

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRI DULONG

YUVAM SENİN YANIN

Her çocuğun evinde olduğu gibi
senin de evinde olsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

Yuvam Senin Yanın

© Terri DuLong

Özgün Adı: Casting About

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Haziran 2017

ISBN: 978-605-186-338-2

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Nilgün Birgül
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzeltili	: Gamze Tuncel Demir
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

TERRI DULONG

**YUVAM
SENİN
YANIN**

Çeviren: Nilgün Birgül

*Brian ve Veronique'e
İçten sevgilerimle*

Telefonu Adam’a uzatırken, arayan kişinin beni annelik konusunda kendime olan güvensizliğini sorgulamaya iteceği aklıma bile gelmezdi. Adam’la sadece altı aydır evliydik ve ben, bütün zamanımı ve enerjimi, çoluk çocuğa karışmaktan çok annemin yün evi Neşeli Düğümler’i satın almaya yöneltmiş durumdaydım. Tanrı aşkına, hâlâ yeni *gelindim* ve *anne* olmak aklımdaki son şeydi. “Seni arıyorlar,” diyerek telefonu kahvaltı masasının üstünden uzatırken, tostumu kemirmeye ve yapılacaklar listemi düzeltmeye devam ettim.

“Buyurun, ben Adam Brooks,” diyen eşimin sesini duydum. Mutfğa tekrar sessizlik çökerken küçük bir iş kredisine başvurmanın iyi olacağını düşünüyordum. Tamam, annem Noah’yla birlikte Paris’e uçmadan önce yün mağazasını aslında bana devretmişti ama sevmeye başladığım bu işin imtiyaz sahibi olmak istediğimi biliyordum. Bu isteğim sayesinde, büyük emek verdiği işinin aile içinde kalacak olması annemi çok heyecanlandırmış ve gitmesinden bir hafta önce,

Neşeli Dügümler'in Sydney Webster'dan Monica Brooks'a devredilmesi için gerekli evrakları imzalamak üzere bir avukatın bürosunda buluşmuştuk. Bu işlemin yasal olarak değer kazanması için annem sadece çok küçük miktar bir paraya razı olmuştu. Dükkândaki satışlardan elde edilecek kazanç aylık kirayı ve Dora teyzenin düşük maaşını ödemeye devam edecekti. Annemin sunduğu özel hizmetler olmasa bile, Neşeli Dügümler'in üç yılda yakaladığı başarıyı sürdürebileceğimi umuyordum. Bir banka kredisi bunun gerçekleşmesini sağlayabilirdi.

Tek yönlü telefon konuşması tekrar dikkatimi çekti.

“Nasıl?” dedi Adam, üzgünken kullandığı ses tonuyla.

Kocam sandalyesini masadan geri iterek mutfakta volta atmaya başlayınca bakışlarımı ona çevirdim. Anlaşılan, tahmin ettiğimin aksine, arayan telefon pazarlamacılarından biri değildi.

“Pekâlâ, şimdi nerede?” diye sordu Adam.

Endişenin yerini öfke almaya başladı. Kaşlarını çatarak parmaklarını saman sarısı saçlarının arasından geçirirken, onun tanıdığım en seksi ve yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordum.

“Tamam, tamam, anlıyorum, ama sizin de benim bir işim olduğunu ve bazı düzenlemeler yapmam gerektiğini anlamanız gerek. En erken pazartesi günü orada olabilirim.”

Orada mı? Nerede? Birdenbire, bu telefon görüşmesinin Adam'ın Georgia'da cinlerin cirit attığı bir kasabada eski eşi Carrie Sue'yla birlikte yaşayan sekiz yaşındaki kızı Clarissa'yla ilgili olduğu kafama dank etti.

Adam uzandı, tezgâh çekmecesinden kâğıt ve kalem aldı. “Evet, devam edin,” diyerek söylenenleri not etmeye başladı. “Tamam, bazı hazırlıklar yapmam gerek. Yarın sizi ararım.”

Telefonu masaya koydu, karşıma oturmadan önce derin bir nefes aldı. “Konuşmamız gerek.”

Kahve karafını almak için ayağa fırladım ve fincanlarımı doldurdum. Kriz anlarında, bir şeylerle meşgul olduğu zaman kafası daha iyi çalışanlardanım.

Masada ona katılırken gürültüyle nefesini koyuverme sırası bendeydi. “Tamam, neler oluyor?”

“Geçen akşam Carrie Sue bir trafik kazası geçirmiş. Hastanedeymiş. Ciddi bir yarası yok, ama hem Carrie Sue hem de sürücü sarhoşmuş.”

“Tanrım, Clarissa yanında mıymış?”

“Hayır, daha kötü. Carrie Sue kız arkadaşlarıyla içmeye gitmek için onu apartman dairesinde tek başına bırakmış. Kaza yüzünden yetkililere sekiz yaşındaki kızının evde yalnız olduğunu söylemek zorunda kalmış ve sosyal hizmetler devreye girmiş. Telefon eden onlardı.” Masadaki kaşıkla oynayan Adam başını iki yana salladı. “Clarissa geçici olarak bir koruyucu ailenin yanına yerleştirilmiş. Telefondaki kadın Carrie Sue’nun çocuğun velayetini tekrar almasının zor olduğunu söyledi. Haftaya acil bir duruşma var ve orada olmak zorundayım.”

Kafamın içinde düşünceler dönüp duruyordu. Carrie Sue’yla sadece bir kere karşılaşmıştım. Adam’la flört etmeye başladığımız yaz, aylık ziyaretini gerçekleştirmesi için birlikte Clarissa’yı almaya Georgia’ya gitmiştik. Carrie Sue’yu bir

kez görmek yeterli olmuştu. Adam'la evlenir evlenmez onu evlatlıktan reddeden varlıklı bir ailenin kızıydı. Sarışın ve güzel bir sürtük olan Carrie Sue, sık sık o an kendini cezbeden herhangi bir alkollü içeceğin peşine takılmaktan keyif alırdı. İçki sorunu, evliliklerinin yıkılmasına da katkıda bulunmuştu. Adam'ın kızının velayetini almak için çabaladığını ve yargıcın anne lehine karar vererek Adam'a iki haftada bir ziyarete hükmettiğinde nasıl yıkıldığını biliyordum. Bu durum, iki yıl önce sallantıdaki ekonomi yüzünden Georgia'daki okulun Adam'a yol vermesiyle birleşmiş, ağır ödemelerin yanı sıra kızının sağlık sigortasını da karşılamak zorunda kalan Adam, memleketi Cedar Key, Florida'da kendisine öğretmenlik teklif edildiği için kendini şanslı saymak zorunda kalmıştı.

"O halde... bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sorduğuma göre, cevabın ne olduğunu bilmeyecek kadar budala ya da inatçı olmalıydım.

"Georgia'ya giderek duruşmaya katılmak zorunda olduğum anlamına geliyor. Dört yıldır Clarissa Jo'ya nafaka ödüyorum ve yasal vasi benim."

"Ya," diyebilirdim sadece.

Adam masanın üstünden uzanarak elimi tuttu ve hafifçe sık-tı. "Biliyorum. Bu kesinlikle beklenmedik bir durum. Clarissa'nın sürekli yanımda kalması çok farklı olacak, ama başa çıkabileceğimizi düşünüyorum."

Flört etmeye başladığımızda çocuk konusu gündeme gelmişti ve hiç çocuk sahibi olmayacağımızı söylemesek de olacağımız hakkında da bir şey konuşmamıştık. Hansel ve Gretel'deki cadı

gibi görünmek istemediğimden derin bir soluğun ardından ben de Adam'ın elini sıktım. "Elbette," derken, sesim hissettiğimden daha cesur çıkıyordu. "Elbette başa çıkabiliriz, her şey yolunda gidecek."

Beni onaylayan kocam sonra başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına Monica, Carrie Sue ne kadar acınası biri. O evde tek başınayken Clarrisa Jo'nun başına bir şey gelmediği için şükrediyorum."

Evde yalnız bırakılan ya da kaçırılan çocuklarla ilgili korkunç haberler zihnimde canlandı. Bu tür şeyleri duyduğumda her zaman dehşete düşerdim, ama daha önce bir ebeveynin bakış açısından yaklaşmak hiç başıma gelmemişti.

"Vay canına," dedi Adam, saatine bakarak. "Acele etsem iyi olacak. On beş dakika sonra ders başlıyor."

Masadan fırlayarak bana sarılmak için etrafımdan dolandı.

"Sorun çıkmayacak, sana söz veriyorum. Bunu sindirmek için ikimizin de biraz zamana ihtiyacı var ve bu akşam konuşalım derim. Island Room'da akşam yemeğine ne dersin?" diye fısıldadı saçlarımın arasından.

Tanrım, kollarının arasında kendimi iyi hissediyordum. "Hayır, burada yemeyi tercih ederim. Sessiz ve özel. En sevdiğin makarnayı yapacağım."

"Anlaştık. Seni seviyorum Monica. Her şey yoluna girecek."

"Girecek," diye onayladım, nereye doğru sürüklendiğimizi bilmediğim halde.

Adam gittikten sonra kahvaltı bulaşıklarını köpüklü suya bastım ve kendimi yığınla çamaşır yıkamaya hazırladım; bü-

tün bu süre boyunca telefon konuşmasıyla ilgili düşünceler zihnimde dolanıp duruyordu. Annemi ve büyükannemi ziyaret etmek için adaya ilk geldiğimde, sonsuza kadar kalmak gibi bir niyetim yoktu. Kökleri güneyde olmayan, güneyde doğmamış, *Yankee* bir kızdım. Aradan bir yıl geçtikten sonra, *yuva* duygusunu mutlaka doğduğunuz yerin hissettirmedğini öğrenmişim çünkü Florida'nın batı kıyısındaki bu küçük ada, bunu sağlamayı başarmıştı.

O dönem, Boston'ın en büyük şirketlerinde bana büyük baskı yaşatan işler arasında gidip geliyordum. Bir hevesle, Gainesville'deki Florida Üniversitesi'ne İngilizce öğretmenliği için başvurmuş ve kabul edilince bir yıl kadar devam etmişim. Ekonomik krizden etkilenen sadece Adam değildi, bütçede kısıntıya gidilmesi yüzünden öğretmenlik işimden oldum. Tam o sıralar, annem Cedar Key'deki yün mağazasını başarıyla yürütüyordu ve bana internet siparişlerinin takibini yapmayı teklif etti. Böylece biraz rahatlayıp gerçek anlamda hayatın tadını çıkarabilecektim.

Bir gün öğleden sonra, Neşeli Düğümler'de bilgisayarın başında otururken başımı kaldırıp baktığımda, uzun boylu, zayıf, altmışlı yaşlarında bir kadının bir örgü sorusunun cevabını almak için beni beklediğini gördüm. Ergenliğe eriştiğim andan itibaren örgüye olan ilgimi kaybetmişim ama elde edebileceğim bütün yünleri bir arada görmek bu el sanatına olan sevgimi ve bağlılığımı canlandırmıştı. Annemin ve Dora teyzemin yardımlarıyla yeni örgü tekniklerini öğrendim.

Fakat asıl ilgimi çeken kadın değildi, yanında duran yakışıklı ve seksi delikanlıydı. Bulunduğu yere ait olmayan zavallı

genç adam alpaka, kaşmir ve rengârenk diğer yünler yığılmış rafların arasında sıkılmış görünüyordu.

Kadın onu oğlu olarak takdim etti. “İşte benim oğlum Adam Brooks,” derken sesinde gurur vardı. “Burada, adadaki ortaokulda çocuklara tarih öğretiyor.”

Uzun boylu, saman sarısı saçları olan bu yakışıklı adamın mavi gözleri bakışlarımı yakaladığında omuz silkerek gülümsedi. Sanırım kaderimi belirleyen şey, o ölümcül tebessüm oldu.

“Monica Webster,” diyerek elimi ona uzattım.

Adam birkaç gün sonra annesi yanında olmaksızın geri döndü ve beni akşam yemeğine davet etti. Kendisi ne kadar sinir bozucu olursa olsun, o gün yün mağazasına oğluyla birlikte geldiği için Opal Brooks’a hep minnettar oldum.

Mutfakta çalan telefonun sesi beni gündüz düşlerimden ayırdı.

“Hey Monica,” dedi en iyi arkadaşım Grace. “Konuştuğumuz gibi şu şişleri bana getirmek için kafeye uğrayacak mısınız?”

Gözlerim duvardaki saate kaydı. Lanet olsun, önceki gün verdiğim sözü tamamen unutmuştum.

“Evet, orada olacağım ama henüz giyinmedim bile. O yüzden muhtemelen öğle paydosundan önce gelemem. Çamaşır yıkamaya başlamıştım ve dükkâna gitmem saat üçü bulur.”

“Tamam, dert değil. Hayrola? Bugün sesin pek şirin geliyor.”

Derin bir nefes aldım. “Sanırım şirin tam oturdu. Buna inanamayacaksın...”

“Bir dene hayatım. Bu adada yaşayan biri olarak hemen her şeye inanabilirim.”

Havamda olmadığım halde güldüm. Grace bunu başarmanın, tatsız ortamları neşelendirmenin bir yolunu bulurdu.

“Şey, görüldüğü kadarıyla iki kişilik küçük ailem yakında üç kişi olacak.”

“Ne! Hamile misin?”

Bir kahkaha patlattım. Anlaşılan sözlerimin açıklamaya ihtiyacı vardı. “Yo, yo. Değilim. Adam’ın kızı Clarissa Jo bizimle yaşamaya geliyor.”

“Temelli mi demek istiyorsun?”

“Aynen.”

“Velayetinin soylu eski karısında olduğunu sanıyordum.”

Ona trafik kazasından ve sosyal hizmetlerden söz etmeye çalıştım.

“Hımm, annelik uğruna balayından vazgeçeceksin gibi görünüyor,” dedi Grace.

Onun bu yorumunu duymazdan gelerek açıklamayı sürdürdüm: “Telefonun ardından Adam hemen çıkmak zorunda kaldı. Konuyu bu akşam daha ayrıntılı konuşacağız, ama haftaya duruşma için oraya gitmek zorunda.”

“Tanrım, illa bir şey çıkar, değil mi?”

Bu gerçeğin ta kendisi değil miydi? “Elimi biraz çabuk tutaym. Dükkâna gitmeden önce kafeye uğrayacağım, sert bir latteyi hazır et.”

Neşeli Düğümler’e girdiğimde teyzem Dora yeni gelen yünlerin paketini açıyordu.

Gözlerinin üstüne düşen bir tutam saçı geri attı, bana ba-

karak gülümsedi. “Merhaba Monica, gitmeden önce bu yünleri açsam iyi olur diye düşündüm.”

Büyük teyzem Eudora Foster, üç yıl önce ölen büyükanne Sybile Bowden’in ablasıydı.

“Teşekkürler,” diyerek kahve karafına yöneldim.

“Annenden haber var mı?” diye sordu teyzem.

“Dün sabah aradı. Paris’te sadece bir ay yaşadktan sonra tam bir Fransız hayranı olduğunu söyleyebilirim. Noah’la birlikte Montparnasse’da kiraladıkları evi seviyor. Söylediğine göre, markete, kasaba ve peynirciye günlük alışverişe giderken kendini gerçek bir Parisli gibi hissediyormuş. Gelecek yıl geri döndüklerinde onu burada bir süpermarkete sokabileceğimizden emin değilim.”

Dora teyzem gülerek başını iki yana salladı. “Ah, sadece ziyaret değil de gerçekten orada yaşama şansı olsa buna bayılacağından eminim. Sorbonne’da yağlıboya dersi vermesini istemeleri Noah için ne büyük bir şans, ama gerçekten harika bir ressam. Bahse girerim, yıllarca yaşadığı yerlere geri dönmekten o da hoşnuttur.”

Kahvemden bir yudum alarak başımla onayladım. “Evet, annem onun Fransızcasının akıcı olduğunu ve Paris’i iyi tanımasının orada yaşamaktan keyif almaya katkı sağladığını söyledi.”

“Şey, bu kadar eğlenmelerine sevindim. Başka yeni haber var mı?”

“Hayır, fazla bir şey yok,” dedim. “Grace’e şu şişleri vermek için kafeye uğradım. Sen gitmeden önce benim dükkânla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?”

Dora, toparlanıp kargolanması gereken iki telefon siparişi hakkında bilgi verdi. Örgü örmenin ve yün satışının yanı sıra, annem ülkedeki evcil hayvan sahiplerinin kedi ve köpeklerinin yünlerini eğirmekle tanınmıştı. Yün eğirmekle ilgili hiç bilgim olmadığından ve öğrenmeye hiç heveslenmediğimden, dükkânı almaya karar verdiğimde bu hizmeti artık sunmanın uygun olacağını düşündüm. Korkma sebeplerinden biri de buydu, işin başarıyla sürmesi için dua ediyordum.

Kapıdaki rüzgâr çanı çingirdayınca, Dora'yla birlikte oraya baktık.

Büyükbabam Saren Ghetti, kucağında bir demet kır çiçeğiyle içeri girdi.

“Saren, bana sürekli getirdiğin taze çiçeklere bakılırsa, bahçen artık çıplak kalmış olmalı.”

Başını arkaya atarak güldü. “Fakat onları seviyorsun, tıpkı Paris’e gitmeden önce annenin de sevdiği gibi. Ayrıca, bunu yapmaktan keyif alıyorum. Nasılsın Bayan Monica?”

Onun bana sımsıkı sarılan kollarını hissettim. Annem ve ben onu ilk kez birkaç sene önce gördüğümüz halde, üçümüz de birbirimizi derinden sevmiştik. *Baba* ya da *büyükbaba* yerine isimlerimizle hitap ediyor olmamız, aramızdaki sıkı bağı kesinlikle gevşetmemişti.

“Gayet iyiyim, ya sen?”

“Fevkalade iyi,” dedi, bayıldığım güneyli aksanıyla. “Robbie ve Sally-Ann’i duyduunuz mu?”

Gözlerindeki pırıltıdan, kasabadaki genç çiftle ilgili bir dedikodusu olduğuna bahse girebilirdim. Annem adaya ilk taşındığında, haberlerin yayılma hızı karşısında hayrete düşmüş,

biri ona bu yaygın dedikodu ağına *Pasifik Adaları Dedikodu Hattı* adını verdiklerini söylemişti.

“Hayır, ne oldu?” diye sordum.

“Şey, anlaşılan Bayan Sally-Ann kalkmış Robbie’yi terk etmiş. Gidivermiş.” Söylediklerini vurgulamak için parmaklarını şaklattı. “İşte böyle.”

“Tanrım,” dedi Dora teyze. “Evleneli sadece iki yıl oldu ve çok iyi geçiniyor gibiydiler. Küçük Robbie Junior kimde kalmış?”

“Onu dadısına bırakmış ve almaya gitmemiş. Callie bu yüzden Robbie’yi aramak zorunda kalmış. Robbie bu sırada teknesiyle açıkta midye topluyormuş. Anlaşılan Bayan Sally-Ann’e evlilikten ve annelikten gına gelmiş; Alabama’ya, annesinin evine dönmüş. Ve şey, Robbie’nin annesi Bayan Bess yardım etmek için araya girmek zorunda kalmış.”

Dora teyzem başını iki yana salladı. “Yazıklar olsun. Küçük Robbie daha iki yaşında bile değil. Merak ettim şimdi, acaba Sally geri dönecek mi? Belki sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır.”

Birdenbire, Clarissa Jo ailemize katıldığında Adam ve benim Pasifik Adaları Dedikodu Hattı’na malzeme olmamızın uzun sürmeyeceğini düşündüm.

Makarna için Alfredo sosu yaptıktan sonra salatayı hazırladım ve kendime bir kadeh Cabernet doldurdum. Mutfak masasında oturup bir yudum aldım ve yorulduğumu fark ettim. Gerginlik insanı tüketiyordu ve bu sabah olanlardan sonra kendimi bitmiş hissediyordum.

Mutfakta çevreme bakıp gülümsedim. Yuvamızı seviyordum. Bu ev nesillerdir Adam'ın ailesine aitti. İki yıl önce adaya döndüğünde evde tadilat yaparak yeniden döşemişti. Üç yatak odası, üç banyosu, bir salonu ve yemek odalı mutfakla ferah bir evdi, ama iki kişi için fazlasıyla büyük değildi. Görüntüsü derme çatma olsa da bu hali eve kişilik katıyordu. Ebeveyn yatak odası ve banyoyla birlikte bir oturma alanı eve sonradan eklenmişti, o yüzden yan taraftan dışarı doğru çıkıyordu. Salon ve mutfak, güneye özgü evlerde olduğu gibi orta alanı oluşturuyordu ve diğer yanda öteki odalar ile banyolar vardı. Adam evi devraldığında ödemeleri çoktan bitmişti, ama Cedar Key'deki ölümcül vergiler, üstüne

üstlük fırtına ve sel baskınına karşı sigortaların astronomik ücretleri, ev kredisi çekmiş kadar belimizi büküyordu. Yün mağazasının başarısını çok istememin sebeplerinden biri de ekonomik anlamda bize destek olmasıydı.

Yolun hemen karşısındaki deniz manzarasını, ada havasının keyfini sürdüğümüz geniş verendamızı ve bu eski evin bana verdiği duyguyu seviyor, mekânımın oyuncaklarla dolması, bir çocuğun sürekli gevezeliği, fıstık ezmesi ve marmelattan yapış yapış olmuş mutfak tezgâhlarıyla nasıl yaşayacağımı merak ediyordum.

Telefon çaldı, her zaman durduğu yere gittiğimde ahizenin orada olmadığını gördüm. Mutfakta çevreme göz attım, zil sesini takip ederek onu verandadaki masanın üstünde buldum. *Ne tuhaf, birkaç saat önce evden çıkarken telefonu orada bıraktığımı hatırlamıyorum.*

Cevap vermek için tuşa bastım, Opal'in sesini duyunca sessizce inledim. Kayınvalidemle sohbet için hiç havamda değildim.

"Monica tatlım? Sen misin? Ben Opal."

Bugün sesi bir kat daha tatlı çıkıyor gibiydi.

"Opal. Nasılsın?"

"Gayet iyiyim hayatım. Bilmeni istedim; Naomi bir süredir bana yeterince katlandı, o yüzden sabah adaya dönüyorum. Adam ve sen cumartesi akşamı boş musunuz? Güzel bir deniz mahsulleri yahnisi hazırlayacağım. Ne dersin?"

Of Tanrım... şu an son ihtiyacım olan şeydi. Opal, Charleston'dan ayrılıp Cedar Key'e süresi belirsiz ziyaretlerinden birini yapacaktı.

Canımın sıkıldığını belli etmemeye çalışarak cevap verdim: “Bu çok hoş Opal, ama hafta sonu planlarımızdan emin değilim. Adam hâlâ okulda, ama ona haber veririm ve yarın akşam seni arar, tamam mı?”

“İyi olur şekerim. Her seferinde aynı şeyi söylediğimi biliyorum, ama kasabada ne kadar kalacağımdan emin değilim. Yine de sorun değil, orada olduğum sürece nasılsa sık sık görüşeceğiz. Adam’ımı benim için öp, yarın geldiğimde ararım.”

Telefonu kapadıktan sonra avludaki şezlonga çöküp derin bir soluk aldım. Birdenbire tepemde kara bir bulut dolaşmaya başlamış gibiydi. Yo, beni yanlış anlamayın... Opal’ı severim. Gerçekten. Ancak onun şirinliğine ve güneyli asilzade tavrına belli bir doza kadar tahammül edebiliyorum. Bunun için bir suçluluk da duymuyorum, çünkü Adam’ın kız kardeşi Naomi de annesini çok sevdiğini, bununla beraber Opal’la birlikte yaşamının sınırı olduğunu bana itiraf etti. İnanın bana, Opal’ın Cedar Key’de kendine ait küçük bir sayfiye evi olduğu ve bizim *yanımızda* kalması gerekmediği için defalarca şükretmişimdir. Adalıların Bayan Opal diye çağırdıkları kayınvalidem 1960’ta adanın Limonlu Pasta güzeli seçilmiş. Artık yetmişine merdiven dayadığından, insanlar onun gösteriştan elini eteğini çekip yıllara meydan okurcasına yaşlanacağını düşünebilir. Fakat hayır, Opal asla!

“Tatlım, ben geldim,” diyen Adam’ın sesini duydum ve birdenbire ayağa bile kalkacak mecalim olmadığını fark ettim.

“Buradayım,” diye seslendim.

“Selam güzelim. Yemek nefis kokuyor.”

Masanın üstündeki kadehimi gördü, uzanıp dudaklarıyla

benimkilere dokundu. “İyi fikir. Yemekten önce bir kadehle sana eşlik edeceğim.”

Kadehini alıp geri döndü, yanıma oturup uyluklarıma rahatlatıcı bir masaj yapmaya başladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Şarabımdan bir yudum alıp omuz silktim. “İyi olmaktan ne kastettiğine bağlı. Çok fazla şey oluyor. Annen aradı ve yarın adaya döneceğini söyledi. Cumartesi akşamı bize yahni pişirmek istiyormuş, ama bunun ötesinde...”

Adam kadehini masaya bıraktı, ayağa kalkıp ellerini uzattı ve beni kollarına doğru çekti.

“Üzgünüm. Küçük aşk yuvamız birden işgale uğramış gibi görünüyor ve hepsi benim ailem yüzünden.”

Sırtımı okşayan elini hissedince başımı kaldırıp yakışıklı yüzüne baktım. Dudakları benimkilerle birleştiğinde kısa bir süre aklımda Adam’dan başka hiçbir şey kalmadı.

“Hey,” dedim, neşeyle onu iterek. “Böyle devam edersen o nefis yemek masaya gelemez.”

“Hadi. Sana yardım edeyim.”

Elimi tuttu, birlikte içeri girdik.

Yemek boyunca, Clarissa jo dışında konuşacak bir milyon konu bulduk.

Masayı toplayıp bulaşık makinesini doldurduktan sonra Adam’ın elini tutup salona götürdüm.

“Pekâlâ, yeterince ağırdan aldık,” dedim. “Artık ne yapacağımızı konuşalım.”

Eliyle kanepede oturduğu yerin yanını işaret etti. “Gel, yanıma otur.”

Kolunun kıvrımına büzülerek, kısa bir süre baş başa olduğumuz bu değerli anın tadını çıkarmaya baktım, ama hemen ardından, evimizi bir çocukla paylaşmaya başlayınca bu anların ne kadar seyrek ve uzak olacağı aklıma geldi.

Düşüncelerimi okumuş gibi Adam araya girdi: “Bunun olacağını hesaplamadığınızı biliyorum. Lanet olsun, aslında birlikte çocuk sahibi olup olmayacağımıza bile karar vermemiştik, o yüzden bunun senin adına ne kadar zor olduğunu biliyorum Monica. Gerçekten biliyorum. Keşke yıllar önce boşandığımızda çocuğumun velayetini alabilmiş olsaydım.”

“Şey, Carrie Sue kendi bildiğini okumak zorundaydı. Onda annelik içgüdülerinin olmadığını söylemiştin. Clarissa’ya bu kadar sahip çıkmaya çalışması, onu ne kadar istediğini bildiği içindi, kuşkusuz sevgiyle bir ilgisi yoktu.”

“Doğru. Sadece, Clarissa Jo’yu dört yaşındayken alabilseydim her şey daha kolay olurdu. Gün içinde çalışırken ona bir dadı tutardım ve en azından dengeli bir ortamda yaşamış olurdu. Zavallı çocuk hiçbir yerde uzun süre kalamayan Carrie Sue’yla birlikte Georgia’nın her yerine sürüklendi durdu. Şu anda kızımın yabancıların elinde olduğunu düşünmek beni kahrediyor. Koruyucu ailelerle ilgili korkunç öyküler duydum.”

Tanrı aşkına Monica, gerçekten çok tuhaf birisin. Ben burada üstleneceğim rolün derdine düşerken, küçük kız kim bilir neler yaşıyor.

Adam’ın elini sıktım ve yüzüne bakmak için doğruldum. “Pekâlâ yakışıklı, belki bütün bunlar hesapta yoktu, ama

Clarissa Jo senin kızın. Evimiz onun da evi olacak ve bunu hep birlikte atlatacağız.” Annelik becerime daha fazla güvenebilmeyi isterdim, ama neyse ki sesim yeterince güçlü ve kendinden emin çıkmıştı.

Adam’ın yüzünü aydınlatan ışık daha da utanmama sebep oldu. Eminim gün boyunca bu durum yüzünden kendini harap etmişti.

Uzanıp beni öptü. “Kolay olmayacak, bunu biliyorum. Mayıs’a kadar okulu var, ben de yaz boyunca boş olacağım. Dükkânından veya herhangi başka bir şeyden vazgeçmeni istemiyorum.”

Bu hiç aklıma bile gelmemişti. Hayatım yüz seksen derece değişmek üzereydi.

“O halde yarın sosyal hizmetleri arayıp onlara pazartesi günü duruşmada olacağımı söyleyeceğim. Okulla görüşüp olan biteni anlattım. Önümüzdeki hafta için yerime birini ayarlayıp izin verdiler.”

O işi Cedar Key’e bırak, diye düşündüm. Bu küçük adada aile her şey demekti. Bunu aşağılayıcı bir anlamda söylemiyorum. Sadece okulun mümkün olan her biçimde yardımcı olmasına şaşımamıştım. Ebeveynlerinden başka konuşacak akrabası olmayan, ailenin tek çocuğu olarak adaya ilk geldiğimde resmen afallamıştım. Her ailenin tonlarca teyzesi, amcası, kuzeni ve kuzen çocukları vardı. Hepsi birbirinden hoşlanmasa da aile bağları çok güçlüydü ve birbirlerine kenetlenmiş haldeydiler. Annem ve benim, Sybile’in kızıyla torunu olduğumuz anlaşıldığında kasaba bunu ispatlamış ve bizi bağrına basmıştı, çünkü, nasıl desem... teknik olarak *aileydik*.

“Tamam,” diyerek uzandım ve Adam’ın yanağına bir öpücük kondurdum. “Peki, ne yapmam gerek? Oyuncak mı alayım? Giysi alışverişine mi çıkayım? Ona misafir odasını vereceğiz, değil mi? Acaba...”

Adam işaret parmağını dudaklarıma dokundurdu. “Şişşt! Bu konuda stres yapmana gerek yok. Haftaya benimle birlikte geleceğinden bile emin değilim. Evrak işleri ve diğer şeyler daha uzun sürebilir. Onları aradığımda daha fazla bilgi vereceklerini tahmin ediyorum. Oyuncaklara ve giysilere gelince, Gainesville’e birlikte gider, beğendiği şeyleri alırız. Monica... bütün bu olanları kabullendiğinden emin misin?”

Onun yakışıklı yüzüne baktım ve şüphe içinde hissettiğini gördüm, ama bu şüphenin gerisinde bana olan derin aşkını da görebiliyordum ve bu duruma farklı bir tepki verseydi, onun âşık olduğum adam olmayacağını da biliyordum.

“Benim açımdan sorun yok, bununla birlikte başa çıkacağız. Seni seviyorum Adam.”

Adam kollarını sımsıkı belime doladı.

Adam telefonda pazartesi günü yapılacak duruşma için sosyal hizmetlerle görüşürken, ben yün mağazasını saat onda açabilmek için evin içinde koşuşturuyordum. Dükkânı Dora teyze ve ben sırayla açıyorduk.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Adam, salon, mutfak ve yatak odası arasında koşuşturup durduğumu görünce.

“Dün giydiğim mavi kazağı bulamıyorum. Gördün mü?”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. Dün eve geldiğinde nereye koymuştun?”

“Her zamanki yerine, öndeki antrede askıya asmıştım, ama orada değil,” dedim. Sözcükler ağzımdan öfkeyle çıkıyordu. “Sosyal hizmetler ne dedi?”

“Duruşma pazartesi sabahı on birde yapılacaktı. Durumun aciliyeti yüzünden yargıcın bana yasal olarak tam velayet vereceğinden eminler. Boşanma kâğıtlarında, Carrie Sue’ya bir şey olursa velayetin bana geçeceği yazılı.”

Kazağımı aramak için tekrar salona geçerken başımla onayladım.

“Sence ne zaman dönersin?” diye sordum omuzumun üstünden.

“Macon’daki Best Western’da birkaç günlük rezervasyon yaptıracağım. Duruşmanın yapılacağı yere oldukça yakın. Pazar günü yola çıkarım, pazartesi duruşmaya katılırım ve sosyal hizmetler görevlisinin dediğine göre ertesi gün koruyucu ailenin yanındaki Clarissa Jo’yu ziyaret edebilirim. Muhtemelen çarşamba sabahı dönüşe geçeriz.”

Kazağımı bulamadığım için canım sıkkın, kendimi kanepeye bıraktım. “Yapmam gereken özel bir şey var mı?”

“Aklıma gelen bir şey yok, ama... anneme söylememiz gerek. Neler olup bittiği hakkında en ufak fikri yok.”

“Of Tanrım, haklısın. Şey, Opal bu akşam adada olacaktı, yarın akşam bizi yahni yemeye davet etmek istiyor. Neden biz onu davet etmiyoruz? Opal’la birlikte belki Saren’ı ve Dora teyzeyi de davet etmeliyiz.”

“İyi fikir. Ailemizin Clarissa Jo’yu adalılardan öğrenmesini istemeyiz.”

Şömine rafındaki saate bakınca 9.30 olduğunu gördüm.

“Eh, şu kazağı bulamıyorum, o yüzden başka bir tane giyip dükkâna gitmek zorundayım. Senin ilk dersin onda mı?”

“Evet, benim de gitmem gerek. Yarın akşam için davet işini sen ayarla. Mangalda et yapmamı ister misin?”

Başım la onayladım. “Ben de salata ve peynirli patates yaparım. Dora teyzem ve annen söz konusu olunca, bol miktarda tatlı gelecektir. Yarın hava sıcak olacak, dışarda yeriz.”

Kapı aralığında dikilip Adam’ın uzaklaşmasını izlerken hâlâ kazağımın nerede olduğunu düşünüyordum.

Clarissa Jo'yla ilgili gerçeği bildiği halde Grace'i de aile yemeğine davet ettim. Sonuçta, Grace aileden biri gibiydi. Birkaç yıl önce, adada kalmaya karar verdiğimde tanışmıştık ve daha o anda birbirimizin en iyi arkadaşı olacağımızı anlamıştık; sonsuza kadar.

Otuz altı yaşındaki Grace benden dört yaş büyüktü ve okumak, örgü örmek, adayı çok sevmek gibi ortak yönlerimiz vardı. Grace on yıl önce Brunswick, Georgia'dan Cedar Key'e gelmişti. En iyi arkadaşım olsa da başlangıçta benden sakladığı ve benim asla öğrenmeye çalışmadığım sırları vardı. Sonradan bana anlattığında, on iki yaşındayken ebeveynlerini Fransa'da bir trafik kazasında kaybettiğini öğrendim. Bir antika dükkânları varmış ve Avrupa'ya iş için gitmişler. Kaza olduğunda Grace teyzesinin Brunswick'teki evinde kalıyormuş ve ablası üniversitedeymiş. Cenaze töreninin ardından Brunswick'te kalmış ve onu teyzesi büyüttmüş. Her zaman Grace'in zengin bir aileden geldiğini düşünürdüm ve Cedar

Key'e taşınarak Dock Street'teki kafeyi açması için gerekli parayı teyzesinin verdiğini öğrendim. Yine de anlayamadığım bir şey vardı, teyzesiyle aralarındaki yakınlığa ve sevgiye rağmen Grace nadiren Brunswick'e onu ziyarete giderdi. Grace'i tanıdığımdan beri, hemen her gün yaptıkları telefon konuşmaları ilişkilerini iyice sağlamlaştırmıştı. Ablasından nadiren söz ederdi, ama aralarının açık olduğu belliydi, çünkü hiç görüşmüyorlardı. On yıl aradan sonra, açtığı kafe çok iyi iş yapıyordu ve Grace başarılı bir işkadını olmuştu; tıpkı annemin en iyi arkadaşı Cedar Key Pansiyon'un sahibi Alison gibi. Adadaki kadınların özel bir tür olduğunu çok çabuk öğrenmiştim; bağımsız ve güçlüydüler, azim denen şey kanlarında vardı.

Grace'in ara sıra flörtleri oluyordu, ama hayatında özel biri yoktu. Onunla ilgili anlayamadığım şeylerden biri de buydu. Omuzlarına dökülen kumral bukleleriyle son derece çekici bir kadındı ve erkek müşterilerinin ona bakışlarından tamamen habersiz görünürdü. Onunla ortaklaşmadığımız tek şey doğaüstü konulara olan tutkusuydu, ama bu durum bazen kahkahalar atmamızı sağlayan komik anlara yol açabiliyordu.

Cumartesi sabahı bulaşık makinesini doldururken telefon çaldı ve ahizeden onun sesi yankılandı.

"Bu akşam getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece kendin gel," dedim.

"Nasıl gidiyor? Evin içinde bir ufaklık olma düşüncesine alışıyor musun?"

Güldüm. "Sayende kulağa çok cazip geliyor. Mutfağı temizlemeyi bitirdikten sonra onun odasını hazırlayacağım.

Yanında banyosu olan misafir odasında kalacak. Ayrıca çok güzel bir bahçe manzarası var.”

“Evet, doğru; sekiz yaşındaki bütün kızların öncelik listesinde bahçe manzarası olduğundan eminim.”

Bir kez daha çocuklar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmiştim. “Kahretsin, haklısın. Pencereden ne görüldüğü umurunda olmayacaktır. Tanrım, Gracie, bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Stres katsayısını yükseltmek istememiştim, sadece takılıyordum. Gayet güzel yapabilirsin. Ayrıca her zaman Gracie teyzene akıl danışmaya gelebilirsin. Benim de çocuklarım yok, ama birlikte üstesinden gelebiliriz.”

“Teşekkürler. Sana başvuracağımdan eminim.”

“Dinle, paylaşmak istediğim ilginç bir haber var... adamın biri sık sık kafeye uğruyor. Çok çekici ve sakın gülme, bana biraz George Clooney’yi hatırlatıyor. Basmakalıp geldiğini biliyorum, ama uzun boylu, esmer ve yakışıklı.”

“Hımm, işte bu enteresan. Adada mı yaşıyor?”

“Hayır, şu anda Gainesville’de. Aslen New Jersey’liymiş. Beni önümüzdeki hafta akşam yemeğine davet etti.”

“Peki, gidiyor musun?”

“Elbette, ne var yani. Asırlardır biriyle çıkmıyorum.”

“Ne iş yapıyor?”

Cevap vermeden önce biraz duraksadı. “Müteahhit.”

Adada yaşayan yerli halka göre şöyle dese de olurdu: “Akbaba.”

“Tamam, tamam. Biliyorum... müteahhitlerle vergi memurları eşdeğer ama burada, Cedar Key’de inşaat yapmayacak.”

“Peki, sen bunu nereden biliyorsun?”

“Şey... emin değilim, ama Gainesville’de bir proje peşinde. Her neyse, sonuçta sadece bir randevu.”

Haklıydı, belki ona fazlaca sert davranmıştım. “O halde umarım her şey yolunda gider ve iyi vakit geçirirsin.”

“Haberı aılene vermeye hazır mısın? Eminim hepsi Clarissa Jo’yu bağırina basacaktır.”

“Haklı olduğına kuşkuım yok.”

İlk gelen Opal oldu. Elinde meşhur limonlu pastasıyla mutfağına girdi, pastayı tezgâha bıraktıktan sonra uzanıp iki yanağıma zorunlu öpücüklerinden kondurdu.

Elleri omuzlarımda geri çekilerek bana baktı ve “Evliliğın sana kesinlikle yakıştığını söyleyebilirim. Yeni saç kesimini beğendim Monica, ama biraz daha allık sürebilirdin,” dedi.

Ona sarılırken güldüm. Opal’ın makyaj yaparken bir ton boya kullandığını bildiğimden, güzellik ipuçlarına karşı ihtiyatlıydım.

“Pasta için teşekkürler,” dedim, buzdolabına kaldırırken. “Sen de çok güzel görünüyorsun.”

Tezgâhtaki bar taburelerinden birine geçerken elini şöyle bir havada salladı, sonra dikkatle bacak bacak üstüne attı. Opal tam bir gösteriş düşkünyüdü, buna şüphe yoktu. Kadının bir tarzı vardı ve insanların dikkatini çekmeye çalışmaktan çekinmiyordu. Bugün dizlerinin iki parmak üstünde siyah deri bir etek, siyah ipek çorap ve çene uzunluğunda kesilerek aşırı ağır-tılmış sarı saçlarını vurgulayan nane yeşili ipek bluz giymişti.

“Bu akşam aile toplantısı düzenlemeniz çok hoş. Saren ve Bayan Dora’yla vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Peki, benim yakışıklım nerede?” diye sordu, verandaya göz atarak.

“Saren’i almaya gitti. Birazdan burada olur.”

“Merhaba, merhaba,” diye antreden seslendi Dora.

Opal taburesinden zıplayıp evin ön tarafına yöneldi.

“Ah, Eudora Foster, seni görmek ne güzel,” dedi Opal. “Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu.”

Salata için dilimlediğim domateslerden başımı kaldırıncı iki kadının mutfaktan içeri girdiğini gördüm.

Dora yanağını öperek bana bir tabak nefis limonlu barlarından uzattı.

“Bunların Opal’in pastasının yanına yakışacağını düşündüm.”

“Teşekkürler Dora,” dedim, ona bütün içtenliğimle gülümseyerek.

Kız kardeşinin annemi doğurduğundan herkesten önce şüphelenen Dora’ydı. Daha sonra itiraf ettiği gibi, daha ilk karşılaşmalarında Sybille’in evlatlık verdiği kızının Sydney Webster olduğu içine doğmuştu ve emin olmasının sebebi, The Today Show’da izlediği bir bölümdü; Maine’de aynı kasabada yaşayan ve aynı işyerinde çalışan iki adam, parçaları yavaş yavaş bir araya getirip biyolojik kardeş olduklarını ortaya çıkarmışlardı.

Dora ve Sybille, gece ile gündüz kadar birbirlerinden farklıydı. Büyükanнем bazıları tarafından huysuz ve bencil olarak nitelendirilirken, herkes Bayan Dora’yı seviyordu. İyi huylu ve sevimli olan Dora’yı sevmek kolaydı. Annemin

onun yeğeni olduğu ispatlanmadan önce bile, aralarında çok özel bir ilişki oluşmuştu. Annemle büyükannemin bir araya gelerek birbirini anlamaya başlaması ise ancak Sybile'in son günlerinde mümkün olabilmışti.

"Adada ne kadar kalacaksın?" diye Dora'nın Opal'e soruğunu duydum.

"Of, kim bilir?" Opal'in kahkahası mutfağı cınlattı. "Kelebek gibiyim; bir oraya, bir buraya, her yere uçuşup duruyorum, ama sanırım zavallı Naomi'nin annesinden biraz ayrı kalmaya ihtiyacı var. Geçimsiz olduğumdan değil, ama hepimizin kendine ait anları olmalı."

Adam, Saren'le birlikte içeri girdi, arkasında Grace vardı, böylece herkes toplanmış oluyordu.

"Herkes kırmızı şarap ister mi? Güzel bir Sangiovese var."

Adam'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm.

"Bir terslik mi var?" diye sordum.

Şaraplığın önünde duran Adam başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Burada iki şişe şarabım olduğuna eminim. Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Hayır, dün akşam ne kadar şarabımız kaldığını kontrol ederken onları görmüştüm. Bu çok tuhaf."

Ben ortadaki adanın altındaki çekmeceleri araştırırken Adam bütün mutfak dolaplarını açmaya başladı.

"Yok," dedim.

Herkes sessizce oturmuş bizim araştırmamızı izlerken Saren araya girdi, "Vay, vay. Tabii ya. *Bu* son derece tuhaf. İki şişe şarap öylece ortadan kaybolmaz."

"Of Saren, hemen bir sonuç çıkarma," dedi Dora.

Neden söz ettiklerini anlamadığım için sordum, “Nasıl bir sonuç?”

Dora kıkırdadı. “Bak Saren, gerçekten Bayan Elly’nin Monica’nın evinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Söylemeyi ihmal etmiş olabilirim, Cedar Key’deki insanların çoğu dünya iyisi olsa da, bir kısmının acayip olduğu su götürmez. Azıcık uçuklar, biz adalılar buna mizaç demeyi tercih ediyoruz. Bayan Elly yıllarca Saren’in evinde yaşamış bir hayalet. Saren onun her akşam konyak ve sohbet için ziyaretine geldiğini iddia ediyordu. Tabii dikkatinizi çekerim, Bayan Elly’yi başka gören olmadığı için herkes doğal olarak onun Saren’in bir hayal ürünü olduğunu düşünüyordu. Bu arada, büyükannem onca yıldan sonra tekrar hayatına girince Bayan Elly birdenbire yok oluvermiş ve bir daha görünmemiştii.

“Hayır, Tanrı aşkına,” dedi Saren başını iki yana sallayarak. “Ben sadece Bayan Sybile’in bizi ziyarete karar verip vermediğini merak ediyorum.”

Yeri değişen telefon ve hâlâ bulamadığım mavi kazağım aklıma gelince birden tüylerim ürperdi.

Opal bir kahkahayla gerilimi dağıttı. “Hadi ama Saren, hâlâ şu hortlaklara inanıyor musun? Pekâlâ, eğer Bayan Sybile burada, aramızdaysa... Adam, hayatım, lütfen bize başka bir şişe bul ve onun şerefine kadeh kaldıralım.”

Yüzümdeki ifadeyi yakalayan kocam aceleyle iki şişe Pinot Noir çıkardı.

Herkes kahvesine ve tatlısına dalmışken, Adam genzini

temizledi ve konuya girdi: “Aslında, Monica’yla bu akşam size vermek istediğimiz bir haberimiz var. O yüzden bir araya gelmek istedik.”

Masadan fırlayan Opal ellerini göğsünde birleştirdi. “Biliyordum! Biliyordum! Hamilesin, değil mi şeker?” diyerek mutlu bakışlarını bana çevirdi.

Bir kahkaha patlattım ve başımı iki yana sallarken Grace’in kaşlarını yukarı kaldırdığını fark ettim.

“Yo, hayır. Haber kesinlikle bu değil,” dedim, onayımı bekleyen dört meraklı yüze bakarak. “Hamile olmadığımı kesinlikle garanti ederim.”

Opal sönmüş bir balon gibi tekrar sandalyesine çöktü. “Of. O halde haber *nedir?*”

Adam bana gülümsedi. “Hayır, Monica hamile değil. Bununla beraber, evimize bir çocuk bekliyoruz. Kızım Clarissa Jo önümüzdeki haftadan itibaren bizimle yaşamaya başlayacak.”

Verandaya çöken sessizlik herkesin bir açıklama beklediğine işaret ediyordu.

Adam trafik kazasını, Carrie Sue’nun velayeti kaybetmesini, sosyal hizmetlerden gelen telefonu ve ertesi gün Georgia’ya yapacağı yolculuğu anlattı.

Sessizliği ilk bozan Dora oldu. “Zavallı küçük kız. Sonunda koruyucu aileye düşmüş. Şükürler olsun senin gibi onu çok seven bir babası var. Ve sen Monica, tanımadığın bir çocuğu kabullenecek kadar merhametlisin.”

Opal tekrar ayağa fırladı, Adam’ı öpmek için masanın etrafından dolaştı. “Torunum mu? Torunum adada yaşamaya mı geliyor? Yüce Tanrım, bir daha asla Naomi’nin evine

dönemeyebilirim. İki yılbaşında bir ve yazları bir ay Clarissa Jo'ya doymak için asla yeterli değildi. Of Adam, bu harika bir haber.”

Opal'in tepkisi beni oldukça şaşırtmıştı, çünkü kadın pek çok yönden bana Sybille'i hatırlatıyordu. Tanrım, kadın ona *Büyükanne* dememi bile istememişti ve sonunda ona Billie diye isim takmışım. Oysa Opal torununun sürekli yanında olacağı haberine çok sevinmiş görünüyordu.

Saren her zamanki gibi sevimliydi. “Vay canına, demek aileye yeni bir bayan üye katılacak. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Bu durumda yün mağazasını almaktan vazgeçecek misin?” diye sordu Dora teyze.

Adam benim yerime cevap verdi. “Hayır, dükkânın yeni sahibi yine Monica olacak. En azından aksini istemediği sürece. Dışarı çıkmak istediğimiz akşamlar bir bakıcı tutacağız. Altı ay önce evlendiğimizde bunun olacağını bilemezdik.” Anlayışla bana baktı. “Fakat Monica bu konuda harika davrandı. Hiçbirimiz için kolay olmayacak ve uyum sağlamak zaman alacak, ama üstesinden geleceğiz.”

“Elbette üstesinden geleceksiniz,” dedi Dora. “Ve lütfen benim dadılık meziyetlerimi göz ardı etmeyin. Torunlarımın hepsi artık birer yetişkin ve küçük çocuklarla birlikte olmaya bayılıyorum.”

“Ben de torunumu daha iyi tanımak istiyorum,” dedi Opal. “Ne zaman isterse evime gelip birkaç gününü benimle geçirebilir.”

Grace'in gülümseyen yüzünü gördüm. Bana göz kırptığın-

da ne düşündüğünü biliyordum. *Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim.*

Nedense ağlamak istiyordum. Bu adada kimsenin yalnız kalmayacağını bilmeliydim. Sorun ne olursa olsun, insanlar yardıma hazırды. Hayır, kolay olmayacaktı ama yalnız kalmadığını bilmek güzeldi.

Pazar günü Adam, Georgia'ya gittikten sonra çamaşır yıkamaya ve evi Clarissa'nın gelişi için hazırlamaya başladım. Önceki gün odasını hazırlamadığım için oradan başlamaya karar verdim.

İçeri girer girmez yüksek sesle derin bir soluk aldım. Mavi kazağım düzgünce katlanmış bir biçimde yatağın üstünde duruyordu. Olduğum yere mıhlanmış dururken bütün vücudumun ürperdiğini hissettim. Kısa süre sonra yatağa doğru yürüdüm ve elimi tereddütle mavi yüne dokundurdum. Kazağım buraya nasıl gelmişti? Bu odaya girmeyeli asırlar olmuştu, ama işte oradaydı. Düzgünce katlanmış örtünün üstünde duruyordu.

Kazağı aldığımda birden havada bir koku hissettim. Gardenya; ölen büyükannem Sybile'in en sevdiği koku.

Of, bu çılgınlık, diye düşündüm. *Clarissa geleceği için çok gerginim. Farkına varmadan kazağı buraya koymuş olabilir miyim?* Havayı koklayarak etrafıma göz attım. Beyaz fisto-

lu yorgan ve yastıklarıyla ikiz yatakların arasında üstünde kristal bir lamba olan maun şifonyer vardı. Antika bir fırça ve tarak takımı dışında şifonyerin üstü boştu. Ne bir parfüm şişesi ne de gardenya potpurisi.

Bir an, Saren'in önceki gün Sybille'in ruhuyla ilgili söylediklerini hatırladım. Hayaletlere inanmam, böyle bir şeyin kanıtı yok.

Kazağımı alarak asmak için öndeki antreye yöneldim ve Dora teyzemin eve doğru yürüdüğünü gördüm.

"Selam," dedi tel kapının ardından. "Sana biraz yaban mersinli çörek getirdim. Kahve molası için zamanın var mı?"

"Elbette," dedim kapıyı açarak.

Birlikte mutfağa geçtik.

Kahveyi ölçüp filtreye koyarken aklım hâlâ kazağımın ortaya çıkmasındaydı.

"Bugün sessizsin. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım." Kahve makinesine su doldurup masada ona katıldım. "Az önce çok tuhaf bir şey oldu," diyerek ona kazağımdan ve odada duyduğum gardenya kokusundan söz ettim.

Teyzemin gülmemesi ve budala olduğumu ima etmemesi beni şaşırttı.

"Hımm. Enteresan."

"Enteresan mı? Bütün söyleyeceğin bu mu? Demek istediğim, kazağı oraya koymuş *olabileceğimi* varsayıyorum, ama bunu neden yapmış *olabileceğimi* anlamıyorum."

Dora konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Şey, kız kardeşimin çok güçlü bir kişilik olduğunu

itiraf etmelisin. Kim bilir... belki Saren düşündüğümüz kadar budala değildir.”

“Yani ne demek istiyorsun? Hayaletlere inandığını mı söylüyorsun?”

“Bütün söylediğim, yaşlandıkça hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor. Bazen önyargılarımızdan kurtulup çevremize karşı daha açık olmamız gerekiyor.”

“Pekâlâ, diyelim ki Sybile’in ruhu evde dolaşıyor. Amacı ne? Neden gelsin?”

“Onunla çok yakındınız Monica. Daha karşılaşır karşılaşmaz kanınız kaynadı ve aranızda bir bağ oluştu. Belki sana bir mesaj vermek ya da rahatlatmak için buradadır.”

“Mesaj mı? Ne hakkında? Ayrıca, neden beni rahatlatmasına ihtiyaç duyayım?”

“Hiç bilmiyorum. Kahve hazır mı?”

Fincanları almak için kalktım, sonra yüzüne bakmak için Dora teyzeye döndüm. “Benimle yatak odasına gelip gardenya kokusu alıp almadığına bakar mısın?” Oda beni ürkütmeye başlamıştı ve Clarissa’yı diğer odaya yerleştirmenin daha iyi olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

“Elbette,” diyen teyzem önüme düştü.

Eşikten atlayıp bir süre öylece durduk. Artık kokuyu almıyordum. Her şey normal görünüyordu. Pencerelerden içeri dolan gün ışığı içerde sıcak, huzurlu bir ortam oluşturuyor ve korktuğum için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Hiçbir koku almıyorum,” diyen teyzem bana baktı.

“Ben de öyle. Gitmiş. Neyse, hepsini unutalım gitsin.”

Dora odanın içine doğru ilerledi. “Clarissa’nın bu odayı seveceğini düşünüyorum. Çok güzel ve feminen.” Parmasını dudaklarına koydu, düşündüğünü görebiliyordum.

“Ne? Odada bir sorun mu var?”

“Hayır, pek sayılmaz. Perdelerle takım fistolu yorganiyla güzel bir oda. Sadece biraz... sıkıcı.”

“Sıkıcı mı?”

“Evet. Küçük kızlar fırfırları ve dantelleri sever, ama daha fazlasına ihtiyaç var. Belki duvardaki tabloları küçük bir kıza daha uygun şeylerle değiştirebilirsin.”

Kendim çekerek çerçevelediğim deniz ve pelikanların fotoğrafına baktım. Haklıydı. Sekiz yaşında bir kız için fazla heyecan verici değildi.

“Ne önerirsin?”

“Bir tema. Anlarsın ya, balerinler, Kâşif Dora, hatta kediler ve köpekler.”

“İyi fikir. Bunu nasıl yapabilirim?”

“Yarın dükkân kapalı. Neden Gainesville’e gitmiyoruz? Gününü buna ayır. Duvarlar için küçük bir kıza cezbedecek birkaç resim ve temaya uygun bir halı, hatta yatak takımı alırsın. Bir odayı kişiye özel hale getirmenin sayısız yolu var. Birkaç tüylü oyuncak hayvan, belki köşeye bir tane asarız. Ah, bir de masa. Adam’la bu konuyu konuş. Bütün küçük kızlar kendilerine ait bir masası olmasını ister. Bu onlara ev ödevlerini ve diğer başka şeyleri yapmaları için özel bir alan sağlar.”

Uzanıp Dora’nın yanağını öptüm. “Sen bir dâhisin. Teşekkürler. Anlaştık. Seni dokuzda alırım ve şehrin yolunu tutarız.”

Kahvemizi içmek için tekrar mutfığa döndük.

“Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun Monica?”

Omuzlarımı silkerek içimi çektim. “Pek emin değilim. Her şey çok hızlı gelişti. Üstünde düşünmek bir yana, hazırlanmak için bile vakit yoktu.”

“Doğru olanı yaptığını biliyorsun. O zavallı çocuğun düzgün bir çocukluk yaşamadığı anlaşıyor.”

“Adam’la tanışıp bir kızı olduğunu öğrendiğimde, sanırım buna fazla kafayı yormadım. Başka bir eyalette yaşıyordu ve yılın belirli dönemlerinde bizi ziyarete geleceğini biliyordum, ama tamzamanlı üvey annelik çok farklı. Kendi çocuğumu doğurmak konusunda bile ne hissettiğimden emin değilim. Bazen, Sybile’e düşündüğümünden daha fazla benzediğimi hissediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annemi doğurduğunda ilk andan itibaren dürüst davranmış. Yaşam planında çocuk sahibi olmak yokmuş ve onu evlatlık verdiği için hiç pişman olmamış. Annemin bunu anlamakta zorlandığını biliyorum, ama Sybile bu konuda dürüsttü. Hayatını kendi tercihlerine göre yaşadı ve bu tercihler arasında evlenip bir kız çocuk büyütme yoktu. Anneme, her kadının anne olmak için yaratılmadığını söylediğini hatırlıyorum. Hepimiz bu genlerle doğmuş değiliz.”

“Sybile gibi senin de bu genlerden yoksun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Olabilir. Bildiğim tek şey çocuklar hakkında tecrübesiz olmam. Tek çocuktum. Tanrım, hayatımda hiç kimsenin çocuğuna dadılık bile yapmadım. İlgimi çekmiyordu ve fazla-

dan para kazanmak için tercihimizi gazete dağıtıcılığı yapmak için kullandım. Diğer kızlar gibi özel bir oyuncak bebeğim olduğunu bile hatırlamıyorum. Varsa bile, aklımdan çıkmış.”

Dora gülümsedi. “Erkek gibi kız olmak ya da oyuncak bebeklerden başka şeylere ilgi duymak senin anneliğe uygun olmadığını göstermez. Monica, bence bu konuda fazlasıyla endişeleniyorsun.”

“Clarissa Jo’nun beni seveceğinden bile emin değilim. Geçen yaz bir aylığına yanımıza geldiğinde Adam’la henüz evli değildik. Ben annemle deniz fenerinde yaşıyordum ve Clarissa Jo’yu sadece Adam birlikte bir yerlere gitmek için davet ettiğinde görüyordum. Onunla konuşmaya çalıştım, ama çoğunlukla beni görmezden geldi.”

“Eh, burada yaşarken seni görmezden gelme şansını olmayacak. Seni dinlemek, önemsemek ve saygılı davranmak zorunda. Fakat o da zor günler atlattı. Bunu aklından çıkarmamaya çalış.”

“Bir başka konu da bu. Daha önce hiç çocuk eğitmeye çalışmadım. Tanrım, eğitmem gereken bir köpeğim bile olmadı. Ona doğruyu göstermek ya da cezalandırmak zorunda kalırsam muhtemelen benden nefret edecek. Bu işi Adam’a bırakacağım.”

Dora masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. “Monica, beni dinle. Her şeyden önce, hiç kimseye kullanma talimatı gelmiyor, kendi çocuklarını doğurduklarında bile. Deneme yanılma ile öğreniyorsun. Elinden gelenin en iyisini yapacak ve hatalarından ders alacaksın, ama bütün yükü Adam’ın omuzlarına yükleyemezsin. Kızla baş başa uzun saatler geçi-

receksin. Adam'ın ve senin aynı görüşe sahip olduğunu anlamak zorunda. Disiplin söz konusu olduğunda ortak hareket etmeniz gerekir.”

“Evet, muhtemelen haklısın. Tanrım, insan hayatının bir anda bu kadar değişebileceğine inanmak zor.”

“Bunu bilmediğimi sanma,” dediğinde, annemle benim kendisiyle akraba olduğumuzu öğrendiği günü hatırladığımı hissettim. “Banka kredisine başvurdun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil, fakat stoklarımız hayli sağlam ve bir süre idare edebileceğimizi düşünüyorum. Yine de endişeliyim. Umarım yün eğirme siparişleri olmadan kazancımız fazla düşmez.”

“Şey, o halde... satışları artırmak için farklı yaratıcı fikirler ortaya koymalısın.”

“Ne gibi?”

“Of, bilmiyorum... örgü dersleri vermeyi düşündün mü? Haftalık toplantılardan söz etmiyorum. Söylemek istediğim farklı seviyelerde sınıflar açmak ve kuşkusuz bunu ücret karşılığı yapmak. Değişik önerilerde bulunabilirsin; yetişkinler için ya da meraklı küçük kızlar için. Clarissa Jo'nun örüp örmediğini biliyor musun?”

Adam'ın kızıyla ilgili bilmediğim şeylerden sadece biriydi. “Hiç fikrim yok.”

“Eh, aynı yaş grubundan kızlara bir sınıf açmak hoş olur. Hatta anneler ve kızları için. Onlara bir tema verebilirsin. Bir başka deyişle, ağustos ve eylül aylarında, bir yılbaşı süsü ya da bir çorap örmek için ders verebilirsin. Sonra ilkbaharda hafif, pamuklu bir yünden eşarp olabilir.”

“Harika fikirlerle dolusun,” dedim.

Dora güldü. “Bu konuda endişelenme. Kafa kafaya verirse satışların devamını sağlayacak pek çok proje üretebiliriz.”

Dora’nın ne söylediğini bildiğini umuyor ve bunun için dua ediyordum.

Salı günü dükkânı 2.00’de kapatarak eve döndüm, kendime hızla salata ve çay hazırladım, ardından sıkıcı odayı küçük bir kızın zevkine uygun haline getirmeye koyuldum. Dora teyzeyle birlikte saatlerce alışveriş yapmış ve eve bir çocuğa hitap edebilecek her tür malzemeye yüklü olarak dönmüştük. İtiraf etmeliyim ki odayı sekiz yaşında bir kızı cezbedecek hale dönüştürmek beni heyecanlandırmıştı.

Tam çantaları boşaltıp çalışmaya başlayacağım sırada Grace aradı.

“Yardıma ihtiyacın var mı Mary Poppins?”

Güldüm. “Elbette, hadi gel. Gelirken duble latte getirmeyi unutma, işim zor ve enerjiye ihtiyacım var.”

“Yarım saate kadar oradayım,” dedi Grace.

Grace gelince kahvemden birkaç yudum aldım ve ardından işe koyulduk. Çantalardan minik halıları, örtüleri, havluları, oyuncakları ve diğer malzemeleri çıkardıkça ikimizi de öyle bir gülme tuttu ki sanki yılbaşı sabahı iki kardeşin hissettiklerini duyumsuyordum.

“Bunlar çok güzel,” dedi Grace, üstünde Disney karakterlerinin olduğu yatak örtüsünü havaya kaldırarak.

“Evet, Disney temasının ana renklerinden yola çıkabilirim diye düşündüm. Odayı biraz canlandırır.” Çantadan pembe bir Angora kedi çıkarıp Grace’e uzattım. “Sence bunu beğenir mi?”

Grace başıyla onayladı. “Yatağın üstüne koymak için ideal.”

“Yanma birkaç tane de köpek aldım,” diyerek çantaları eşelemeyi sürdürdüm.

İki saat sonra doğrulup yaptığımız işi gözden geçirdik. Örtüler yatağa serilmişti, tüylü hayvanlar düzenlenmiş, balerinli havlular banyoya asılmış ve halılar serilmişti.

“Fena değil,” dedim.

Son çantaya uzanan Grace içinden duvar kâğıdı bordürlerini çıkardı. “Duvar kâğıdını şimdi yapmak zorunda mıyız?”

Güldüm. “Hayır, işimiz bitti. Bunu aldım çünkü üstündeki Disney karakterleriyle çok şirin görünüyordu. Hafta sonu Adam’ın yapabileceğini düşündüm.”

“Bence beğenecek,” dedi Grace. Sırtımı sıvazladı. “İyi iş çıkardın.”

“İşin kolay kısmıydı, farkındayım. Bu arada, çocuklar ne yer?”

Grace gülümsedi. “Her şey ve hiçbir şey. Hepsi farklıdır, ama genellikle kurabiye, pasta, dondurma, şekerleme...”

“Of, hepsi besin değeri yüksek gıdalar desene?”

“Sekiz yaşındayken neler sevdiğini hatırlasana.”

“Annem bana fazla seçenek sunmazdı ve sunduğu zaman bunun adı ödül olurdu.”

“Düşündüğünden daha iyi bir anne olabilirsin. Günümüzde pek çok anne çocukların borusunun ötmesine izin veriyor. Yemek, uyku saati ve diğer her konuda.”

“Yani yemek seçeneklerini kısıtlamalı mıyım?”

Grace elini kaldırıp bir adım geri çekildi. “Hey, beni bu işe bulaştırma. Bu seni ve Adam’ı ilgilendirir.”

“Of, dört gözle bekliyorum. Yemeğe kalsana? Izgara tavuğum kalmıştı, yanına salata ve pilav yaparım.”

“Kulağa hoş geliyor,” diyen Grace arkamdan mutfağın yolunu tuttu.

Grace gittikten sonra salonda oturdum ve örgümü alarak rahatlamaya çalıştım. Saate baktığımda sekiz olduğunu gördüm. Adam birazdan arardı. Önceki akşam aradığında duruşmanın iyi geçtiğini söylemişti. Yargıç velayeti Carrie Sue’dan almış ve Adam’a vermişti. Carrie Sue hâlâ hastanedeydi ve Clarissa’nın Florida’da yaşamak üzere Georgia’dan ayrılacağı sosyal hizmetler tarafından kendisine bildirilmiş, ziyaret talebi varsa bir avukat tutarak yeni bir duruşma talebinde bulunması gerektiği söylenmişti. Carrie Sue’yla hiç görüşmediği için, Adam’ın onun ne planladığı hakkında bir fikri yoktu.

Telefon çaldı ve Adam’ın sesini duymak için tuşa bastım.

“Selam hayatım, bugün nasıl geçti?”

“Fena değildi. Bütün günü Clarissa Jo’yla birlikte geçirdim. İyi bir koruyucu ailesi var, ama onu yarın sabah alırsam mutlu olacağım.”

“Burada bizimle birlikte yaşama konusunda neler hissediyor?”

“Fazla bir şey söylemedi. Günün büyük bölümünde sessizdi. Onu öğle yemeğine götürdüm, sonra biraz kıyafet ve oyuncak alışverişi yaptık.”

“Carrie Sue’dan ayrılacağı için ne hissediyor?”

“Garip bir biçimde ondan pek söz etmiyor. Carrie Sue’yla geçirdiği hayatın güllük gülistanlık olmadığını düşünüyorum. Trish’ten ayrılmak daha zor gelecek gibi görünüyor. Trish okuldan sonra onunla ilgilenen üniversiteli bir kız, anladığım kadarıyla Carrie Sue’nun alem yapmaya gittiği sayısız akşamlarda Clarissa’ya bakmış. Sabah ayrılmadan önce Trish’i görmek için bana yalvardı, onu aradım ve yola çıkmadan önce ikisine de kahvaltı ısmarlayacağım.”

“İyi fikir.” Cevabı duymak istediğimden emin olmadığım halde, sormadan duramadım: “Benden hiç söz etti mi?”

“Pek sayılmaz, bir iki kez senden bahsetmeye çalıştım ama fazla zorlamak istemedim.”

“Öyle tabii. Şey, odasını hazırladım. Bugün Grace gelerek bana yardım etti. Harika görünüyor, seveceğinden eminim.”

“Gerçekten çok iyisin Monica. Seveceğinden hiç kuşkum yok. Disney karakterlerine mi karar verdin?”

“Evet, banyosu için balerinler ve birkaç yumuşak oyuncak hayvan.”

“Yarın ona söz edeceğim. Tanrım, bitkinim. Uzun bir gündü.”

Sesindeki yorgunluğu hissedebiliyordum. “Akşam yemeği yedin mi?”

“Evet, Clarissa’yı bıraktıktan sonra küçük bir restoranda atıştırdım. Güney usulü ev yemeği.”

“Sesin yorgun geliyor ve sabah araba kullanacağın uzun bir yol var. Biraz uyu. Seni seviyorum ve yarın görmek için sabırsızlanıyorum Adam.”

“Ben de seni nasıl seviyorum Monica. Çok özledim.”

Normalde sabah yedi buçuğa kadar uyurum, ama bütün gece döndüm durdum ve sonunda altıda ayaktaydım. Duş alıp giyindikten sonra kahvemi alarak verandaya çıktım. Adada yine muhteşem bir gün başlıyordu. Güzel bir nisan ayı geçiriyorduk, oturup yolun karşısındaki denizi izlemeye koyuldum.

Pekâlâ, diye düşündüm, bugün hayatım bütünüyle değişecekti. Son iki gündür hayatımın değişmesinden çok Clarissa'nın beni sevmeyeceğine odaklanmış olmama şaşırıyordum. Çocuklarla pek aram yoktu, yanlarında rahat bile edemezdim. Onunla hangi konuda konuşacaktım? Onun yaş grubuna hitap eden son filmler, yeni gruplar ve oyuncaklar hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Ve Tanrı aşkına, böyle şeyler nasıl öğrenilirdi?*

“Selam Bayan Monica, bu kadar erken ne yapıyorsunuz?”

Yola baktığımda, sabah yürüyüşüne çıkan Saren'i gördüm.

“Gelsene. Taze kahve var.”

Bahçeden verandaya uzanan basamakları çıkmasını izledim. Benim için olağanüstü biriydi. Seksen altı yaşındaydı, her sabah yürüyüşe çıkıyordu ve sağlığı mükemmeldi. Adadakilerin doksan yaşına kadar sağlıklı bir yaşam sürmeleri alışılmışın dışında bir durum değildi. Ben adanın suyunda bir şey olduğunu söyleyerek dalga geçerdim.

“Genelde bu kadar erken çıkmazdınız,” dedi, karşıma oturarak.

“Evet, biliyorum. Adam bugün Clarissa’yla birlikte geri dönüyor. Sanırım uyku tutmadı.”

“Kafan bir sürü şeyle dolu, değil mi?”

Ona kahve getirmek için kalkarken başımla onayladım. “Öyle diyebiliriz.”

Geri dönüp fincanını önüne koyduğumda, “Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Geçen haftadan beri konuştuğum tek şey bu ve söyledikimden fazla endişeliyim.”

“Şey, aldığın haberi sindirmek zordu. Henüz yeni gelinisin ve evlilik hayatına alışmaya çalışırken güm, artık seninle yaşamaya başlayacak olan bir çocuğun var. Hiç kimse için kolay değil.”

“Büyükannem gençliğinde çocukları sever miydi? Hiç çocuk bakıcılığı filan yaptı mı?”

Saren’in yüzündeki ifadeden, bu sorunun onu şaşırttığını görebiliyordum.

“Şey,” dedi, düşünceyle çenesini sıvazlayarak. “Çocukları yeterince sevdiğini düşünüyorum. Bayan Dora sürekli eteğinin dibindeydi ama o kız kardeşi olduğu için çocuk bakıcılığı diyebileceğimizden emin değilim.”

Sessiz kaldığımı görünce devam etti: “Of, ne demeye çalıştığını anladım. Sybile anneni evlatlık verdiği için ona benzeymiş olabileceğini düşünüyorsun.”

“Doğru, aklımdan geçti.”

“Bu tür şeylerin kalıtsal olduğunu sanmıyorum. Bana sorsan, gayet iyi idare edeceksin.”

Keşke ben de onun kadar emin olabilseydim.

Günün ilerleyen saatlerinde Dora ziyaretime geldi. Kapıyı açtığımda eli kolu dolu karşımda duruyordu.

“Bunlar ne böyle?” diye sordum. “Dur sana yardım edeyim.”

Dora tezgâhın üstüne içi leziz çikolatalı kurabiyelerle dolu bir Tupperware bıraktı.

“Clarissa yatmadan önce bunlardan hoşlanabilir, diye düşündüm.”

“Of Dora, ne kadar düşüncelisin,” dedim ve birden kurabiye pişirmenin aklıma bile gelmediğini fark ettim. Bunun için pastaneler vardı ama bütün anneler çocuklarına kurabiye pişirirdi, değil mi?

Çantadan hediye ambalajı yapılmış iki paket çıkardı.

“Ve bunlar Clarissa için. Ona üstünde Disney karakterleri olan çok şirin bir pijama takımı aldım, ayrıca bir Madeline bebeği. Bütün küçük kızlarda bir tane olmalı. Onu düzgün bir biçimde karşılayalım istedim.”

Dora’yı kendime çekip kucakladım. “Her şey için çok teşekkürler. Bunlara bayılacağından eminim. Bir fincan çaya ne dersin?”

“İyi olur,” diyerek masaya yerleşti. “Ne zaman burada olacaklar?”

“Adam, Jacksonville’den aradığında iki gibiydi, o yüzden beş civarı diyebilirim.”

Çaydanlığa su doldurarak fincanların içine çay poşetlerini koydum.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu Dora.

Masada ona katıldım. “Galiba heyecanlı ve *gerginim*. Dora, anneliğe uygun olduğumu sanmıyorum.”

“Saçmalama. Uyum sağlamak elbette zaman alacak ama ne olup bittiğini bile anlamadan her şey alışkanlık haline gelecek.”

“Akşam yemeği için tavuk ızgara, püre, taze fasulye ve salata düşündüm. Sence uygun mu?”

“Kulağa harika geliyor. Kendini sorgulamayı bırak. Anne-liğin yüzde doksanının içgüdü olduğunu fark edince şaşıraca-k-sın. Daima içinden geldiği gibi davran. Eminim, Adam artık kızıyla beraber yaşayacağı için mutludur.”

Başımla onayladım. “Öyle, bana belli ettiğinden çok daha fazla üzüldüğünü düşünüyorum. Carrie Sue’nun uygun bir ebeveyn olmadığını biliyordu, ama günümüzde mahkemeler hep annenin lehine karar veriyor. Bir babanın ne kadar mükemmel ve sevgi dolu bir ebeveyn olabileceğini göz ardı ediyorlar.”

“Evet, bunu duydum. Ne kadar yazık. Gerçi, artık annesinden ayrı kalmak Clarissa için de zor olacak gibi geliyor.”

“Adam öyle düşünmüyor. Anlaşılan Carrie Sue gecelerinin çoğunu partilerde geçiriyormuş. Kızıyla çok az zaman geçirdiğini sanıyorum.”

“Of, *ne utanç verici*. Çocuklar sevildiğini bilmek ister ve ebeveynler ellerinden gelen bütün zamanı onlarla paylaşmak zorundadır. Çocuk sahibi olup sonra onları bakıcıya veya kreşe vermeyi aklım almıyor. Tamam, bazen kaçınılmaz olabilir ama mümkün olduğu sürece ebeveynler gelişme çağında çocuğun yanında olmalı.”

Adam'ın ben çalışırken ve kendisi yaz okulundayken Clarissa'mın yanında kalması için birini tutma fikrini hatırladım.

“Yani ne demek istiyorsun? Dükkândan vazgeçip burada onun yanında mı kalmalıyım?”

Fincanlara su doldururken Dora'nın cevap vermesini bekledim ama sesi çıkmadı.

“Ee?” diye sordum.

“Monica, bütün bunlar aslında beni gerçekten ilgilendirmez.”

“Sen ailedensin,” dedim. “Fikrini istiyorum.”

“Bütün bunların kız için zor olacağını düşünsem de hayır, işinden vazgeçmen gerektiğini düşünmüyorum. Çocuklar için düzenlediğimiz yaz etkinliklerinden birine onu da kaydettirmeyi düşündün mü?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır ama eminim Adam uygun olanlara bakacaktır.”

“Sanat merkezinin hafta boyunca mükemmel bir programı var, kütüphane de güzel şeyler sunuyor. Her gün birkaç saat. Bu sana dükkânda kalabilmek için zaman tanır ve işin bittiğinde onu yabancı biri değil sen alıp eve dönersin.”

Belki Dora haklıydı. Üstelik, Clarissa'nın diğer çocuklarla kaynaşması için iyi bir fırsat olabilirdi.

“Kulağa hoş geliyor,” dedim. “Bunu Adam'la konuşacağım.”

“Hem ebeveynlerin hem de çocukların kendilerine ait yere ve zaman ihtiyacı vardır, ama onunla zaman geçirmekten çok keyif aldığım keşfedebilirsin.”

Benim için tamamen yeni bir deneyim olacaktı, ama kendi çocukluğumu ve annemle birlikte geçirdiğimiz anları düşününce, endişem geçici de olsa azaldı.

Çakıl döşeli yoldan gelen tekerlek sesleri Adam'ın eve döndüğünü haber veriyordu. Koşarak onları karşılamalı mıydım? Clarissa'yla birlikte içeri girmesini mi beklemeliydim? Veranda çıkarak arabadan inmelerini izlemeyi tercih ettim.

Önce Adam indi, diğer tarafa dolaşıp yolcu kapısını açtı. Kısa bir an sonra Clarissa dışarı adımını attı. Onu son gördüğümünden beri boy atmıştı. Saman sarısı uzun saçları geri taranarak tek bir örgüyle toplanmış ve yandan aşağı sarkıtılmıştı. Kırmızı bir pantolon, beyaz bluz ve sandalet giymişti. Kolundan bir Raggedy Ann bebek sarkıyordu.

Benimle göz göze gelen Adam el sallayınca Clarissa da bakışlarını verandaya çevirdi. Sonra başını öne eğip basamaklara yönelen Adam'ı izledi.

“Merhaba hayatım,” diyen Adam beni çekip sarıldı. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim,” diye mırıldanırken, Clarissa'nın önündeki bu sevgi gösterisinden tedirgin oldum. Adam'ı iterek ona döndüm ve “Clarissa, seni tekrar görmek ne güzel,” dedim.

Kısa bir an, Clarissa'nın beni bütünüyle görmezden geleceğini sandım. ama sonra yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadığını duydum.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordum, Adam'a bakarak.

"Çok iyiydi. Fazla trafik yoktu. Clarissa, arabayı boşaltmama yardım etmek ister misin?"

"Ah, ben de yardım edeyim," dedim, burnumu sokmuş gibi mi davrandığımdan emin olamayarak.

Basamakları inip arabanın yanına giden Adam ve Clarissa'yı takip ettim. Bagajı açtığına, sadece orta boy bir valiz, bir alışveriş çantası ve büyük bir koliden başka bir şey olmadığını görünce şaşırdım. Nedense, bir yığın malzemeye geleceğini düşünmüştüm. Onun yaşındaki odamı düşündüğümde, sadece benim oyuncaklarımı, kitaplarımı, giysilerimi ve çeşitli değerli eşyalarımı taşımak için özel bir kamyon gerekebilirdi.

"Pekâlâ," diyen Adam alışveriş çantasını Clarissa'ya uzattı. "Sen bunu al, sanırım gerisini ben halledebilirim."

Clarissa tek kelime etmeden çantayı aldı ve merdivenden geri çıkmaya başladı.

"Gerçekten nasıl geçti?" diye sordum, Clarissa duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Fazlasıyla sessiz, o yüzden sakın üstüne alınma Monica. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmadı."

Valize uzanırken başımla onayladım.

Mutfağa girdiğimizde onun orta yerde kayıp bir çocuk gibi dikildiğini gördüm. Tanrım, gerçekten kayıp bir çocuktü.

Gülümsemeye çalışarak ona seslendim: "Hey, odanı görmek ister misin? Umarım seversin. Dün arkadaşım Grace gel-

di ve senin için hazırlarken çok eğlendik. Disney karakterleri seçtik ve...” Saçma sapan konuştuğumu fark ettim. “Hadi gel. Bu taraftan,” dedim ve koridora yöneldim.

Adam ve Clarissa beni izlediler.

Elimle işaret ederek konuşmayı sürdürdüm. “İşte burası. Yeni odana hoş geldin.”

“Muhteşem görünüyor,” diyen Adam, yenilikleri görmek için etrafına bakmaya başladı. “Buraya çok emek vermişsin.”

İkimiz de yatakları ve şifonyeri süzen Clarissa’ya baktık.

“Burası da senin banyon,” diyerek oraya doğru yürüdüm.

Clarissa kapı aralığından göz atıp başıyla onayladı ve “Güzel,” demekle yetindi.

Biraz daha coşkulu bir tepki bekliyordum ama bu çocuğun kendine yakın hissettiği her şeyi kaybettiğini düşününce, belki benimki abartılı bir beklentiydi.

“Mutfaktan valizini ve eşyalarını getireyim,” diyen Adam bizi baş başa bıraktı.

Clarissa’nın bakışlarının şifonyerin üstündeki hediye paketlerinde gezdiğini yakaladım.

“İşte,” dedim. “Dora teyzem bugün uğradı ve bunları senin için bıraktı, hoş geldin hediyesi.”

Clarissa tepki vermedi.

“Şimdi açmak ister misin?”

“Sanırım,” dedi duygudan yoksun bir ses tonuyla.

“Hey, bu da ne? Şimdiden hediye mi?” Adam valizi ve koliyi yere bıraktı.

Clarissa şifonyerin yanına gidip kutulardan birini aldı ve inanılmaz yavaş hareketlerle açmaya başladı. Önce içine bakiy sonra pijamayı dışarı çıkardı.

“Bu Dora’dan mı?” diye sordu Adam. “Gerçekten büyük incelik. Öyle değil mi Clarissa Jo?”

Clarissa başıyla onaylayıp diğer kutuya uzandı ve dikkatle ambalajını çıkardı. Bebeği gördüğünde de pijamadan daha fazla heyecanlanmış gibi değildi.

“Benim Annie’m var,” dedi.

“Annie mi?” diye sordum.

Yatağın üstüne koyduğu Raggedy Ann bebeği işaret etti.

“Ya,” dedim, başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için. Çocukların birden fazla bebeği olmaz mıydı?

“Veda armağanı olarak bebeği bu sabah Trish verdi,” diye açıkladı Adam.

Anlamaya başlıyordum. Trish’e sadık kalmak istiyordu, o yüzden başka bebek istemiyordu, ihtiyacı da yoktu.

“Ama belki Madeline’i diğer yatağın üstüne koymak istersin,” dedi Adam. “Madeline hakkında masal kitapları da var, sana onları da alırız. Madeline, Parisli, biliyorsun.”

Tanrı aşkına, Adam bütün bunları nereden biliyordu? Hayatım boyunca başka bir gezegende yaşamış gibi hissetmeye başlamış, Madeline bebeği diye bir şey daha önce hiç duymamıştım.

“Tamam,” dedi Clarissa, aynı coşkusuz ses tonuyla.

“Pekâlâ, ben masayı hazırlayacağım. Akşam yemeği yirmi dakika içinde hazır olur. Adam, belki Clarissa’yı deniz kenarında yürüyüşe çıkarmak istersin?”

“İyi fikir,” diyen Adam minnetle bana baktı.

Beni, kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu ve bunu ancak tek başıma yapabilirdim.

Mutfak masasında yanımızda küçük biriyle oturmak tuhaf geliyordu. Kısa süre sonra Clarissa'nın sadece oturduğunu fark ettim. Yemeğe başlamak için çatalına dokunmamıştı. Masanın karşısındaki Adam'a bir bakış attım.

"Bir sorun mu var?" diye kızına sordu Adam.

"Tavuk sevmem," diye sızlandı Clarissa.

Harika. Dora tavuğun iyi bir seçim olduğuna dair beni ikna etmişti. İlk darbeyi almıştım.

Masadan fırladım. Belki Grace hep haklıydı. "Şey, mısır gevreğimiz var, ayrıca Dora teyze kurabiye getirdi. Dondurma da yiyebiliriz..."

"Monica," dedi Adam, sert bir tonda. "Otur ve ye." Bakışları Clarissa'ya kenetlendi. "Sanırım bu evde bazı kurallarımız olacak. Dinle Clarissa Jo, annenle yaşarken ne yiyordun ya da nasıl yiyordun hiçbir fikrim yok ama galiba burada durum biraz farklı olacak. Monica hizmetçi değil. Her akşam güzel ve besleyici yemekler yapmak için çabalıyor ve senden beklenen o yemekleri yemen. Anlıyor musun?"

Ebeveynlerin çocuklarının ne kadar inatçı oldukları hakkında konuştuklarını hatırlıyor ve şu anda bu anlardan birinin fragmanını izlediğimi hissediyordum. Clarissa bir şey söylemeden oturuyordu.

"Beni *duydun mu?*" diye sordu Adam, sesini yükselterek.

"Evet," diye mırıldandı Clarissa.

"Püre, taze fasulye ve salata sever misin?"

"Olabilir."

“O halde onlardan yemeni ve tavuğundan en az üç lokma almam istiyorum. Sevmediğin yemekleri yemeye başlamazsan, hayatın boyunca yemek konusunda müşkülpesent biri olursun.”

Bunu söyleyen Adam çatalını alarak yemeye başladı.

Akşam yemeklerinde genellikle sohbet ederdik. Aynı kaldığımız saatleri paylaşma hevesiyle, okulda ya da dükkânda olanları anlatmak için can atardık. Oysa bu akşam, evlendiğimizden beri ilk kez, akşam yemeğimiz sessizdi... ve huzursuz.

Yemekten sonra Adam, Clarissa’dan masayı toplamama ve bulaşık makinesini doldurmama yardım etmesini istedi. Clarissa sızlanmadı, ama mutlu görünmüyordu.

İşimiz bitince Adam, “Hep birlikte kasabada yürüyüşe ne dersiniz?” diye sordu.

“İyi olur,” dedim, bulaşık makinesinin başlatma tuşuna basarken.

Clarissa’dan yine tepki yoktu.

First Street’ten aşağı ve Dock Street boyunca Clarissa bizim arasında yürüdü. Uzaktan Büyük Rıhtım’ı gördüğünde gözlerinin ilgiyle ışıldadığını hissettim.

“Sen gittikten sonra rıhtımın yenilenmesi tamamlandı. Herkes buradan balık tutmaya gidiyor,” dedi Adam. “Sen ve ben bu hafta sonu balık tutmaya gidebiliriz. Bu hoşuna gider mi?”

Artık bir ya da iki sözcüklü cevaplar beklemeye alışmıştım.

“Evet,” dedi Clarissa.

Second Street boyunca yürüyerek eve döndük, Clarissa yol boyunca sessizliğini korudu.

Eve geldiğimizde, yatak zamanıyla Adam'ın ilgilenmesi için ben geri çekildim. Adam ona ertesi haftaya kadar okula başlamayacağı için dokuzdan önce yatmak zorunda olmadığını, ama okul zamanı yatak vaktinin sekiz olduğunu söyledi.

Clarissa odasına girdi, kapıyı kapadı ve kısa süre sonra duşun sesini duydum.

Kendimi kanepede Adam'ın yanına bıraktım. "Ne gündü ama, değil mi?"

Eliyle saçlarını karıştırırken başıyla onayladı. "Kolay olmayacak. Bunu biliyorum. O tatlı bir kız Monica. Gerçekten öyle. İçimden bir ses, evde Carrie Sue'yla yaşarken canının istediğini yaptığını söylüyor, o yüzden burada her şeyin farklı olduğunu öğrenmesi zaman alacak."

"Yemek konusunda ne yapmam gerekiyor? Ne sevdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona sormalı mıyım?"

Adam bir dakika kadar düşündü. "Hayır, şimdi değil. Yemeğini her zamanki gibi pişir. Sevmediği şeyleri en azından yemeye çalışırsa, o zaman ne tür yiyeceklerden hoşlandığını sorarız."

Bence de mantıklıydı.

Düşünü aldıktan sonra Clarissa televizyon seyretmek üzere salonda bize katıldı, Raggedy Ann bebeğine hâlâ sımsıkı yapışmıştı. Adam ona saatin dokuz olduğunu söyleyince tek kelime etmeden kalktı ve yatak odasının yolunu tuttu.

“Bekle,” dedi Adam.

Clarissa yüzünde boş bir ifadeyle döndü.

“Monica’ya iyi geceler dile. Seni ben yatıracağım. Her akşam ikimizden biri seni yatıracağız.”

Kızın yüzündeki ifade beni bir kez daha şaşırttı ve bir an sonra sesini duydum: “İyi geceler Monica.”

“İyi geceler,” dedim. “İyi uykular.”

Adam geri döndü. “Bahse girerim Carrie Sue o çocuğu bir kere bile yatağına yatırmamıştır. Muhtemelen kendi başının çaresine bakmasına izin vermiştir.”

“Sanırım haklısın. İyi mi?”

Adam başıyla onayladı. “Evet. Tanrım, bitkin durumdayım. Haftanın geri kalanında izinli olduğum için çok mutluyum. Ne dersin, gidip yatakta bir süre televizyon seyredelim mi?”

Geceliğimi giyerek onun yanına sokuldum. Yavaşça kasıklarımı okşamaya başlayınca sevişmek istediğini fark ettim. Yastığın üstüne doğru kaydım, dudaklarımız birleşti. Öpücüklerin ateşi giderek artarken birden geri çekildim.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Tanrım, Adam o evde. Ya bizi duyarsa?” diye fısıldadım.

“Kız büyüyüp evden gidene kadar sevişmeyeceğimizi mi söylemek istiyorsun?”

“Şey, hayır... söylemeye çalıştığım bu değil. Fakat, off... bu onun ilk gecesi, ya çıkıp odamıza gelirse ne olacak? Ya...”

Adam sırtüstü dönüp elimi kavradı. “Acil bir durum olmadığı sürece, kapalı kapıyı açıp bu odaya gireceğinden şüphem var ama senin havanda olmadığına bahse girerim. Sorun değil,” diyerek uzandı ve beni öptü. “Seni seviyorum. Işığı kapatmaya hazır mısın?”

“Evet.”

Adam lambayı söndürdü. “Sorun yok. Gerçekten. Fakat bir sonrakinde paçayı kurtarmana izin vermeyeceğim.”

Sesindeki esprili havanın farkındaydım. “Evet, hayatım,” diye karşılık verdim, ben de abartılı bir tonda. “Ev kadınlığı görevlerimi yerine getirmek zorunda olduğumun farkındayım.”

Uzanıp elimi tuttu ve sımsıkı sarıldı.

Sabah saatin ikisinde garip bir sesle uyandım. Doğrulup yatakta oturdum ama ne olduğunu anlayamadım. Adam yanımda hafifçe horluyordu.

Sabahlığımı üstüme geçirdim ve parmak uçlarıma basarak salona gittim. Bu ses neydi? Dikkat edince sesin Clarissa’nın odasından geldiğini fark ettim.

Yavaşça koridorda süzıldüm ve kapısının önünde durup dinlemeye başladım.

Hıçkırık sesiydi. İşte buydu. Clarissa ağlıyordu.

Tanrım, ne yapmalıydım? Adam’ı uyandırmam gerekiyor muydu? İçeri girerek ne olduğunu mu sormalıydım?

Birkaç dakika daha orada durdum, ses azalmaya başladı. Onu yalnız bırakmaya karar vererek yatak odasının yolunu tuttum. Yatağa girdim, yan dönerek Adam’a sokuldum ve her şeyin yoluna girmesi için dua ettim.

Sabah yedi buçukta gözlerimi açtığımda Adam hâlâ derin uykudaydı. Zor bir hafta geçirmişti, biraz dinlenmesini istiyordum. Parmak uçlarıma basarak sessizce yatak odasından dışarı süzüldüm ve Clarissa Jo’nun salondaki kanepede kucağında Raggedy Ann bebeğiyle oturduğunu görmek benim için sürpriz oldu.

Sabahları zor kendime gelirdim. İlk fincan kahvesini içene kadar tek kelime edemeyenlerden olduğum halde gülümsemeye çalıştım ve cana yakın görünmek için elimden geleni yaptım.

“Erken kalkmışsın. İyi uyuyabildin mi?”

Clarissa kısaca bana baktıktan sonra bebeğin saçlarını parmakları arasında yoğurmaya devam etti.

“Sanırım.”

Anlaşılan her sorunun hazır cevabı bu olacaktı. Günümüzün çocuklarının derdi neydi? Bütün yapabildikleri sanmak mıydı? Hiçbir konuda güçlü fikirleri yok muydu?

“Baban hâlâ uyuyor,” diyerek kahve hazırlamak üzere mutfığa yöneldim. “Kahvaltıda ne istersin?”

Çocuklara özel, tanımadığım bir yiyecek istememesi için dua ediyordum.

“Mısır gevreği,” cevabı aldım.

Mısır gevreğinin üstesinden gelebilirdim. Clarissa mutfakta gezerken ben dolaptan kutuları çıkarmaya başladım.

“Pek çok çeşidimiz var,” diyerek Kashi, Special K, kuru meyveli, tahıl ve üzümlü yulaf kutularını dizmeye başladım.

Clarissa kutuları süzmeye başlayınca başımın yine dertte olduğunu anladım.

“Bir sorun mu var?”

“Ben Froot Loops ya da Cap’n Crunch severim.”

Of, şeker yüklü ve dişçileri zengin etmek için üretilmiş markalar. Yüksek sesle ofladım. Lanet olsun, henüz kahvemden bir yudum bile almamıştım ve daha hızlı damlaması için öfkeyle kahve makinesine göz attım.

“Hımm, şey... bizim evde onlardan yok. Yumurtaya ne dersin? Veya tost?”

Clarissa başını iki yana salladı. “Ben krep severim.”

Krep yapabilirdim. “Tamam,” dediğimde kahve karafının davetkâr kahverengi sıvıyla dolduğunu gördüm. Bir fincan alarak kendime minnetle kahve doldurdum. Bir yudum aldıktan sonra konuşabildim. “Demek krep. Hazırlamak için bana birkaç dakika ver.”

Clarissa tezgâhtaki tabureye tırmandı, çenesini ellerine yaslayarak beni izlemeye başladı. Yemek hazırlarken seyirciye alışık değildim. Hamuru hazırlayıp demir tavayı kızdırırken onunla konuşmam gerektiğini hissediyor ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sekiz yaşındaki bu sessiz kızla olmak tuhaftı, tatsızdı.

Krepleri Clarissa'nın önüne koyduktan sonra fincanımı aldığımda kahvemın soğumuş olduğunu gördüm. Fincanı ısıtmak için biraz daha kahve ekleyerek Clarissa'ya gazeteyi almak için dışarı çıkacağımı söyledim.

Gainesville Sun'ı almak için eğilirken Tilly Carpenter'ın bahçesindeki gülleri budadığını gördüm.

"Günaydın Bayan Tilly," diye seslendim.

"Günaydın," diye karşılık verdi ve budamaya kaldığı yerden devam etti.

Buraya taşındığından beri Adam'ın komşusuydu ama birkaç kelime dışında bizimle pek konuşmazdı. Bir Cedar Key sakini için alışılmışın dışında bir durumdu. Normalde, biriyle sadece karşılaşmak bile herhangi bir konuda yarım saat sohbet etmek için bahaneydi. Adadaki insanlar doğuştan cana yakındı, ama Adam bana Bayan Tilly'nin kırk yıl önce kocası ve oğluyla ilgili bir trajedi yaşadığını ve birkaç yıl önce okuldaki sanat öğretmenliğinden emekli olduğundan beri ada halkını endişelendiren derin bir bunalıma doğru sürüklendiğini söylemişti.

Mutfağa döndüğümde, Clarissa'nın kreplerini bitirdiğini ve Adam'ın kendine bir fincan kahve aldığını gördüm.

"Günaydın güzelim," diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu.

Tezgâhta ona katılırken gülümsedim. "İyi uyuyabildin mi?"

"Evet, sanırım yolculuk beni hayli yormuş." Clarissa'nın gelişinden beri eklenen gerginlikten söz etmeye bile gerek yoktu.

"Demek krep seviyorsun?" diye sordu Clarissa'ya.

"Öyle, severim."

“Biliyor musun ne düşünüyorum,” dedi Adam, kahvesinden bir yudum alarak. “Bir parti vermeliyiz.”

“Bir parti mi?” diye sorduk Clarissa’yla aynı anda.

Adam güldü. “Şey, belki tam bir parti değil, daha çok aile buluşması.”

İyi fikir, diye düşündüm. “Elbette. Aklından ne geçiyor?”

“Yarın akşam mangal yaparız. Annemi, Dora teyzeyi, Saren’i davet ederiz. Kuşkusuz Grace’i de. Grace, Monica’nın en iyi arkadaşı,” diye açıkladı Adam, Clarissa’ya.

“Ya,” diye kısa bir cevap geldi.

Benim için uygundu ve belki çevresi biraz daha kalabalık olursa Clarissa daha konuşkan davranabilirdi. “Onları daha sonra arayıp haber veririm. Bugün planın ne?”

Adam, Clarissa’ya baktı. “Yapmak istediğin özel bir şey var mı?”

Clarissa bir an duraksadı, sonra cevap verdi: “Atsena Otie’ye tekne gezisi yapabilir miyiz?”

“Elbette yapabiliriz. Şehirdeki yat limanından oraya turlar var ve yaz ziyaretlerin sırasında hiç böyle bir şey yapmadık. Bizimle gelmek ister misin Monica?”

Birden tuhaf bir duyguya kapıldım. “Galiba burada kalacağım,” dedim. “Yarın akşamki buluşmayı bildirmek için herkesi aramam gerek. Siz ikiniz gidin. Eminim Clarissa’nın çok hoşuna gidecektir.”

Adam kahvesini bitirdi. “Pekâlâ, ben duşa giriyorum. Sen de hazırlan Clarissa ve sonra çıkalım.”

Adam mutfaktan uzaklaşınca tezgâhın üstünden Clarissa’ya baktım. “Neden Atsena Otie’ye tekne gezisi yapmayı tercih ettin?” diye sordum.

Alev gibi bakışlarını bana çevirdi, cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. “Hanımefendi öyle söyledi,” dedi mutfaktan çıkmadan önce.

“Nasıl, alışabiliyor mu?” diye sordu Dora, telefon açtığımda.

“Söylemek gerçekten zor. Pek konuşmuyor. Çok yemek seçiyor. Dün akşam tavuk işe yaramadı ve sabaha karşı ikide odasında ağladığını duydum. Bilemiyorum Dora, burada bizimle mutlu olacağından emin değilim.”

“O sadece bir çocuk. Kıza bir şans vermelisin. Bütün bu olanlar onun için çok fazla ve her ne kadar en iyisi olmasa da Carrie Sue onun annesiydi. Muhtemelen onu özlüyor. Annesinden hiç söz etti mi?”

Bunu daha önce de duymuştum; durum ve koşullar ne olursa olsun, bir çocuk genellikle birlikte yaşadığı ebeveynine sadık oluyordu. “Hayır, tek kelime etmedi. Carrie Sue’yu özlediğine dair en ufak bir emare yok.”

“Genelde olmaz. İçlerinde tutarlar. Adam onun için danışmanlık hizmeti almayı düşündü mü?”

“Henüz değil ama er ya da geç gerekecek gibi.” Dora’ya ertesi akşam için düşündüğümüz aile buluşmasından söz ettim.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum, orada olacağım.”

Ardından Opal’i ve sonra Saren’i aradım. İkisi de davetimi kabul etti. Saate baktığımda onu geçtiğini gördüm.

Duşa girmeden önce Clarissa’nın odasına gidip topladığından emin olmak istediğimde, evin bir bölümüne dokunmadan diğer bölümünden kasırga geçtiğini düşündüm.

Yerde yığınlar halinde giysiler duruyordu. Bir önceki akşam duştan sonra kurulandığı ıslak havlu halının üstünde tomar halindeydi. Boş bir cips paketinden dökülen kırıntılar şifonyerin üstüne saçılmıştı. Bir çocuk nasıl olur da bir odayı yirmi dört saatten kısa bir sürede mahvedebilirdi? Banyoya girdiğimde dış macununun aynaya sıvandığını gördüm, musluk ise tam kapatılmadığı için damlıyordu.

“Oha!” dedim boş odaya. “Bu kabul *edilemez!*”

Kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım, temiz ve düzenli yatak odamın yolunu tuttum.

Sabah olanları Grace’e anlattığımda çaktırmadan sırtıttığını gördüm. “Odasını ahır gibi bırakmasını komik mi buluyorsun?”

“Monica, seni sınıyor. Eminim onun yaşındayken benzer şeyleri sen de yapmışsındır ve yaşadığı onca şey yüzünden o seni daha da fazla sınayacak.”

Grace’e bir fincan kahve verdikten sonra kanepeye yerleştim. Dükkânda şöyle bir etrafıma baktıktan sonra başımı iki yana sallayarak derin derin iç çektim. “Evet, pekâlâ, buna tahammül edemem. Odasını öyle bırakması için bir sebep yok.”

“Senden intikam alıyor.”

“Niçin?” İçimdeki öfkenin giderek kabardığını hissediyordum. “Ben ona ne yaptım ki?”

“Öfkeli ve kırgın. Bildiği hayat elinden alındı ve artık hiçbir şey kontrolünde değil. Bana anlattığın kadarıyla, çocuk kendi başına buyrukmuş. Oysa şimdi, senin ve Adam’ın sözünü dinlemek zorunda. Kolay olmayacak Monica.”

“Hadi be!”

Grace uzanıp elime dokundu. “Zaman alacak ama atlatacaksın.”

Keşke ben de onun kadar emin olabilseydim.

“Bunu yürütebilmek istiyorum,” dedim. “Hem Adam’ın hem Clarissa’nın iyiliği için.” Aslında, Clarissa’yla ilgili duygularımın dahil olmadığını söylemeye cesaret edemedim, daha kötüsü, bunun sebebinin varlığı ya da doğallığı hakkında bir açıklamam bile yoktu.

“Sunabileceğin hizmetlerle ilgili yeni fikirlerin var mı?” diye sordu, ertesi gün Neşeli Düğümler’e uğrayan Grace.

“Dora *örgü* dersleri vermemi önerdi, yün dükkândan alınacak ve dersler de belli bir ücret karşılığı olacak.”

Grace başıyla onayladı. “İyi fikir. Kadınların çoğu örgü örmeyi öğrenmekten veya yeni beceriler edinmek için kursa gitmekten hoşlanır.” Kahvesinden bir yudum almak için duraksadı. “Baksana, örgü hizmeti vermeyi hiç düşündün mü?”

Güldüm. “Galiba unuttun, burada yaptığım şey tam olarak bu. Yün, motif ve örgü için gerekli malzeme satıyorum.”

“Yo, yo. Söylemek istediğim bu değil. Ben aslında başkaları için örmekten söz ediyorum. Son günlerde internette bir şey okudum, günümüzde kadınlar el emeği armağanlara vakit ayıramayacak kadar yoğunmuş ama Walmart’a ya da başka bir mağazaya koşup hızla bir armağan seçmektense daha kişisel bir şeyler vermeyi tercih ediyorlarmış. Makale Vermont’lu bir kadından söz ediyordu, yılbaşı armağanı ola-

rak ev yapımı reçel ve marmelat vermek isteyen bu nesil kadınlara yönelik bir iş kurmuş. İş o kadar büyümüş ki kendine yardımcı olarak bir kadın tutmak zorunda kalmış.”

“Hımm,” dedim, bu tür işler yapan kadınlar hakkında ben de bazı şeyler duymuştum. “Evet, Oprah ya da öyle bir programda hediye banyo ürünleri tasarlayan bir kadın gördüğümü hatırlıyorum. Her şeyi kendi ürettiği yetmiyormuş gibi, ürünün ismini yazdırdığı müşteriye özel şık etiketler hazırlıyormuş. Söylediğine göre sevgililer bu ürünleri alıp vermekten çok hoşlanıyormuş çünkü bir duş jeli ya da losyonun üstünde kendi isimlerini taşıyan bir etiket olması o ürünü çok özel kılıyormuş.”

“Kesinlikle.” Grace parmaklarını havada şaklatıp öne doğru eğildi. “Buldum,” dedi coşkuyla. “El örgüsü yılbaşı çorapları. Hem anneleri hem büyükanneleri cezbedecektir. Çocuğun ismi ve doğum tarihiyle ya da istedikleri herhangi bir şeyle çorapları özelleştirebilirsin. Bir tür aile yadigarı, değerli bir hatıra gibi.”

Bana annemden kalan birkaç şey aklıma geldi, el örgüsü yılbaşı süslerimden asla vazgeçemedim. “Haklı olabilirsin ama nasıl başlayacağım?”

“Annenin yaptığı gibi. Bir internet sitesi oluştur, çoraplarına isim bul, cazip ve benzersiz bir şey olsun. İnternette bol bol reklam yap, Facebook bunun için ideal. Bitirdiğin çorapların fotoğraflarını çekerek el ilanları hazırla. Zaten geri kalanı diğer her şey gibi kulaktan kulağa yayılır. Çorapları gören anneler ve büyükanneler kendi çocukları için de bir tane isteyeceklerdir.”

Zihnimden hızla düşünceler akıp gidiyordu ve Grace'in fikrinde bir potansiyel olduğunu hissediyordum.

“Motif geliştirmekte çok beceriklisin Monica. Geçen sene yaptığın atkılardaki desenleri kullanabilirsin. Bütün yapacağın pelikanları ve yunusları çorapların üstüne uyarlamak. Boyunlarında kırmızı kurdeleler bile vardı, değil mi? Çocuğun ismini en üste gelecek biçimde tasarladığın anda, benzersiz ve çok ilgi gören hediyecek bir ürün sahibi olacağına eminim.”

Parlak renkli örgü çoraplarımı dükkânın çeşitli yerlerine asarak sergilerken turistlerin dikkatini nasıl çekeceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Belki dökülmüş kedi ve köpek tüylerinden yün eğirmek yerine yapmam gereken şey gerçekten buydu. Tamamen bana ait bir şey, işin başarılı bir biçimde yürümesini sağlayacak yaratıcı bir pazar ürünü.

Birdenbire projenin büyüklüğü beni sarstı. “Ya gerçekten iş büyür ve siparişlerin altından kalkamazsam? Bütün yapabildiğim hızlı örgü örmek.”

Grace'in yüzündeki hayal kırıklığını gördüm. “Haklı olabilirsin. Haftada kaç çorap örebilirsin?”

Soruyu düşünürken omuzumu silktim. “Sanırım çorapların ne büyüklükte olacağına bağlı. Ne kadar uzun olursa, o kadar...” Kapıdaki rüzgâr çanı çingirdayınca dönüp oraya baktım ve Dora'nın içeri girdiğini gördüm.

“Umarım rahatsız etmedim. Marin'in kazağım bitirdim ve bir sonraki projem için yün almaya geldim.”

“Tanıdığım herkesten daha hızlı örüyorsun,” dediğim anda aklıma bir fikir geldi. “Grace ve ben annemin yün eğirme işinin yerini alacak bir girişim üstüne beyin fırtınası ya-

pıyorduk. Önerdiğin dersleri kesinlikle vereceğim ama daha fazlasına ihtiyacım var.”

Kişiselleştirilmiş örgü çorap fikrini ona açıkladım.

“Vay canına, bence harika bir fikir! Örgü dönüp dolaşıp başlangıç noktasına geldi ve geri dönüşü muazzam oldu. Bir kadını elinde yumak ve şişler olmaksızın göremeyeceğiniz dönemler vardı, ama ne yazık ki geçen yıllar içinde sadece bizim gibi inatçı örgücüler kaldı. Oysa şimdi örgü yeniden dirilmenin keyfini yaşıyor ve kendileri örmeye vakit bulamayan kadınlar bile yeni çıkan yünleri, onlardan yapılan el emeği ürünleri seviyor. Atkı ve şalların motiflerine bir bak, ayrıca şu keçe el çantaları da çok revaçta. Bence kişiye özel yılbaşı çorabı örmek, annenin yün eğirme hizmeti kadar başarılı olacaktır.”

“Dora teyze,” dedim ve ona sarılmak için yerimden fırladım. “Sana inanıyorum ve seninle konuşmak istiyorum.”

Dora’ya bir fincan kahve getirdim ve düşüncemi açıklamak üzere kanepede yanıma oturttum.

“Benimle yeni bir iş macerasına atılmaya ne dersin?”

“Ben mi?” Yüzünden şaşkınlık ve keyif ifadesi geçti.

Başımila onayladım. “Bak, bana karşı dürüst olacağına söz vermelisin. Hangi sebepten olursa olsun, bunu yapmak istemezsen kesinlikle anlarım. Fakat bu çorap işinin tam bizim birlikte yapabileceği bir şey olduğunu düşünüyorum. Eğer gerçekten yola çıkıp başarılı olursam, siparişler geldikçe örgü için yardıma ihtiyacım olacak.” Ona ne söylediğimi düşünmesi için kısa bir an duraksadım.

“Başlangıçta fazla bir ödeme yapamayabilirim,” diye açıkladım. “Ama çorapların fiyatlarını göz önüne alarak, emeğin karşılığı sana bir yüzde verebilirim. Satışları yükseldikçe komisyonunun da yükseleceğini umuyorum.”

Dora başını iki yana sallayarak gülümseyince, ona yaptığım teklifin çok zavallı olduğunu düşündüm.

Dora uzanıp elimi tuttu ve sıkıca kavradı. “Monica, annen bana burada yardım etmemi teklif ettiğinde ona ne söylediysem sana da aynısını söyleyeceğim. Benim paraya ihtiyacım yok. *Burada bulunmaktan*, etrafımın yünlerle ve müşterilerle sarılı olmasından gerçekten keyif aldığım için çalışıyorum. Örgü örmeyi seviyorum ve bütün gizli hayalim bir yün dükkânına sahip olmaktı. Annen bana iki inanılmaz dünya sağladı, haftanın birkaç günü burada olabiliyorum ve şimdi bu saatleri seninle paylaşabiliyorum. Üstelik tam zamanlı bir işle kendimi yıpratmıyorum. Yetmişli yaşlarına gelen biri için... bu gerçekten mükemmel. O yüzden evet, elbette yeni iş maceranda sana yardım etmek isterim! Haklısın, çok hızlı örüyorum ve elimdeki iş biter bitmez yenisine başlamak için can atıyorum. Emeğimin karşılığını ödemeye gelince, bu ancak iş aşkı olabilir. Bunu karşılıksız yapmama izin vermeyeceğini biliyorum ama bu konuyu çorapların fiyatını belirledikten sonra konuşmaya ne dersin?”

Gözlerimin yaşlarla yanmaya başladığını hissettim. Arkadaşlarım seçebilirsin, ama akrabalarını asla derler. Oysa annem ve ben, sadece seçme ve kabul etme şansı değil, onun biyolojik ailesi tarafından kabullenilme şansı da elde etmiştik ve bunun için gerçekten minnettardım.

Uzandım ve Dora teyzeme sımsıkı sarıldım. “Kabul,” dedim. “Sen eşsiz, benzersiz birisin.”

Sessizce karşıda oturarak bizi izleyen Grace de Dora’yı kucaklamak için ayağa fırladı. “Monica haklı. Bana kesinlikle Maude Teyzemi hatırlatıyorsun ve bu bir iltifat.”

“Buldum,” diye haykırdım heyecanla, aklıma gelen yeni bir fikirle. “İpdora Çorapları! Çorapların ismi bu olacak. Senin adın aynı okunacak ama kullandığımız yün ipine de işaret edecek.”

“Aman Tanrım, harikası!” diyen Grace, beni ve Dora’yı karnepeden kaldırıp ikimize birden sımsıkı sarıldı.

“Hayır, biz harikayız,” dedim onlara ve Dora’yla Grace’e beşlik çakmak için elimi kaldırırken bir kahkaha attım.

Dışardan gelen bir kahkaha dikkatimi çektiğinde salata için patates doğruyordum. Mangal partisi için bütün sabahı yiyecek hazırlığıyla geçiriyordum ve Clarissa'nın verandada oturma isteğini memnuniyetle karşılamıştım. Çocuk canı sık-kın bir halde ortalıkta dolaştığı halde, Adam'ın ızgara için yakıt almaya bakkala gitme teklifini geri çevirmişti.

Ellerimi havluya kurulayarak pencereden dışarı baktığımda, Clarissa'nın yan bahçede Bayan Tilly'yle konuştuğunu gördüm. Kahretsin, keşke o zavallı kadını rahatsız etmeseydi.

"Clarissa," diye seslendim verandadan. "Bayan Tilly muhtemelen meşguldür, buraya gel."

Tilly Carpenter bir elini alınma siper yaptı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Meşgul değilim, ayrıca güzel bir sanat muhabbeti yapıyoruz."

Sanat mı? Clarissa sanatla mı ilgileniyordu? "Ya... Pekâlâ, ortadan kaybolma," dedim Clarissa'ya. "Bayan Tilly, çok üstünüze gelirse, onu geri gönderin."

Mutfağa geri dönüp pencereden dışarı baktım. Clarissa'nın söylediği bir şeye karşılık Bayan Tilly başını geri atmış kahkahayla gülüyordu. Bu tepkiyi vermesi için çocuk ona ne söylemiş olabilirdi? Bende, içinde mizah duygusu olduğuna dair en ufak bir etki yaratmamıştı. Bir süre daha orada durup seyrettim.

Bayan Tilly'nin üstünde bahçıvan üniforması olarak adlandırdığım kıyafeti vardı: bol kesimli ten rengi pantolon, ona uygun bir bluz ve artık imzası haline gelen geniş ve sarık kenarlı şapka. Kar beyazı saçlarını arkaya toplayarak ensesinde bir topuz yapmıştı. Mor renkli bahçe eldivenleri kıyafetini tamamlıyordu.

Fakat hâlâ pencereden dışarı bakmama sebep olan Bayan Tilly'nin tarzı değildi; kadının yüzündeki benzersiz tebessüm ve Clarissa Jo'ya gösterdiği bariz ilgiydi.

Arka kapıdan gelen Grace'in sesi beni pencereden uzaklaştırdı.

"Selam," dedi, tezgâhın üstüne kapaklı birkaç Pyrex kap bırakarak. "Bu akşamki yemeğe benim katkım."

Gidip baktığımda peynirli makarna ve tatlı patates getirdiğini gördüm.

"Teşekkürler Grace," diyerek patatesleri dilimlemeye devam ettim. "Buzlu çay ister misin? Dolaptan alıver."

"Gördüğüm kadarıyla Clarissa komşunuzla tanışmış."

Grace'in kendine bir gün önce yaptığım çaydan bir fincan doldurmasını izlerken başımla onayladım.

"Yeni aşkınla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum.

"Evet, tekrar aradı ve salı akşamı yemeğe davet etti."

"Bu George Clooney kılıklının bir ismi var mı?"

Gracie güldü. “Tony. Tony Rizotti.”

“Hımm, bir İtalyan sevgili.”

“O benim sevgilim değil. Sadece bir akşam yemeği, ama adada bir daire satın aldı. Senin dükkânın hemen aşağısındaki sokakta.”

Patatesleri duruladıktan sonra kaynatmak için ocağın üstüne koydum. “Vay, Noah’nın galerisinin üstündeki daire mi?”

“Evet... ve sanırım ne kadar İtalyan olduğunu keşfedeceğim, çünkü yemeği kendisi hazırlayacak.”

“Eğlenceli olacak gibi.”

“Nedir eğlenceli olan?” Adam elinde bir tüp gazla mutfaktan içeri girdi.

“Grace’in yeni arkadaşı haftaya ona akşam yemeği hazırlayacakmış,” diyerek bir öpücük almak için uzandım.

“Aha, bir aşk macerası kokusu alıyorum,” diye dalga geçen Adam verandaya doğru yöneldi.

Grace saatine baktı. “Pekâlâ, benden bu kadar. Kafeye geri dönmek zorundayım. Saat beş gibi görüşürüz.”

“Clarissa’nın yan komşumuz Bayan Tilly’yle konuştuğunu gördüm,” dedi, içeri dönen Adam. “Sundurmada oturmuş soğuk bir şeyler içiyorlar.”

“Gerçekten mi?”

Adam güldü. “Şaşırmış gibisin.”

“Şey, biraz şaşırdım. Bırak çocukları, Tilly normalde hiç kimseyle konuşmaz. Ve Clarissa... eh, geldiğinden beri toplam on kelimedenden fazla etmemiştir.”

Adam’ın kolunu bana doladığını ve kendine çektiğini hissettim.

“Belki bu küçük arkadaşlık ikisine de iyi gelir.”

Yüzünü boynuma gömerek kulağımı dişlemeye başladı.

“Hımm, sence orada ne kadar kalır?” diye fısıldadı.

İçindeki tutku dolu coşkuyu hissedince önceki akşam onu reddettiğime üzüldüm.

Onu dudaklarından öperek geri çekildim. “Düşündüğün şey için yeterince uzun kalmaz. Ah, şimdi aklıma geldi... artık baş başa konuşabilecek fazla vakit bulamadığımız için söylemeyi unutuyorum. Clarissa geldiğinden beri üç gecedir odasında ağladığını duyuyorum.”

“Bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Bundan ona söz ettin mi?”

“Tanrım, hayır. Burnumu sokmak gibi olur.”

“Sen artık onun üvey annesinin Monica. Bu tür durumlarda burnunu sokmaya hakkın var, ama belki sesimizi çıkarmayıp ne olacağım beklesek daha iyi. Uyum sağlamasının vakit alacağını biliyorum ve eminim ağlaması bu sürecin bir parçası.”

“Carrie Sue’dan hiç söz etmiyor. Sence bu normal mi?”

Adam omuz silkti. “Bu koşullar altında, muhtemelen evet. Bence bütün yapmamız gereken ona biraz zaman tanımak. Zorlamaktansa, bize duygularını açmasını bekleyelim.”

Zaten bana kalırsa, zorlasak bile Clarissa’nın ağzından bir şey almak hiç kolay olmazdı.

Bayan Tilly’nin yanından döndüğünde Clarissa fazla durgun görünmüyordu. Tilly’nin ona ödünç verdiği küçük bir kız ve köpeği hakkındaki kitap onu bütün öğleden sonra oyaladı.

Meyve salatasının son rötuşlarını yaparken Clarissa mutfaktan içeri girdi.

“Güzel bir kâse.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim. Büyükanne aitti. Eminim sen de büyükanneyi tekrar göreceğin için heyecanlanıyorsundur. Neredeyse iki ay oldu, değil mi?”

“Evet. Şubat tatilinde beni alıp yemeğe ve alışverişe götürmüştü.”

“Artık onunla bu tür şeyleri daha sık yapabilme şansın var. Buraya geldiğin ve benimle daha fazla vakit geçirebileceği için Opal’in ne kadar mutlu olduğunu biliyorum.”

“Neden?”

Tezgâhtan ona döndüm. “Neden mi? Şey... çünkü o benim büyükanne ve eminim seni çok seviyor. Tıpkı babanı çok sevdiği gibi.”

Bu genellemeye kendimi katmadığımı fark etmemesi için dua ettim.

Clarissa sessizliğini sürdürdü ve tam lafının üstüne veranda merdiveninden çıkan Opal’in sesini duydum.

“Buradayım,” diye seslendi. “Neredeymiş benim torunum?”

Opal, bol dökümlü siyah pantolonu ve beyaz ipekli bluzuyla her zamanki şıklığındaydı.

“Vay canına, son görüştüğümüzden beri beş santim uzadığına yemin ederim,” diye haykırdı ve hiç tereddüt etmeden Clarissa’yı kollarına aldı.

Orada deli gömleği giydirilmiş gibi dikilerek Opal’in yaygarasına katlanmak zorunda kalan çocuk için neredeyse kendimi kötü hissettim. Clarissa’nın gördüğü ilgiye karşılık vermediği gözümden kaçmamıştı. Opal onu daha iyi görebilmek için geri

çekildiğinde, büyükannesinin dikkatle bakmasının kızı huzursuz ettiğini fark ettim.

“Ne kadar güzel bir çocuksun,” diye coşkusunu sürdürdü Opal. Kızın uzun saçlarından parmaklarını geçirdi, “Muhteşem. Saçların tek kelimeyle muhteşem.”

Clarissa mor kumaşla kaplanmış bir lastikle saçlarını tepesinde toplamıştı.

“Of Adam,” diye devam etti Opal. “Sence de tıpkı sana benzemiyor mu? Kendimden de bir parça gördüğümü söylemek zorundayım.”

Bu durumdan kendine pay çıkarmak tam Opal’e göre idi.

Bütün bu süreç boyunca Clarissa tek kelime etmeden öylece durdu.

Adam genzini temizledi. “Şey, Clarissa büyükannene merhaba de.”

Aynı zamanda annesine sert bir bakış attığını gördüm. “Biraz sakın ol.”

“Merhaba,” dedi Clarissa yumuşak bir sesle.

Opal kızı tekrar kucakladı. “Burada bizimle olduğun için çok mutluyum tatlım. Artık birlikte istediğimiz kadar zaman geçirebileceğiz. Çok eğleneceğiz. Annen olacak kadını hiç özlemeyeceksin.”

“Anne.” Adam’ın yükselen sesi bütün mutfakta çınladı.

Yanlış ne söylediğini anlayamayan kadın gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Adam gidip elini Clarissa’nın omuzuna koydu. “Tatlım, bana bir iyilik yap ve şu plastik tabakları verandaya götürür.”

Clarissa bir şey söylemeden parlak renkli tabakları alıp mutfaktan çıktı.

“Aklından neler geçiyor?” diye annesine tısladı Adam. “Carrie Sue’yu küçük düşürmene katlanacak değilim.”

Kadın afallamıştı. “Şey, ben... sadece bizimle olduğu için ne kadar sevindiğimi anlatmaya çalışıyordum. Yanlış bir şey söylemek istemedim.”

Opal’in gözlerindeki ışıltının gözyaşlarma dönüşeceğinden adım gibi emindim.

Adam parmaklarını saçlarının arasından geçirirken içini çekti. “Bak anne, bir şeyi doğru anlayalım. Sonunda torununla daha fazla zaman geçireceğin için heyecanlı olduğunu biliyorum ama Clarissa’yla Carrie Sue aleyhinde konuşmanı istemiyorum. Anladın mı?”

Opal burnunu çekti ve gözlerini kurulamak için bir peçeteye uzandı. “Of Adam, o kadının, sadece anne olması son derece *zayıf* bir mazeret. Bunu benim kadar sen de biliyorsun.”

“Olabilir, ama bunu Clarissa’yla konuşmanı istemiyorum. Anladın mı? Ne tür bir anne olursa olsun, sonuçta onun annesi.”

Kendini toparlayan Opal başıyla onayladı. “Peki, tamam. Anladım.”

Parmaklarıyla ağzına fermuar çekermiş gibi yaptı.

“Opal, biraz buzlu çaya ne dersin?” diye sordum gerilimi azaltma gayretiyle.

“İyi olur,” diye mırıldandı Opal.

Akşamın kalan kısmı sakin geçti. Ailedeki herkes Clarissa

Jo'yu bağına bastı. Dora teyze, kendi torunları onun yaşındayken hangi kitaplardan ve oyunlardan hoşlandığını anlattı ama kızı en çok etkileyen Saren oldu.

“Evet,” dediğini duydum Saren'in. “Bence ada yaşamını seveceksin. Hiç yengeç avladın mı?” diye sordu.

Clarissa'nın bakışları Saren'in yüzüne kenetlenmişti. Başını ilgiyle iki yana salladı.

“Pekâlâ, bu yapmamız gereken bir şey, değil mi? Sana öğreteceğim.”

Çocuğun yüzünden bir tebessüm geçtiğinden emindim. Geldiğinden beri onda gördüğüm en büyük tepkiydi.

Tatlıları getirmek için kalktım ve mutfığa yöneldim.

“Pek hoş,” dedi peşimden gelen Dora. “Bana onun yaşadaki Marin'imi hatırlatıyor.”

“Ya,” diyebildim sadece. “Bunları götürebilir misin? Benim tuvalete yetişmem gerek.”

Tam mutfığa geri döndüğümde verandada bir şangırtı koptu.

Kapıya koştuğumda, ayaklarının dibinde Sybile'in paramparça olmuş güzelim cam kâsesiyle Clarissa Jo'yu gördüm. Özenle hazırladığım meyve salatası etrafa saçılmış, karpuz, armut, portakal, muz ve üzüm yığınlarından oluşan bir natürmorta dönüşmüştü.

“Lanet olsun!” diye çığlık attım. Hızla koştum, Clarissa'yı iterek kırık kâsedden ve meyvelerden uzaklaştırdım.

“Kazaydı,” dedi, sandalyesinden fırlayan Adam.

“Kaza mı? Ne halt etmeye o kâseyi buraya taşıyordu? Sybile'in en sevdiğim kâsesiydi.” Cam kırıklarını toplamak üzere eğildiğimde, Adam'ın bileğimi kavradığını hissettim.

“Yapma,” dedi. “Bir yerini keseceksin.”

Birileri süpürge, faraş ve bir rulo kâğıt peçete getirmişti.

Doğrudum ve Adam ortalığı temizlerken öfkeyle soluğumu koyuverdim. İşte o zaman Clarissa’nın içeri kaçtığını ve bütün misafirlerin oturdukları yerde beni izlediğini fark ettim.

“Tanrı aşkına,” dedim, hüsrana yüklü sözcüklerle. “O kâseyi buraya taşımaması gerekiyordu.”

İlk konuşan Grace oldu.

“Kasten düşürmedi Monica.”

Tabii, kuşkusuz... sen çocuğun tarafını tut, diye düşündüm.

“Her neyse,” diye terslenerek kahve hazırlamak üzere mutfığa girdim.

Birkaç dakika sonra Adam’ın arkamdan sarılan kollarını hissettim.

“Grace haklıydı,” dedi yumuşak bir sesle. “İsteyerek yapmadı.”

Aklımdan tatsız bir düşünce geçti. *Bundan emin misin?* diye sormak istedim. Clarissa o kâsenin benim için anlamım biliyordu.

“Tamam. Unutalım gitsin,” diye mırıldandım.

Akşamın kalan kısmını atlatmayı başardım. Adam, Clarissa’yla konuşmak için odasına gitti ve bir süre sonra kız dışarı çıktı.

“Üzgünüm,” dedi, pek inandırıcı olmayan bir tonda.

“Sorun değil,” diye karşılık verdim, aynı duygusuzlukta.

Bir sonraki cumartesi geldiğinde, önceki haftanın programı değiştiği için çok mutluydum.

Clarissa pazartesi günü okula başlamıştı. Erken uyanıyor, saat yedide Clarissa kalkana kadar bir fincan kahveyi mideye indirmiş oluyordum. Sonra kahvaltı oyununa başlıyorduk. Mısır gevreği mi, yumurta mı, krep mi? Ve her sabah aynı cevabı alıyordum. “Umurumda değil.”

Yemin ederim, içimden burnunu kıvracağını bildiğim soslu yumurta yapmak geliyordu. Bu çocuk damarıma basmayı çok iyi biliyordu ve bunun sebebini anlayamıyordum.

Adam giderken onu yanında okula götürdüğü için minnettardım ve bu angarya henüz benim gündelik işlerim arasında yer almamıştı. Yine de çarşambaları okul yarım gündü ve Adam öğleden sonra toplantıda olduğu için onu benim almam gerekiyordu.

Dükkândaki çalışma saatlerimi saat ondan ikiye kadar değiştirmiştım. Dora’yla yaptığımız anlaşmaya göre çarşamba

günleri izin yapacak ve cumartesi günleri birkaç saat çalışarak bu süreyi telafi edecektim.

Saat onda dükkânda olmam gerektiğinden bir saat fazla uyku için şükrediyordum. Tam duştan çıkarken telefonun çaldığını duydum.

Adam dışarda çimleri biçiyordu, o yüzden koşup yatağın başucundaki telefonu açtım ve Clarissa'yla konuşan Carrie Sue'nun sesini duydum.

"O halde?" diyordu. "Gerçekten orada kalmak istiyor musun? Annenin seni nasıl deli gibi özlediğini bilmiyor musun?"

Telefonun Clarissa ucu sessizdi.

"Clarissa Jo, ben senin annenim. Benim yanımda olman gerek. Baban olacak adam gidip ne yaptı? Seni aleyhime çevirmeye çalıştı, bahse girerim bunu yaptı!"

Tanrım, bu kadın kendi kızının gözünü korkutuyordu. Üstüme bornozumu geçirip salona koştum. Clarissa ahizeyi kulağına dayamış sessizliğini koruyarak oturuyordu. Beni görünce bozuldu.

"Telefonu bana ver," dedim. Ahizeyi seve seve bana uzatırken yüzünde gördüğüm rahatlama ifadesi miydi?

"Carrie Sue, ben Monica. Clarissa'ya bu şekilde konuşmaya hakkın yok. Durumu tartışmak istiyorsan, bekle Adam'ı çağırayım."

"Zahmet etme!" diye haykırdı ve telefonu çarparak yüzüme kapadı.

Derin bir soluk aldım. "İyi misin?" diye sordum Clarissa'ya.

"Evet."

Ne yaptığımın farkına ancak varıyordum. "Belki onunla konuşmak isterdin? Belki telefonda kalmaya izin vermeliydim?"

Clarissa omuz silkti. “Pek sayılmaz.”

Harika. Gerçekten harika. Görüldüğü kadarıyla şimdi de Carrie Sue’yla uğraşmaya başlayacaktık. Onun kışkırtmalarına ihtiyacımız olmadan da yeterince derdimiz vardı.

Clarissa dönüp odasının yolunu tuttu, ben telefonu yerine bırakıp verandaya çıktım ve Adam’a gelmesini işaret ettim.

Adam alnındaki teri silerek mutfağa girdi. “Neler oluyor?”

“Carrie Sue telefon etti ve Clarissa’yla konuştu.”

Az önceki kısa konuşmayı ona anlattım.

“Lanet olsun,” diyen Adam buzdolabından buzlu çay sürahisini aldı. “Buna ihtiyacımız yok.”

“Çok haklısın. Belki karışmamalıydım...”

“Yo, doğru olanı yaptın. Carrie Sue aramamalıydı. Clarissa’yla bağlantı kurmak isterse, bir avukat tutmak zorunda kalacağını ve tekrar mahkemeye gideceğimizi gayet iyi biliyor.”

“Onu gerçekten geri istediğini düşünüyor musun?” Carrie Sue’yla yaşamının nasıl bir şey olduğunu yeni anlamaya başlıyor ve bütün zorluklarına karşın çocuğun ait olduğu yerde, yani bizim yanımızda olması gerektiğini düşünüyordum.

“Bundan çok ciddi şüphem var. Carrie Sue’nun dalavere-
lerinden biri. Bu konuda Clarissa’yla konuşup ne hissettiğini anlamaya çalışacağım. Sonra bekleyecek ve göreceğiz.”

Kapıdaki rüzgâr çanının sesini duyduğumda sipariş listesini güncelliyordum. Arkama döndüğümde Polly’nin içeri girdiğini gördüm. Bayan Polly adadaki tek kuaför olan Boyalı ve Havalı’nın sahibiydi.

“Merhaba Bayan Monica. Benim için sipariş ettiğiniz alpaka yünü sormak istedim, geldi mi acaba?”

“Evet, önceki gün geldi,” diyerek özel siparişleri sakladığım rafa yöneldim.

“Adam’ın kızıyla aranız nasıl?” diye sordu Polly, ben yazar kasadan satışı geçerken.

“Emin değilim, zor bir durum ve annelik hakkında öğrenmem gereken çok şey var.”

Polly gülümsedi. “Tatlım, benim çocuklarım büyüdü ve yıllar önce evden ayrıldılar, ama ben hâlâ öğreniyorum.”

“Bu cesaret verdi,” dedim, tezgâhtan yün çantasını uzatırken. “Adada olup bitenlerden uzak kaldığımı hissediyorum. Var mı heyecan verici bir şeyler?”

Polly düşünürken işaret parmağını dudaklarına koydu. “Şey, belki bir şey söylememem gerekiyor, ama... adaya önemli bir müteahhittin geldiğini duydun mu?”

Aklıma hemen Grace ve yeni arkadaşı geldi. “Hayır. Bunun anlamı ne?”

“Emin değilim, ama söylentiye göre adam kendini bir halt zannediyormuş ve küçük kasabamızı pahalı bir tatil merkezine dönüştürmek istiyormuş. Janjanlı dükkânlar filan, o tür şeyler. Tanrı aşkına, biz küçük bir balıkçı kasabasıyız: Fikrimi sorarsan bu sadece açgözlülük, bu kadar basit.”

Polly’yle aynı fikirdeydim. Cedar Key’de yeterince restoran ve küçük dükkân vardı ama hiçbiri lüks sınıfına girmezdi. Zaten adalıların sevdiği buydu, galeriler yerel sanatçıların eserleriyle doluydu. Sanat merkezinin aşağısındaki The Keyhole benzersiz mozaik ve seramik parçalarıyla ahşap heykel-

ler sergiliyordu ve bunların çoğu ada halkının zevkine hitap ediyordu.

“Evet, ne dediğini anlıyorum,” dedim Polly’ye. “Kafalarında tam olarak ne olduğundan söz ediliyor mu?”

“Birileri şatafatlı bir otelden söz ettiler ya da pahalı bir kuyumcu, tabii söylentiler arasında şu sosyetik kafeler de var.”

İşte bu ilgimi çekmişti. Sosyetik bir kafe? Zaten bir kafemiz vardı: Grace’in yeri. Tamam, bir Starbucks değildi ama ada sakinleri için *yuva* gibiydi. Grace’in sunduğu rahat, pofuduk yastıklı koltuklarda sohbet etmeye ve rahatlamaya gittikleri bir yerdi.

“Yeni bir konaklama yerine ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Island Hotel dışında diğer küçük motellerimiz ve apartlarımız var. Ya bir kafe? Herkes Grace’in müşterisi.” Kafenin kapısında asılı tabelada COFFEE, TEA&THEE yazsa da orası adalılar için *Grace’in Yeri*’ydi.

Polly başını iki yana salladı. “Biliyorum, biliyorum. Belki bunların hiçbiri olmayacak. Belki hepsi sadece dedikodu. Gitmem gerek, on birde randevulu müşterim var. Kendine iyi bak, yakında görüşürüz.”

Polly’nin kapıdan çıkmasını izlerken içimi huzursuzluk kaplamıştı. Ya dedikodular gerçeğe dönüşürse ne olacaktı? Bu durum Grace’i nereye koyacaktı? Bütün bunların ardındaki kişi Tony olabilir miydi?

Saat ikide Dora teyze beni özgür bırakmaya geldi ve eve dönmeden önce kafeye uğramaya karar verdim.

İçeri girdiğimde birkaç adalı içerde ve bazıları dışardaki deniz manzaralı banklarda oturuyordu. Yaklaşık sekiz kişi tezgâhın önünde durmuş Grace'in siparişlerini hazırlamasını bekliyordu. Hafta içinde Grace'in müşterilerinin çoğu yerli halktan olurdu ama hafta sonu kafe turistlerle dolup taşardı.

Sıramı beklerken çevreme baktım. Dock Street'in köşesindeki kafenin lokasyonu mükemmeldi. Kapının önünde, Büyük Rıhtım ve ardındaki körfez manzarası uzanıyordu. Yan pencereler de hem körfeze bakıyor hem de kanala girip çıkan tekneleri görüyordu. Arka taraftaki piknik masaları, Grace tarafından üstünden köprü geçen farklı bir deniz manzarası görecekti biçimde düzenlenmiş, minderli koltuklar, içleri dolu birkaç kitaplık, bazılarının üstünde satranç tablaları ve kâğıt desteleri duran masalarla sıcak bir ortam yaratılmıştı. Kahvenin güçlü aromasına Grace'in yaktığı tütsülerden yükselen sedir ve adaçayı kokuları karışıyordu. Tavandan kocaman bir rüya kapağı sarkıyor, CD çalardan New Age tarzı bir müziğin yumuşak notaları yükseliyordu. Sadece orada olmak bile insanların kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Selam, ne var ne yok?" dedi Grace, önümdeki müşterinin işi biter bitmez.

"Dükkândaki işim bitti ve bir latte için ölüyorum."

"Hemen geliyor," diyen Grace bana özel, üstünde okka gülü desenleri olan fincana uzandı. Yerlilerin çoğunun kafe-de bıraktıkları kendi fincanları vardı.

"Mola verebilir misin?" diye sorarak dışardaki boş masalardan birini işaret ettim.

"Elbette. Oradan ön kapıyı görebiliyorum."

Kendi su şişesini alarak beni izledi.

“Pekâlâ, Öksüz Annie nasıl?”

Güldüm. “Şöyle böyle. Adam’ın yanında. Ah, bu sabah Carrie Sue aradı,” dedim ve aramızdaki telefon konuşmasını ona anlattım.

“Hımm, sence Clarissa’yı geri istiyor mu?”

Kahvemden bir yudum almadan önce omuz silktim.

“Hiçbir fikrim yok, ama Adam’a göre istediği buysa bir avukat tutması ve tekrar mahkemeye başvurması gerekiyormuş.”

“Bu durumda sen ne hissedersin? Carrie Sue’yla yaşamak için geri dönerse?”

Endişe aklıma gelen ilk şey oldu. “Bilmiyorum. Bu arada, Tony’yle işler nasıl? Food Channel’da şef olarak boy gösterebilecek mi?”

Grace güldü. “Neredeyse, diyebilirim. Geçen akşam nefis bir İtalyan yemeği hazırladı. Antipasto, ardından muhteşem bir tortellini ve harika bir kırmızı şarap. Yanında salata ve sarımsaklı ekmek bile vardı.”

“Martha Stewart, geri çekil,” dedim. “Peki, iş durumu nedir? Ne yapacağını sana söyledi mi?”

“Pek sayılmaz. İş hakkında fazla konuşmadık. Başka ortaklarla yapacağı bazı projelerden söz etti. Sanırım Gainesville’de, ama ayrıntıları sormadım.”

Acaba Grace’den kasıtlı olarak bilgi mi saklıyordu? Onunla flört etmesinde bir art niyet arayarak aşırı tepki mi gösteriyordum?

“Hey! Gitmem gerek,” diyen Grace ayağa fırladı. “Müşteriler çağırıyor.”

Dönüp baktığımda tezgâhın önünde bekleyen iki genç çift gördüm. Kahvemi bitirdikten sonra içeri girip fincanımı duruladım, yerine astım ve el sallayarak, bir grup turistle ilgilenen Grace'le vedalaştım.

Eve döndüğümde Adam ve Clarissa mutfak masasında oturmuş Monopoly oynuyorlardı.

“Selam tatlım,” diyen Adam bana sarılmak ve öpmek için ayağa kalktı. “Kızım beni soyup soğana çevirdi. Yardım etmek ister misin?”

On yaşımdan beri Monopoly oyunu karşıma çıkmamıştı ve evde olmadığından emindim.

“Nereden geldi?”

“Erken saatlerde annem uğradı. Clarissa için almış. Böylece Clarissa’yla bir akşam geçirmek istediğini de bana hatırlatmış oldu. Sanırım çaktırmadan bu oyunu oynamak istiyor.”

Nedense, Opal’ı bütün dikkatiyle Park Place’i mi yoksa demiryollarını mı alması gerektiğini düşünürken gözümde canlandıramadım.

“Elbette, sen izin verdiğin sürece sorun yok. Annen muhtemelen çok keyif alacaktır.” Evimde kocamla baş başa kalmaktan benim alacağım keyfi söylemeye bile gerek yoktu.

“Öyleyse anlaştık,” dedi Adam. “Clarissa, neden büyükannenini aramıyorsun? Eğer onun için uygunsa, seni bir saat içinde bırakacağımı söyle.”

Clarissa salona geçti ve telefon tuşlarının biplemesini duydum.

“Tatlım, sana Clarissa’yla ilgili bir şey sorduğumda topu bana atma.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onun anneme gitmesi konusunda fikrini sorduğumda, senin bir karar vermeni bekliyordum. Demek istediğim, evet diyeceğini biliyordum ama sen dedin ki, sen izin verirsen sorun yok. Bu ailede Clarissa’yla ilgili kararları ben tek başıma vermiyorum. Bizim hemfikir olduğumuzu anlaması gerek.”

Dora’nın, Adam’la ortak görüşe sahip olduğumuzu vurgulamam gerektiği hakkında söylediklerini hatırladım. Anneliğe Giriş 101 için haneye yeni bir ders daha yazılmıştı.

“Haklısın,” dedim, başımla onaylayarak. “Ne söylediğini anlıyorum. Sadece, başkaları adına karar vermeye alışık değilim.”

Beni saran kollarını hissettim.

“Alışacaksın. Baksana, bu akşam dışarda yemeye ne dersin?”

“Aslında, burada seninle kalmayı tercih ederim.”

“Bana uyar. Sana biftek kızartmamı ister misin?”

“Harika,” dedim ve hemen ardından Clarissa mutfağa girdi.

“Büyükannem bir saat sonra uygun dedi. Bana peynirli makarna yapıyormuş ve gittiğimizde hazır olurmuş.”

Peynirli makarna mı? Clarissa’nın bizimle birlikte olduğu on gün boyunca bunu yapmak hiç aklıma gelmemişti ve sormadan duramadım: “Sevdiğin bir yemek mi?”

“En sevdiğim,” dedi Clarissa.

Bunu neden bana söyleme zahmetine katlanmamıştı? Peki, Opal nereden biliyordu?

“Git çantanı hazırla,” dedi Adam. “Sonra yola çıkarız.”

Clarissa tekrar mutfığa döndüğünde, bifteklerin yanında gidecek elma dilimi patatesleri henüz güvece koymuştum. Bir elinde, üstünde Barbie bebek resmi olan pembe çantası ve diğerinde her zamanki gibi Raggedy Ann bebeği vardı.

Tabureye tırmanıp güvecin üstünü folyoyla kaplamamı izledi.

“Opal en sevdiğin yemeğin peynirli makarna olduğunu nereden biliyor?” diye dayanamayarak sordum.

Clarissa tereddütsüz cevap verdi: “Bana sordu.”

“Ya,” diyebilirdim sadece.

Adam arabamın anahtarlarını şingirdatarak içeri girdi. “Hazır mıyız?” diye sordu.

Tabureden aşağı atlayan Clarissa başıyla onayladı.

“Hemen dönerim,” dedi Adam.

Clarissa arkaya dönerek bir an duraksadı. “Hoşça kal.”

“İyi eğlenceler,” dedim. “İyi vakit geçir.”

Ön ısıtma için fırının düğmesine bastım ve salata için hazırlıklara başladım. Bütün bu süre boyunca Clarissa’nın söylediklerini düşünüyordum. Tanrım, kızın en sevdiği renk, en sevdiği tatlı ya da başka herhangi bir şey hakkında fikrim yoktu. İşin aslına bakarsan, hiçbir konuda fikrim yoktu.

Şezlongda yanımda oturan Adam uzanıp elimi tuttu.

“Güzeldi,” dedi. “Yemek harikaydı.”

“Güzeldi,” dedim ben de ama yemekten daha fazlasını kastediyordum. Kocamla yemek yemeyi özlediğimi itiraf etmeliydim. Baş başa.

“Biraz daha şarap?” diye sordu, Cabarnet şişesini almak için kalkarken.

Doldurması için kadehimi uzatırken başımla onayladım.

Muhteşem bir ilkbahar akşamıydı ve her yer ağaçminesi kokuyordu. Verandadan yolun karşısına baktım. Hava karmarmadan marinaya dönme telaşındaki tekneler, suyun üstünde sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen dalgacıklar oluşturunuyorlardı.

İçimi çektim. “Burada yaşamayı seviyorum. Dünya üstünde buradan daha çok olmayı istediğim bir yer yoktur.”

“Son derece etkileyici, değil mi? Her zaman öyle olduğunu düşündüm, çocukken bile. Belki o yüzden kendi kızım da burada büyüyeceği için bu kadar mutluyum.”

Şezlongda doğruldum. “Nasıl olacak Adam? Sence Carrie Sue bu velayet işinin peşini bırakacak mı?”

Cevap vermeden önce şarabından bir yudum aldı. “Şey, bir daha sesi çıkmadı ama onu tanıdığım kadarıyla her türlü sürprize açığım. Mahkeme velayetini elinden aldı, o yüzden ziyaret hakkıyla yetinmeyi bilmesi gerekecek.”

“Telefon görüşmesiyle ilgili onunla konuştuğunda Clarissa tam olarak ne söyledi?”

“Her zamanki gibi fazla bir şey söylemedi. Burada kalmayı mı yoksa Carrie Sue’nun yanına dönmeyi mi istediğini ona söyletmedim, ama burayı tercih ediyor gibi.”

“Adam, bunu söylediğim için kendimi *gerçekten* budala gibi hissediyorum, ama... büyükannem tarzı kadınlardan ol-

duğumu düşünüyorum. Annelik bana göre değil. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Tanrım, çocuğun peynirli makarna sevdiğinden bile haberim yok.”

Adam başını arkaya atarak kahkahalarla güldü. Komik bir şey göremediğim için benim canım sıkındı.

“Monica, kendine gerçekten kötü davranıyorsun. Clarissa’nın ne sevip ne sevmediğini öğrenmek zaman alacaktır.”

“Evet, ama doğru soruları sormayı bile beceremiyorum.” Konuyu değiştirmek için, “Sahi, buradaki yeni emlak işleriyle ilgili dedikodulardan haberin var mı?” dedim.

Adam başıyla onayladı. “Geçen gün postanedeyken birkaç kişi bundan söz ediyordu.”

“Ne dediler? Sence söylenenlerde gerçek payı var mı?”

“Bilmiyorum. Kasabada ciddi değişiklik yapmak isteyen bir müteahhitten söz ettiler ama bu daha önce de olmuştu ve asla gerçekleşmemişti.”

Sessiz kaldığımı gören Adam, “Niçin?” diye sordu.

Ona Polly’nin anlattıklarından ve sonra Grace’in çıkmaya başladığı yeni adamdan bahsettim.

“Yani bu adamın adadaki muhtemel inşaatlarda parmağı olacağını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Grace’le gönül eğlendirdiğini düşünmekten nefret ediyorum ama Grace bugün bana onunla işi hakkında pek konuşmadığını söyledi.”

“Şey, eminim sorun kendiliğinden çözüme ulaşacaktır,” diyerek beni tuttu ve ayağa kaldırdı. “Bütün ev bize ait ve bunun tadını çıkarmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Başını bana doğru eğerken kollarımı boynuna doladım.

Güçlü bedenini sımsıkı bana yasladı ve dudaklarımız buluştu. İçim tutkuyla dolarken anın tadını çıkarmaya çalıştım.

“Hımm, çok hoş,” diye mırıldandı Adam, burnunu boynuma sürterek.

“Hem de çok,” diye fısıldadım karşılık olarak.

Elimi tutarak beni eve açılan kayar kapıya doğru çekti.

“Bence, eskiden olduğu gibi çılgınca seviştiğimiz gecelerden birine ihtiyacımız var.”

“Sen çok akıllı bir adamsın,” diyerek onun peşinden yatak odasının yolunu tuttum.

Başımı örgümden kaldırıp salonda çevreme baktım. Görüntü *Leave It to Beaver*'ın* bir sahnesinden alınmış gibiydi.

Koltuğunda oturan Adam ayaklarını pufa koymuş *Newsweek*'te bir makale okuyordu. Clarissa halıya yayılmıştı. Önünde açık duran eskiz defterindeki deniz manzarasını boya kalemleleriyle gayet düzgün biçimde hayata geçiriyordu. Bana gelince, kobalt mavisi bir yünü Adam için kazağa dönüştürüyordum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, Clarissa boya kalemlerini bıraktı ve Adam'la bana döndü. "Bir köpeğim olabilir mi?"

"Bir ne?" dedim ve tepkisini görmek için gözlerimi Adam'a diktim.

Clarissa'nın bizimle birlikte olduğu yaklaşık iki ay boyunca yüzü nadiren gülümsemişti. Tebessüm oluşmuyor, sadece kıkırdıyordu.

* *Leave it to Beaver*, araştırmacı ve genellikle naif biri insan olarak bilinen Theodore "The Beaver" Cleaver (canlandıran: Jerry Mathers) ile onun evdeki, okuldaki ve mahalledeki maceraları hakkında bir Amerikan durum komedisidir. (ç.n.)

“Bir köpek,” diye tekrarladi.

Güzel. İlgilenmemi gerektiren yeni bir şey daha. Durum çok kötü gitmiyordu; Carrie Sue’dan bir daha ses çıkmamıştı, yemek seçimleri nispeten kolaylaşmıştı ve Clarissa’nın dünyanın en *mutlu* çocuğu olduğunu söyleyecek halde olmasam da birbirimize alışmıştık. Şimdi bir köpekle tekere çomak mı sokmak istiyordu?

Adam’ın beni süzdüğünü hissettim. Beni yanlış anlamayın, köpekleri severim. Önceki yıl lenf kanserinden genç yaşta kaybettiğimiz annemin güzel boxer köpeği Lilly için hâlâ acı çekiyorum, ama hayatıma dört ayaklı bir yaratık sokmadan da başımda yeterince iş olduğunu düşünüyorum.

“Ben... şey... bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Sen ne düşünüyorsun Adam?” diye sorarak topu doğrudan ona attım.

“Şey,” dedi Adam, koltuğunda öne eğilerek. “Kuşkusuz bu konuşmamız gereken bir durum, ama kötü bir fikir olmayabilir.”

Kötü bir fikir olmayabilir mi? Aklını mı kaçırmıştı? Yapmak zorunda kaldığım onca fazlalık işin üstüne bir de köpek kakası devriyesine mi çıkacaktım?

Yüzümdeki ifadeden mi, yoksa kekeleyerek konuşmaya başladığım için mi, emin değildim ama Adam bir köpeğin istek listemin ilk sıralarında yer almadığını hemen anlamıştı.

“Köpeklerle bakmak çok zor iştir,” dedi Clarissa’ya.

Hadi canım, dedim içimden.

Clarissa’nın üstüne bir canlılık geldi, halının üstünde ilerleyerek Adam’ın önünde diz çöktü. Shirley Temple bakışlarını ona dikerek başıyla onayladı ve yumuşak bir sesle konuş-

tu: “Biliyorum ve başa çıkabilirim.” Sözlerini mühürlemek ister gibi babasının elini okşadı. Hani bilmesem, Clarissa Jo ilk kez dişiliğini kullanarak onu ayartmaya çalışıyor derdim.

“Monica yeterince meşgul, biliyorsun. Köpeğe kendin bakmak zorunda kalacaksın, onu yürüyüşe çıkarıp her şeyi çiğnememesi gerektiğini öğreteceksin. Bunlar zor işler Clarissa. Üstesinden gelecek kadar büyüdüğünü düşünüyor musun?”

Adam’a bakarken kızın kırıpkıklarını kırptırdığına yemin edebilirdim. “Yapabilirim. Gerçekten.”

“Eh, bir köpek senin için iyi olabilir. Monica ve ben bu konuyu biraz daha konuşup duruma bakacağız, tamam mı?”

Neden “duruma bakacağız” kısmı bana “anlaştık” gibi geliyordu?

Clarissa yattıktan sonra Adam’la verandada oturduk. Haziran olduğu halde yüksek nem henüz Cedar Key’e ulaşmamıştı. Okyanustan hoş bir meltem esiyordu, tuzlu su kokusunu içime çektim.

“Monica, eğer köpek istemiyorsan, almayacağız.”

Elbette, böylece kötü adam ben olacaktım.

Uzanıp elime dokundu. “Sorun Clarissa’nın burada pek arkadaşı olmaması. Bu sene okul kapanmadan sadece bir ay önce derslere başlayabildi. Sanırım kendini yalnız hissediyor.”

Belki haklıydı. Belki sorumluluk alabilirdi. Yatak odasıyla ilgili ilk fiyaskonun ardından, Adam onunla konuşmuş ve kız ciddi ilerleme kaydetmişti.

Köşeye sıkıştığımı hissediyordum, içimi çektim.

“Hayır diyen ben olmak istemiyorum Adam ama Tanrım... bir köpek. Bilmiyorum...”

“Bu konuda sana baskı yapmak istemem ama eylülde dokuz yaşında olacak. Bu güzel bir erken doğum günü hediyesi olabilir.”

“Hımm,” dedim gönülsüzce. Kocamın yüzüne baktığımda kendimi berbat hissettim. Belki kızı için neyin iyi olduğunu benden daha iyi biliyordu ve sanırım bu küçük bir köpekti...

“Kafanda ne cins bir köpek var?”

“Şey, bilmiyorum. İkimiz de Ali’nin İskoç teriyeri Winston’ı seviyoruz. Sence nasıl bir köpek uygun olur?”

Haklıydı. Winston’a bayılıyordum. Zeki, dost canlısı bir hayvandı ve tam bir beyefendiydi.

“Evet,” dedim yavaşça, biraz daha düşünerek. “İskoç teriyeri harika bir türdür. Polly’nin de cockapoo cinsi çok şirin bir köpeği var. Küçük bir ırkla Clarissa’nın daha rahat başa çıkabileceğini düşünüyorum.”

“Katılıyorum. Neden Bayan Polly ve Alison’la konuşmuyorsun? Bakalım bildikleri bir üretici var mı, gidip oradan alırız.”

Yüzündeki keyif dolu tebessümü gördüğümde, “duruma bakarız”ın “anlaştık”a dönüştüğünü hemen anlamıştım.

Bayan Polly, Ocala’da bir üreticiyle bağlantı kurmamızı sağladı. 27 numaralı karayolunda ilerlerken, Adam’ın yanında oturmuş muazzam at çiftliklerini hayranlıkla izliyordum.

Arka koltukta bir şarkı mırıltısı duydum ve dönüp baktığımda Raggedy Ann’e sarılmış Clarissa’yı gördüm. Mırıltı

artık bir çocuk şarkısına dönüşmüştü. İtiraf etmeliyim ki köpek alacağımızı söylediğimizden beri Clarissa mutlu olmaya yakın görünüyordu.

“Yaklaştık mı?” diye sordu, emniyet kemerinin izin verdiği kadar öne uzanarak.

“Fazla kalmadı,” dedi Adam.

Dikkatim dağıldı ve aklım evden çıkmadan önce meydana gelen bir olaya gitti. Şifonyerin üstünde parlak bir şey dikkatimi çektiğinde yatak odasında saçlarımı fırçalıyordum. Bakıştımda, Sybille’in bana verdiği ve mücevher kutumun derinliklerinde sakladığım kelebek broşu gördüm. Uzanıp alırken şifonyerin üstüne nasıl geldiğini anlayamıyordum çünkü bu broşu aylardır takmamıştım.

Adam’a sorduğumda, mücevher kutusunun içinden nasıl çıktığına dair bir fikri olmadığını söyledi. Broşu yerine koyarken mavi kazağımın Clarissa’nın odasında ortaya çıktığı aklıma geldi. Üstelik, Clarissa tekneyle Atsena Otie’ye gitmesini *hanımefendinin* önerdiğini söylemişti. Onu bu hanımefendi konusunda sorguladığımda omuz silkmiş ve cevap vermemişti.

“İşte geldik,” diyen Adam düşüncelerimi böldü.

Uzun bir araç yolunun sonunda bakımlı ve büyük bir çiftlik uzanıyordu.

Adam kapının önüne çekip motoru henüz susturmuştu ki Clarissa emniyet kemerinden kurtulup kapısını açtı.

Adam’a bakıp güldüm. “Sence de heyecanlı mı?”

Orta yaşlı bir kadın ön kapıyı açarak panoramik sundurmadan bizi karşıladı.

“Brooks ailesi olmalısınız.”

Adam ve ben, önümüzde Clarissa’yla birlikte ona doğru ilerledik.

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Adam kadına. “Bu eşim Monica ve kızım Clarissa Jo.”

“Aha, demek köpeği seçecek olan sensin,” diyen kadın şefkatle Clarissa’ya gülümsedi.

“Evet ve çok heyecanlıyım.”

Kadın güldü. “Öyleyse arka tarafa doğru beni takip edin. Köpeklerin yetiştirildiği yer orada.”

Evin arkasında beyaz ahşap bir bina vardı. Kapıyı açtığında devetüyü renginde bir cocker spaniel bizi karşıladı.

“Bu Sally. Anne köpek.”

Clarissa koklaması için elini köpeğe uzattı, sonra yumuşak kürkünü okşamak için eğildi.

“Ve işte oradakiler de Sally’nin yavruları.”

Gidip baktığımızda dört tüy yumağı yuvarlanarak oynuyorlardı.

“Bunlar sekiz haftalık mı?” diye sordum.

“Evet, on dokuz nisanda doğdular.”

Clarissa bana bir bakış attı ve bu tarihin yanımızda yaşamaya geldiği gün olduğunu fark edip etmediğini düşündüm.

“Gerçekten çok şirinler,” diyen Adam onları sevmek için eğildi.

Clarissa çimento zemine oturarak yavruların üstüne tırmanmasına izin verdi. Onlar ıslak dilleriyle yüzünü yaladıkça kıkırdıyordu. Ondan bu sesi duymak o kadar tuhaftı ki gülümsedim ve belki Adam’ın haklı olabileceğini düşündüm.

Birkaç dakika sonra karar verdi. “İşte. İstedğim yavru bu.”
Taba ve beyaz renkli koyuna benzer bir yavru seçmişti.
“İsmi de Billie koyacağım.”

Birden bütün vücudum ürperdi. *Billie*. Bu, Sybile’in takma ismiydi ve çocuğun bilmesine kesinlikle imkân yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Adam. “Bu yavru erkek olmayabilir.”

Kadın güldü. “Hayır, korkarım dişi bir yavru,” dedi.

Clarissa tüy yumağına sarılarak ayağa kalktı. “Tamam. Bunu istiyorum. Evet,” dedi kararlılıkla. “Eğer ismini y ile telaffuz ederseniz erkek ismi olur, ama Billie kız ismi de olabilir.”

“Çok haklısın,” dedi Adam. “İstedğin yavrunun bu olduğuna emin misin?”

Cevabı anlamak için çocuğa ve köpeğe bir bakış yeterliydi. Yavru minik başını Clarissa’nın çenesinin altına yaslamıştı ve Clarissa’nın yüzü mutlulukla parlıyordu.

Köpek için seçtiği isim yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydım ve Adam çek defterini çıkarıp ödemeyi yaparken sesimi çıkarmadan öylece bekledim.

Kadın bizi mama ve benzeri konularda bilgilendirirken, söylediklerinin çoğunu duymuyordum.

Ona teşekkür edip yavrunun durumundan haberdar edeceğimize söz vererek Cedar Key’in yolunu tuttuk.

Clarissa arka koltukta oturmuş cıvı cıvı seslerle yeni arkadaşıyla konuşurken ben aklımın ermediği şeylere kafa yoyordum.

“İsmi ne koydu?” diye sordu annem, ertesi sabah telefonda konuşurken. Okyanusun öte yanında, Paris’te olmasına karşın bu soruyu sormasının sebebi telefon hatlarının kötü olması değildi.

“Beni doğru duydun. Billie,” dedim, mutfak penceresinden arka bahçede köpeğiyle oynayan Clarissa’yı seyrederken.

“Enteresan,” diye karşılık verdi annem.

“Bence enteresan olmaktan öte bir durum.” Karşıdan ses gelmeyince, “Gerçekten anlayamıyorum. Sybile’e taktığım ismi bilmesine imkân yok. Sadece tesadüf olduğuna inanıyor musun?” diye devam ettim.

“Of Tanrım, bilmiyorum. Olabilir, ama bir köpek için çok tuhaf bir isim.”

“Saren ve Dora’nın bu isim hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.”

“Bu konuda bir fikrim yok ama Sybile’in kıkırdayarak güldüğünden eminim. Bu ismi ona taktığında çok hoşuna gitmişti.”

Gülümsedim. Haklıydı. Sybile ona *Büyükanne* dememi istemediğini çok açık belirtmişti.

“Yavru nasıl, alışmaya başladı mı?”

“Aslında, çoktan alıştı. Bir kez inlediğini duydum, gidip baktığımda Clarissa’nın odasında onunla yumuşak bir dille konuştuğunu gördüm.”

Son birkaç haftadır Clarissa’nın geceleri ağlamadığının da farkındaydım.

“Eh, onu aldığına çok seviniyorum Monica. Lilly’yi hâlâ çok özlüyorum. Ailede tekrar köpek olması ne iyi olacak.”

“Evet, Saren de çok heyecanlandı. Precious öldüğünden beri bir köpek özlemi çektiğini biliyorum. Bu sabah onu... Billie’yi görmeye gelecek.”

Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapadım ve pencereden bakmaya devam ettim. Clarissa pembe bir tasmaya pembe bir kayış takmış yavruyla top oynuyordu. Gülümsedim ve belki işlerin bundan sonra yoluna girebileceğini düşündüm. Tamam, Clarissa Jo’ya karşı hâlâ herhangi bir annelik duygusu beslemiyordum ama en azından birbirimize tahammül etmeye başlamış gibiydik.

Bir ay içinde Billie aileye tamamen alışmıştı. Eh, ara sıra yerde çiş görüyorduk ama Clarissa bu konuda köpeği neredeyse hiç ihmal etmiyordu. Billie’ye kafes eğitimi vermemizi önermişlerdi, böylece biz evde değilken etrafı dağıtmasından endişelenmeyecektik.

Dora dükkândan içeri girdiğinde bazı muhasebe işlerimi henüz bitirmiştim.

“Vay canına, saat iki oldu mu?” diye sordum, saatime bakarak.

“Neredeyse,” diyen Dora çantasını masadaki çekmeceye koydu. “Sanat merkezinden Clarissa’yı alacak mısınız?”

“Evet, derslerden gerçekten hoşlanıyor gibi. Eskiz defteri hızla doluyor.”

“Bu iyi. Hiç arkadaş edindi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yo, korkarım hayır. Bayan Tilly’yle giderek daha fazla zaman geçiriyor. Billie’yi oraya götürüyor ve gülüşüklerini duyuyorum.”

“Şey, bu Tilly için de iyi, anlarsın ya. Geçen hafta bahçe kulübü toplantısına geldi. Asırlardır ortada görünmüyordu. Bence Clarissa ona iyi geliyor.”

Hımm, bunu fark etmemiştim.

“Tilly öğretmenliği bıraktıktan sonra, Carl ve oğlunu kaybettiği günden beri geçen bütün yıllar adeta üstüne çöktü, çok derin bir bunalıma girdi. Herkes onun için endişeleniyordu ve onu dışarı çıkarabilmek için her yolu denemiştik. Tilly kadınlar kulübüne de katılacağını söyledi. Bu şaşırtıcı.”

Gerçekten öyleydi. *Küçük bir kızın yaşlı bir kadını bu kadar etkileyebileceğini mi söylüyorsun?*

Çantamı alıp kapıya yöneldim. “Kendine dikkat et Dora, perşembe görüşürüz.”

Clarissa’nın sanat Merkezinin önünde bir kızla beklediğini görmek beni şaşırttı.

“Bu yeni arkadaşım Zoe,” diye açıkladı.

“Selam Zoe,” diye gülümsedim kıvrıkcık saçlı, sarışın küçük kıza.

“Zoe, Billie’yle tanışmak için bizimle beraber eve gelebilir mi?” diye sordu Clarissa.

Kendi adıma bu da yeni bir şeydi.

“Gelebilirsin, ama önce annene haber vermem gerek.”

“Annem hasta, sizin evden Claire’i arayabilirim. Bana o bakıyor.”

Eve geldiğimizde Zoe telefon görüşmesini yaparken kendi arkadaşlarımı eve getirdiğim günleri hatırlayarak otomatik olarak buzdolabına yöneldim ve kızlara atıştıracak bir şeyler hazırlamaya başladım.

Clarissa, Billie’yi kafesinden çıkarmaya koşmuştu.

Zoe mutfığa geri döndüğünde patlatmak için mikrodalgaya bir paket mısır atmış ve bardaklara Pepsi doldurmaya başlamıştım.

“Clarissa köpekle birlikte dışarda. Annen iyi mi?” diye sordum kıza.

“Yo, annem iyileşmeyecek,” dedi çocuk, normal bir şey söyler gibi. “Annem kanser.”

Bardakları doldurmayı bırakıp Zoe’ye baktım. Küçük kız annesinin ölmek üzere olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Ne diyeceğimi bilemedim. “Bunu duyduğuma üzüldüm,” demek, Zoe dışarı çıkarken aklıma gelen tek şey oldu. Tanrım, sekiz yaşında bir çocuk için ne kadar ağır bir yükü. Annesini kaybedeceğini bilmek. Clarissa’nın bundan haberdar olup olmadığını ve ne düşündüğünü merak ettim.

O akşam yemek sırasında konuyu açtım.

“Anladığım kadarıyla Zoe’nin annesi çok hasta,” derken, Clarissa’nın tepkisini izledim.

Yüzü ifadeden yoksundu.

“Evet, öyle söyledi.”

“Annesi Sandy Collins, değil mi? Hasta olduğunu duymuştum,” dedi Adam.

“Hastanede yatıyordun,” diye ekledi Clarissa, “ama artık eve döndü. Zoe’nin yardım edecek bir babası olmadığı için ona Claire bakıyor.”

Adam’la göz göze geldik ve konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşündüm.

“Babana üstünde çalıştığın sanat projesinden söz etsene,” dedim.

Clarissa gülümsedi ve Adam’a bir sanat yarışmasına gireceğini, Bayan Tilly’nin bu konuda kendisine yardımcı olacağını anlattı.

“Bu harika. Evimizde bir sanatçı yetişiyor.”

Akşam yemeğinden sonra oturma odasında bir yılbaşı çorabı örüyordum. Dora’yla birlikte işe koyulmaya ve müşterilerden talep gelmesini beklemeye karar vermiştik.

“Yünmekle mi meşgulsün?” diye soran Clarissa’yı duydum.

Güldüm ve gelip kanepede yanıma oturan Clarissa’ya baktım. “Ne ile meşgulüm?”

“Biliyorsun işte,” dedi, şişlerimin ucunda şekillenmeye başlayan çorabı göstererek. “Burada yaptığın şey.”

Esprisi olsun diye böyle bir ifade kullanmadığı belliydi. “Yaptığın şeyin yünmek olduğunu nereden duydun?”

Clarissa yanlış bir şey söylemiş olma ihtimaline karşın bir an düşündü. “Duymadım. Sopalara takılı olan yün değil mi?”

Başımla onayladığımı görünce, “Eh, o zaman yaptığın şey yünmek değil mi? Zıpladığın zaman zıplamak, koştuğun zaman koşmak gibi?” diye devam etti.

Özellikle sözcükler söz konusu olduğunda, çocuğun zihninin çalışma biçimi beni giderek daha çok şaşırtıyordu ve itiraf etmeliyim ki haksız sayılmazdı.

Derin bir soluk aldım, gülümsedim ve örgü terminolojisini ona en iyi nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye başladım. “Şey, teknik olarak haklısın. Bu *yün* ve dolayısıyla yünü eliş bir ürüne dönüştürme işine yünmek *denebilir*, ama bu işlemin adı daima *örmek* olmuştur.”

“Ya,” dedi Clarissa, kısa bir süre sonra tekrar, “Neden?” diye sordu.

Hımm, iyi soruydu. “Şey,” dedim. “*Örmek* sözcüğüyle ilgili birkaç tanım var, içlerinden biri yakın ve sıkı biçimde bir araya getirmek, büyütmek. Örgü sanatında şişleri kullanarak tek tel ipten ilmekler yardımıyla ortaya bir şal, bir kazak ya da bunun gibi bir çorap çıkarabiliyorsun. Bunların adı sopa değil. Örgüde onlara şiş diyoruz.”

Clarissa bir süre ona söylediklerimi düşündü. “Sanırım bu mantıklı, ama yine de *yünmek* sözcüğü bana daha doğru geliyor.”

Güldüm ve Adam’a baktığımda kıkırdamamak için kendimi zor tuttuğunu gördüm.

Clarissa yattıktan sonra, tekrar arkadaşı Zoe’yi düşünmeye başladığımı fark ettim.

“Sence Clarissa, Zoe’nin annesinin ölebileceğini anlıyor mudur?” diye sordum Adam’a.

“Emin değilim. Ölüm hakkında hiç konuşmadık ve Clarissa henüz bir yakınıni kaybetmedi.”

“Haksızlık gibi geliyor. Ölüm sadece yetişkinleri ilgilendiren bir konu ve Zoe bununla yüz yüze gelmek durumunda. Clarissa’nın aklına takılan bir şey olursa, sana sorar mı?”

“Şey, buraya geldiği ilk günlere kıyasla çok daha açık. Sana söylemeyi unuttum, geçen gün Carrie Sue’nun onu tekrar arayacağını ya da görmeye geleceğini düşünüp düşünmediğimi sordu.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Gerçekten mi? Bunun olmasını ister gibi miydi?”

“İstemediği izlenimine kapıldım. Sanki bir daha sesinin çıkmamasını umar gibiydi. Carrie Sue mahkemeye başvurursa, tekrar onun yanına dönüp beraber yaşamak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Ona tam velayetinin ben de olduğunu açıkladım ama Carrie Sue isterse ziyaret hakkı alabileceğini anlattım. Onu görmek istemediğini söylemedi ama böyle bir şey olmasını istemediğini hissetmemi sağladı.”

“Hımm,” dedim. “Buna şaşırdım. Başından beri Clarissa’nın buraya gelmek bile istemediğini düşünüyordum. Annesiyle kalmayı tercih edebilirdi. Anlarsın ya, sadakatle ilgili şeyler. Gerçi annesinden hiç söz etmiyor bile.”

“Her çocuğun istediği şey sevgidir, Monica. Carrie Sue, Clarissa’ya sevgisini yönlendiremeyecek kadar bencil biri. Velayet savaşı vermesinin tek sebebinin benden öç almak olduğuna eskisinden daha eminim. Ona tahammül edemediğim için almaya çalıştığı bir intikam.”

“Haklı olabilirsin. İlk dört yıl çocuğun bütün sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldığını anlatmıştın. Clarissa’yla oyun oynamak, masal okumak, gezmeye çıkarmak.”

“Alışveriş ve kaplıcalar Carrie Sue’nun bütün vaktini alıyordu. Çocuk, onun yaşam tarzını engellemek anlamına geliyordu.”

İçimi birden vicdan azabı kapladı. Ben de öyle hissetmiyordum? Evde bir çocuk olması alışık olduğum bütün dengeleri değiştirecekti. Planlar ona göre yapılacaktı, programlar altüst olacaktı ve Adam’la sadece Clarissa, Opal’a ya da Dora’ya yatılı gittiğinde baş başa kalabilecektim.

Adam düşüncelerimi okumuş gibi araya girdi: “Onun bizim yanımızda olması hakkında şu anda neler düşünüyorsun?”

Ensemden yükselen sıcaklık yüzüme doğru tırmanmaya başladı. “Tanrı aşkına Adam, o senin kızın. Yaz boyunca ve bazı tatillerde yanımıza geleceğini biliyordum ama itiraf ediyorum ki sürekli yanımızda kalması biraz farklı oldu. Yaşantımız gerçekten değişti. Bazı günler dönüp dolaşıp aym yere geldiğimi düşünüyorum. Fazladan çamaşırda uğraşmak, seveceği yemekleri düşünmek zorunda kalmak...” Sesim giderek canlılığını yitirdi ve kendi kulaklarıma bile inleme gibi gelmeye başladı.

“Daha iyi hissetmeni sağlar mı bilmiyorum, ama harika gidiyorsun. Gerçekten öyle. Ve bence Clarissa Jo seni çok seviyor.”

Başka ne söylese ona inanabilirdim ama Clarissa Jo’nun beni *sevmesi*? Hiç sanmıyorum! Çocuk sadece bana tahammül ediyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi. Adam’ın duygularını incitmemek adına, sustum.

On Dört

Ertesi sabah telefonu açtığımda karşıma Güney aksanlı yabancı biri çıktı. “Bayan Brooks’la mı görüşüyorum?”

“Evet,” dedim, Georgia’daki sosyal hizmetlerden birinin aradığını düşünerek.

“Ah, güzel. Öncelikle, daha önce aramadığım için özür dilerim. Ben Becky Stratham. Okulda Clarissa Jo’nun öğretmeni idim.”

“Pekâlâ, bir sorun mu var?”

Telefon hattından kahkahasını duydum. “Yo, hayır. Öyle bir şey değil. Clarissa Jo örnek bir öğrenciydi ve diğer çocuklarla birlikte onu özlediğimizi itiraf etmeliyim, ama sizinle ve babasıyla yaşamaya alıştığını bilmek beni çok sevindiriyor. Arama sebebime gelince... Clarissa Jo okulda nisanda yapılan sanat yarışmasında birinci olmuştu. Eminim size bundan bahsetmiştir.”

Sanat yarışmasında birincilik mi? Clarissa bu konuda tek kelime etmemişti ama “Evet,” diyerek konuşmanın devamını bekledim.

“O gün okulda olmaması ve kendi ödülünü alamaması ne kadar üzücü. Sahnede küçük bir tören düzenlendi ve bütün ebeveynler katıldı. Her sınıftan bir çocuk birincilik ödülüne uygun görüldü ve o akşam annesi trafik kazası geçirdi... şey, bildiğiniz gibi Clarissa bir daha okula dönmedi. O yüzden ödülü bende ve eğer uygunsa onu postalamak isterim.”

Son derece önemli bir olaydı ve Clarissa söz etmeye bile gerek duymamıştı. Adam’ın da bu ödülünden habersiz olduğundan adım gibi emindim.

“Şey, evet, bu harika olur. Clarissa’nın ödülüne kavuşmak istediğini biliyorum, çok nazıksınız.”

Bayan Stratham’a posta adresimizi yazdırdıktan sonra Clarissa’nın sınıf arkadaşlarına mektup göndermesini söyleyeceğime söz verdim. Telefonu kapadıktan sonra Clarissa’nın o gün okula neden gitmediğini, daha önemlisi bu kadar güzel bir haberi neden bizimle paylaşmadığını merak ettim.

O akşam, telefon görüşmesini anlatmak üzere Adam’ı yatak odasına çağırdım ve “Senin bu ödülünden haberin var mıydı?” diye sordum.

Elini saçlarının arasından geçiren Adam derin bir soluk aldı. “Hiçbir fikrim yoktu. Demek istediğim, okul öğrencileri için güzel bir şey yapmış ve Clarissa Jo’nun bunu neden bize söylemediğini anlamıyorum. Akşam yemeğinde bu konuyu açacağım.”

Masada Clarissa Jo ve Adam’a katılarak her zamanki akşam yemeği sohbetimize başladık.

Yemek bitmek üzereyken Adam söze girerek “Clarissa, Monica’ya bugün Bayan Stratham’dan bir telefon geldi. Neden bize sanat yarışmasında birinci olduğunu söylemedin?” dedi.

Clarissa tabağında kalan yemeği itti ve başını kaldırmadan, “Önemli bir şey değildi,” diye cevap verdi.

“Elbette önemli bir şey ve okulun bile öyle olduğunu düşünüyor. Kazananlar ve ebeveynleri için küçük bir tören düzenlemişler, ama o gün orada değilmişsin. Hasta mıydın?”

“Hayır.”

Adam’la göz göze geldik, konuşmayı sürdürdü. “Hasta değil miydin? Öyleyse o gün neden okula gitmedin?”

Kısa bir an sonra Clarissa cevap verdi: “Çünkü annem kalkamadı. Alarmı kurmuştum ve onu uyandırmaya çalıştım. Ona sanat ödülleri günü olduğunu söyledim ama kendini iyi hissetmediğini ve o kadar önemli bir ödül olmadığını söyledi. Orada olmak zorunda değilmişim.”

Bunları duyunca ve Adam’ın yüzünün aldığı şekli görünce içimi tarifsiz bir üzüntü kapladı. Carrie Sue, bunun o sabah kızını okula götürecek ve bu değerli ödülü alırken orada bulunacak kadar önemli olmadığını mı düşünmüştü? Birden üçüncü sınıf anılarım canlandı; ulusal heceleme yarışmasında finalist olmuştum ve o sahnede durup seyircilere bakışımı, annemle babamın gururla gülümseyerek beni izlemesini asla unutamazdım.

“Pekâlâ, önemli bir şeydi,” diyen Adam’ın duygularıyla mücadele ettiğini görebiliyordum. “Çok önemli bir şeydi. O yüzden, çok önemli bir şey olduğundan, Bayan Stratham bu sabah bizi aradı. Ödülünü almanı istiyor ve onu sana postayla gönderiyor.”

“Öyle mi?” Clarissa gözlerini babasına dikti ve yüzü neşeyle aydınlanmaya başladı.

“Kesinlikle öyle,” dedi Adam şefkatle. “Ve ben seninle gurur duyuyorum! Bir sanat yarışmasında birincilik. Clarissa, sen de kendinle gurur duymalısın. Herkes senin yeteneğine sahip değil.”

“Ama ben resim yapmayı seviyorum,” dedi Clarissa. “Benim için zor değil.”

“Baban tam da bunu söylemek istiyor,” dedim. “Senin doğal yeteneğin var ama herkesin yok. Sanat söz konusu olduğunda, dans veya müzik, edebiyat veya resim, sadece belirli kişilerin yeteneği vardır ve sen onlardan birisin Clarissa. Babanın söylediği gibi, gerçekten gurur duymalısın. Ben de seninle gerçekten gurur duyuyorum.” Bu sözler ağzımdan çıktığı anda inanarak söylediğimi biliyordum, annesinin ihmalkârlığını gönül hoşluğu ile kabullenen bu çocukla gerçekten gurur duyuyordum.

“Bak ne düşündüm?” dedi Adam. “Bence bunu kutlamamız gerek. Cuma günü hep birlikte Gainesville’de senin şu çok sevdiğin şarküteri McAlister’da yemeğe ve ardından Toys R Us’a gitmeye ne dersin? Kulağa nasıl geliyor?”

Clarissa’nın tebessümü yüzünü aydınlattı. “Vay, süper!”

Clarissa’yı yatırdıktan sonra Adam verandada yanıma oturdu ve sanat ödülüyle ilgili konuşmaya devam etti.

“Buna inanabiliyor musun?” dedi. Clarissa duyacak mesafede olmadığından öfkesini kusabiliyordu. “Kahrolası sürtük!”

Carrie Sue'nun bu kadar bencil olabileceğine inanabiliyor musun? Kızının bir ödül almasının onun için bir önemi yok. Bahse girerim içkiyi fazla kaçırdığı için akşamdan kalmaydı, o yüzden Clarissa'yı okula götüremedi. Bir anne nasıl bu kadar sorumsuz ve umarsız olabilir?”

Uzanıp Adam'm kolunu okşadım. “İtiraf etmeliyim ki bu bölüm gerçekten de Carrie Sue'nun ne kadar zavallı bir anne olduğunu gösteriyor.”

“Üstelik öğretmeni aramasa Clarissa'nın bu ödülünden hiç söz etmeyeceğinden eminim. Bunun çocuğa verdiği mesaj ne? Eğer kendi annesi çocuğun başarılarını takdir edip kutlamazsa, Clarissa'nın kendine olan güveni asla gelişmez.”

Adam'ın sesi çatlıyordu ve gözyaşlarını tutmakta zorlandığını görebiliyordum.

“Söyleyebileceğim tek şey var; tam velayetini aldığın için şükrediyorum. Bir yargıcın, içten içe senin daha iyi bir ebeveyn olduğunu bildiği halde, kanıtları ve durumu göz ardı edebilmesini aklım almıyor. Boşanmak tatsız bir durum, arada çocuk varsa daha beter. Aslında çocuk için en doğrusu ortak velayet ama bu durumdaki gibi ihmalkâr bir anne söz konusu olduğunda... anlayamıyorum.”

Adam soluğunu koyuverdi. “Ben de öyle. Benim ilk düşüncem de çocukların çoğunlukla yarı yarıya ebeveynlerinde kalması. Georgia'daki işimi kaybettiğimde tekrar mahkemeye başvurdum. Benim yokluğumda, Carrie Sue'nun Clarissa Jo'ya olan sorumluluklarını daha da savsaklayacağını biliyordum. Avukatım uğraştı, gerçekten çok çabaladı. Carrie Sue'nun yaşadığı apartmandan şahitler bulduk, içkiye ve par-

tilere saatler ayırdığını belgeledik. İşe yaradı mı? Kesinlikle hayır! Clarissa'nın yanında kalan kalifiye bir bakıcı vardı.”

“Bu gerçekten çılgınlık. Kanunları anlamıyorum. Hiçbir mantığı yok ve kesinlikle çocuğun yararına değil.”

Adam buzlu çayından bir yudum alarak başını iki yana salladı. “Hayır, korkarım değil. Bir anne evinde, çocuğunun yanında uyuşturucu kullansa, *bunun* bile velayetini elinden almak için yeterli olmadığını biliyor muydun?”

“Ne?” Kesinlikle dalga geçiyordu!

“Ben de inanmadım, ama asıl bombayı bekle; eğer anne çocuklarla aynı ortamda kokain alıyorsa ama sırtı onlara dönükse, bu durum onları evden uzaklaştırmak için gerekçe olmuyor. Bunun gerçekleşmesi için annenin uyuşturucuyu alırken çocuklarla yüz yüze olması gerekiyor. O yüzden evet, bu çılgınlıktan da öte.”

“Altmışların kadın hakları ve feminizm hakkında yeterince şey biliyorum. O dönemde, boşanma ve nafaka söz konusu olduğunda kadınlara çoğunlukla adil davranılmazdı. Tanrım, eyaletlerin çoğunda nafaka ödemeyen babanın peşine bile düşülmezdi. Annelerin çocuklarına bakmak için devlet desteğinden ve eyaletin insafına sığınmaktan başka şansı yoktu. Annemin söz ettiği birkaç arkadaşını hatırlıyorum. Bir kadının sosyal yardım almak için banka önünde kuyruğa girmesi son derece aşağılayıcı bir durumdu, ama kirayı ödeyebilmek ve geçinebilmek için çalışmak okul öncesi çocuklarla imkânsızdı.” Bu adaletsizlik karşısında başımı iki yana salladım. “Fakat sana bir şey söyleyeyim mi, ibre diğer yana doğru fazlaca kaydı. Günümüzde, vakaların çoğunda

babalar göz ardı ediliyor. Tanrım, yakın zaman öncesine kadar bir kız hamile kalıp çocuğun babasının kim olduğunu söylemeyi reddederse, adamın çocuk üstünde hiçbir hakkı olmuyordu. Sybile'in Saren'e yaptığına bak."

Adam elimi sıktı. "Biliyorum ve sana hak veriyorum... neyse ki sonunda kızımın velayetimi alabildim. Dilerim fazla hasar oluşmamıştır ve en kötüyü geride bırakmışsızdır."

Adam, Island Room'daki masamızın üstünden şarap kadehini kaldırarak "Dünyanın en güzel karısına. Nice mutlu onuncu aylara," dedi.

Kadehimi onun kadehinin kenarına dokundurup gülümsemdim. Adam'la evliliğimizin ilk beş ayında, her ay dönümümüzü kutlamayı alışkanlık haline getirmiş ama Clarissa yanımıza taşındığı için son dört ay boyunca bu töreni sürdürmeyi ihmal etmiştik. Önceki gün Adam on aylık evliliğimizi kutlamak üzere rezervasyon yaptırdığını söyleyince çok mutlu oldum.

"Seni seviyorum Adam," dedim. "Bazen bana nasıl katlandığını merak ediyorum."

Adam başını arkaya atarak kahkahayla güldü. "Evet, en az Clarissa kadar yaramaz bir çocuk olabiliyorsun ama seni hiçbir şeye değişmem."

Adam'la tanışmadan önce yaşadığım başarısız ilişkileri düşündüm. Bu ilişkilerin benim yüzümden sona erdiğine hâlâ emin değildim, sadece onlarla birlikte olmak için yaratılma-

dığımı biliyordum. Adam benim ruh ikizimdi, bunu yün mağazama adım attığı ilk günden biliyordum.

Yemeğimizin ortalarına doğru iki beyefendi karşımızdaki masaya oturdu. Kırk yaşlarında ve iyi giyimliydiler, işadamları oldukları belliydi.

Kulak misafiri olmak istemesem de siyah saçlı olanın söylediklerini duydum: “Kadını ikna etmem an meselesi.”

“Keşke senin kadar emin olabilsem,” dedi diğeri.

“Onu def edebilirsek Grace’in başka şansı kalmayacak, değil mi?”

Birden soluğum kesilince Adam başını bana doğru uzattı. “Her şey yolunda mı?”

Başımla onaylayıp bakışlarımı sağ tarafa çevirdim. Tony Rizotti’yle tanışmamıştım ama bu adamın o olduğuna bahse girebilirdim. Söz ettiği konu neydi? Grace’i *def etmek mi*? Gracie’yle son konuştuğumuzda ufukta asla evlilik olmasa da Tony’yle yattığını itiraf etmişti ve onu ne kadar önemsedığı çok belliydi. Adam onu sadece kullanıyor muydu? Kafesine el koyabilmek için? Lanet olsun, orası sadece kafe değildi, Grace’in yuvasıydı. Üst katındaki tek odalı dairesinde yaşıyordu.

Bu konuşmayı duyduktan sonra yemeğin tadı kaçtı ve Adam’ın hesabı ödemesini ve oradan ayrılmayı sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Dışarı çıkar çıkmaz, “Onu duydun mu? Grace hakkında söylediklerini duydun mu?” diye sordum.

Ne dediğimi anlamayan Adam, “Kim?” diye sordu.

Tanrım, erkekler bazen çok kalın kafalı olabiliyordu. “Karşımızda oturan adamlar. İçlerinden birinin Tony oldu-

ğuna eminim. Gracie'nin flört ettiği Tony. Adam onu def etmekle ilgili bir şeyler söyledi. Ona söylemiştim! Müteahhit konusunda dikkatli olması için onu uyarmıştım ama hayır, beni dinlemedi. Ve şimdi kendini sokakta bulabilir, tıpkı babam öldüğünde anneme olduğu gibi.”

Arabaya doğru yürürken Adam kolunu omuzuma sardı.

“Tatlım, sakın ol. Aşırı tepki gösteriyor olabilirsin. Muhtemelen söylenenleri yanlış anladın.”

“Evet, tabii. Ne demezsin.”

Konuya yaklaşmanın en iyi yolunun Grace'le kız kıza bir gün geçirmek olduğunu düşündüm. Birkaç saat eğlenmenin hakkımız olduğunu söyleyerek bir sonraki cumartesi günü kafeye ilgilenecek birini bulması için onu ikna ettim. Başlangıçta karşı çıktı ama uzun süredir böyle bir şey yapmadığımız için kabul etti.

“Bu iyi bir fikirmiş Monica,” dedi Grace, Gainesville’e giden SR 24’e saptığımda.

“Elbette öyle. Ben her zaman haklıyım.”

Grace güldü. “Kahrolası, annenin arkadaşı Alison’dan farkın yok. Önce yaşam merkezine mi gidiyoruz?”

“Aynen, saat on birde cilt bakımı ve pedikür randevumuz var. Sonra Amelia’nın yerinde yemek yiyeceğiz.”

“Eğlenceli olacak. Clarissa’yla aranız nasıl? Haftaya okulun tekrar başlayacağına inanamıyorum.”

“Şey, sanırım ikimiz de durumu idare ediyoruz. Çocuklarla uğraşmak çok zor. Çenesinin giderek açıldığına şüphe yok. Bazen sessiz olduğu günleri özliyorum.”

Grace güldü. “Of evet, ne demek istediğini anlıyorum. O yaşlarda soracak bir milyon soruları vardır ve anlatacakları hiç bitmez.”

Başım la onayladım. “Alışık olduğum bir şey değil. Geçen gün çetrefilli bir örgü motifiyle uğraşırken hiç susmadan Adam’ın Zoe’yi ve onu götürdüğü filmi anlattı.”

“Ne olursa olsun Monica, çok iyi idare diyorsun. Carrie Sue’dan hâlâ bir ses çıkmadı mı?”

“Hayır.”

“Tekrar velayet davası açarsa nasıl hissedersin? Sence Clarissa geri dönmek ister mi?”

“Şey, Adam kızın tam velayetini aldı ama Carrie Sue her zaman ziyaret hakkı talep edebilir.” Bu ihtimal hakkında neler hissettiğimi Grace’e tam olarak söyleyemezdim, ama o çocuğu tekrar Carrie Sue’yla baş başa bırakmak istemediğimi biliyordum. “Adam, Clarissa’nın arada gidip gelmek istemediğini düşünüyor.”

“Bu anlaşılabilir bir şey. Çocuklar istikrardan hoşlanır. Maude teyzemle çok yakın olduğum için ben şanslıydım. Of, tabii ki ebeveynlerimi kaybetmek beni harap etmedi demiyorum, öyle oldu ama teyzem bana sahip çıkmasaydı her şey çok daha kötü olabilirdi. Geriye dönüp baktığımda, o istikrarlı dönemin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.”

Kendi güvenilir ve dengeli çocukluğumu düşündüğüm zaman, ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Yaşam merkezinden çıktığımızda kendimi yeni biri gibi hissediyordum. *Şımartılmak nasıl oluyor da bir kadını böylesine yenileyebiliyordu?* Sandaletlerimden görünen parlak

kırmızı tırnaklarıma bakarak gülümsedim. Cilt bakımından sonra uzman yeni bir makyaj uygulamıştı ve sonucunda alış-veriş yapmak zorunda kalmıştık.

Amelia'nın yerine yakın bir park yerine çekerken dikiz aynasından yeni görüntümü kontrol edip Grace'e baktım.

"Acayip güzel görünüyoruz," dedim.

Grace güldü. "Ben *ateşli* diyorum."

Siparişimizi verip şarap kadehlerimiz önümüze geldikten sonra Tony konusunu açmaya karar verdim.

"Çapkın delikanlımızla aramız nasıl?" dedim, esprili bir giriş yapma amacıyla.

"İşte şimdi kesinlikle *ateşli* birinden söz edebiliriz."

Harika. Grace'in bu adama bağlandığı çok açıktı ve muhtemelen onun bu romantik alevini söndürecektim.

"O halde... durum ciddi?"

"Şey, şimdilik ısınyor demekle yetinelim. Ondan hoşlanıyorum Monica. İnanılmaz derecede harika biri, müthiş bir mizah duygusu var ve onun yanında olmaktan çok keyif alıyorum."

Evet, kesinlikle bir *patlamanın* gelişini duyar gibiydim.

"Yeni inşaat işlerinden söz etti mi?"

"Nasıl yani? *Cedar Key News* için röportaj mı yapıyorsun? Onun işleri neden seni bu kadar ilgilendiriyor?"

"Çünkü adanın şu andaki durumunu değiştirmek isteyen bir müteahhitle ilgili birtakım dedikodular duydum; ciddi boyutta değişiklikler."

"Bak sen, demek bu dedikodulara dayanarak Tony'nin bu işte parmağı olduğunu düşünüyorsun?"

“Evet, öyle olduğuna dair bir fikir edindiğimi söyleyebilirim.”

“Ne olmuş? Bunun benimle ne ilgisi var?” *Muhtemelen tahmin edemeyeceğin kadar ilgisi var*, diye düşündüm ama Island Room’da duyduklarım ile ilgili baklayı ağzımdan henüz çıkarmamaya karar verdim. Onun yerine, ateşe karşı ateşle savaşmak daha iyi olabilirdi.

“Bana baksana, onu özellikle mi gizliyorsun?”

“Gizlemek mi? Saçmalama, öyle bir şey yapmıyorum.”

“Güzel, o halde neden Tony’yi getirip bizimle tanıştırmıyorsun? Cuma akşamına ne dersin? Verandada balık keyfi yapacağız.”

Grace’in yüzü aydınlandı. “Hey, bu çok hoş olur. Tony’nin meşgul olup olmadığına bakayım ama onunla tanışmanı isterim.”

Bundan o kadar emin olma, diye düşündüm.

Bir araç kapısının kapanma sesine döndüğümde Grace’le Tony’nin verandaya doğru yürüdüğünü gördüm.

“Hey,” diye seslendim, “arkaya doğru gelin.”

“Of, geldiler mi?” diye soran Adam elindeki peynir ve kraker tabağıyla mutfaktan dışarı çıktı.

Basamakların en üstüne ulaşan Grace’in saçlarına ve kıyafetine fazlasıyla özendiğini gördüm. Beyaz şortu uzun, bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkarırken pembe bluzu buklelerindeki çilek tonu röfleleri vurguluyordu.

Tony’yle tanıştırıldığımda ilk izlenimim Grace’in haklı olduğu yönündeydi, adam kesinlikle George Clooney’ye

benziyordu. Restoranda tesadüfen duyduklarıma birden çok üzüldüm.

“Sizinle tanıştığırna sevindim,” dedi, Adam ve bana hitap ederek. “Güzel bir yeriniz var. Manzara muhteşem.”

Evet, tabii, bu mülke dokunmayı aklından bile geçirme pislik.

Herkes beyaz şarapta karar kıldı ve Adam şişeyi getirmek üzere mutfağı döndü.

“Oturun,” dedim, şezlongları işaret ederek.

“Clarissa nerede?” diye sordu Grace.

“Geceyi Opal’da geçirecek. Disney filmleri maratonu var.”

Adam gelip şarap servisini yaptıktan sonra kadehimi havaya kaldırdım.

“Güzel Cedar Key’imize,” dedim. “Hep böyle kalması dileğiyle.”

Gracie bana muzip bir bakış attı, ben başımla onaylamakla yetindim.

Cedar Key midyesi, tekir balığı, haşlanmış mısır ve salata-dan oluşan yemeğimizi bitirdiğimizde, artık Grace’in neden Tony’nin cazibesine kapıldığını biliyordum. Sohbeti çok keyifliydi, Grace’e büyük ilgi gösteriyordu, zarıftı ve doğuştan hoşsohbet biri gibi görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedim, kahveme krema eklerken. “Adadaki inşaatlarınızla ilgili projeleriniz neler?”

Grace başını kaldırdı ama cevabı beklemeyi tercih etti.

“Ben, şey... hâlâ emin değilim.”

“Cedar Key’le ilgili projen olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Grace. “Bunu ilk kez duyuyorum.”

“Evet, bir müteahhit daha var, yakın bir arkadaşım. Fikir alışverişinde bulunuyoruz.”

Eminim öyledir, diye düşündüm.

Grace oturduğu yerde doğrulup öne doğru uzandı. “Ne gibi?”

Tony peçetesiyle oynamaya dalmış gibiydi. “Şey, emin olmak için henüz çok erken.”

Bilerek cevap vermekten kaçınıyordu.

“Fikir alışverişinizin ardından bazı düşünceler gelişmiştir. Kuyumcular? Alışveriş merkezleri? Sinema salonları?” Geri çekilecek değildim.

Tony başıyla onayladı. “Evet, bu tür şeyler olabilir.”

“Hımm,” dedim ve bunu Grace’e yapmaktan hiç hoşlanmasam da gerçeği bilmek zorundaydım. “Vay canına, Gracie’nin yeri de listenin başında, değil mi?”

Arkadaşım şaşkınlıkla bana bakarken Tony’nin bariz biçimde kıvrandığını gördüm. Üçümüz sessizce oturmuş cevabını bekliyorduk.

Cevap gelmeyince ben devam ettim. “Tanrım, şu yakın arkadaşın. Yoksa geçen akşam Island Room’da beraber yemeğe geldiğiniz adam mı?” O olmaması için dua ediyordum. “Grace’i def etmekten söz ettiğin kişi?”

Tony’nin yüzünden bir şaşkınlık ve ardından farkındalık ifadesi geçti. Adam ve benim restoranda olduğumuzu hatırladığını biliyordum.

“Ne?” diye patladı Grace. “Sen neden söz ediyorsun Monica? Beni *nereden* def edecekmiş? Tanrı aşkına, biri bana neler olduğunu anlatacak mı?”

Tony ayağa kalktı, Grace'in elini tutup oturduğu yerden çekti.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan atladım: "Sana sadece Tony anlatabilir Gracie."

"Benim de niyetim kesinlikle bu. Bu güzel akşam yemeği için teşekkürler, kötü bittiği için çok üzgünüm."

Vedalaşmaya bile fırsat bulamadan Grace basamaklardan inerek Tony'yi takip etti ve arabaya bindi.

Kendi adıma iyi bir arkadaşlığı kaybetmiş olabilirdim ama umarım arkadaşım işini ve başının üstündeki çatısını kaybetmezdi.

On Altı

Bir hafta geçip Grace'den ses çıkmayınca, arkadaşılığımın sona erdiğine dair kötü bir duyguya kapılmıştım. Ona kasabada rastlamamıştım ve kafeye uğramaktan sakınıyordum ama daha kötüsü, Tony'yi suçlamakta haksız olma ihtimalimi düşünüyordum. Her ne kadar öyle sanmasam da restoranda duyduklarımı yanlış anlamış olabilirdim.

"Monica?" Arkama döndüğümde Clarissa elinde makas mutfakta duruyordu.

"Aman Tanrım!" Elimle ağzımı kapadım. "Ne halt ettin sen?"

Clarissa orada durmuş bana bakıyordu ve saçlarının bir tarafı en az bir karış daha kısaydı. Yüzünde korku ve pişmanlık karışımı bir ifade vardı.

Koşup başının sol tarafında kalanlara dokundum. "Clarissa! Neden saçını kestin?" diye feryat ettim.

"Ben... bilmiyorum."

Beş aydan sonra ilk kez Clarissa'nın yüzünün gözyaşları

na boğulacağını düşündüm. Çocuk bir kez bile önümde ağlamamıştı ama saniyeler içinde geri çekilip yutkundu ve “Öyle istedim,” dedi, savunma kokan bir ses tonuyla.

“Öyle mi istedin?” Tanrı aşkına! Adam beni öldürecekti, Clarissa’nın odasında saçlarını doğramakla meşgul olduğundan haberim bile yoktu. “*İstemek* derken kastettiğin nedir? Saçını kestirmek istiyorsan neden bana söylemedin? Bu korkunç bir şey. Artık saçların yok! Ne halt edeceğiz? Çok komik görünüyorsun. Bunu nasıl düzelteceğiz?”

Mutfağı kaplayan sessizlik beni daha da çılgına döndürdü.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda.

“O makası bana ver,” dedim elimi uzatarak. “Ve derhal odana git. Babanı arayıp ne yaptığımı anlatacağım.”

Clarissa uysalca makası bana uzattı, arkasını dönerek mutfaktan çıktı.

Sandalyeye çökerek başımı iki yana salladım. Tanrım, durum hiç iyiye gitmiyordu, hatta kötüye gidiyordu. Ne yapacaktım? Saate baktım. Adam hâlâ okuldaki toplantıdaydı ve birkaç saatten önce eve dönmezdi. Aradan geçen birkaç dakikadan sonra derin bir nefes aldım, telefona uzanıp Bayan Polly’yi aradım; üvey anne olarak ilk kararımı veriyordum.

“Boyalı ve Havalı”dan içeri adım attığımız anda saç kurutucuların altındaki üç kafa Clarissa’ya baktı, kaşlar havaya kalktı ve büzülen dudaklarla beni süzdüler.

“Pekâlâ,” dedi Polly, önündeki sandalyeye hafifçe vurarak. “Bakalım burada ne var. Gel otur Clarissa.”

Polly sırtıttığını gizlemeye mi çalışıyordu? Bütün bu vaka, benim açımdan ancak acıklı bir film kadar komikti.

Polly'nin kendi kendine başını sallayarak Clarissa'nın saçlarını taramasını izledim. Kasabadaki herkes Polly'nin kozmetik konusundaki becerisini biliyordu ama şu an baktığımız şey için bir mucize gerekiyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "Her şeyden önce senin bir süre kaybolmanı istiyorum."

Parmağımla göğsümü işaret ettim. "Ben mi?"

"Evet, sen. Dora'yı görmeye yün mağazasına git. Bir saate kadar geri gel."

Derin bir soluk koyuverdim. Clarissa'ya, "Uslu ol," dedim ve Polly'nin dediğini yaptım.

Rüzgâr çanının sesini duyan Dora teyze başını kaldırıp yüzüme baktı. "Sorun nedir?"

Clarissa'nın Delilah'yı oynama girişimini anlatırken Dora iki fincana kahve doldurdu.

"İşte," dedi, birini bana uzatarak.

Dora'nın bir an sırtıttığım mı hissettim? Dora ve Polly'nin açıkça anlayıp benim kaçırdığım espri neydi?

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"O kadar önemli bir şey değil, Monica. Bütün küçük kızlar saçını kesmeyi dener, benim Marin altı yaşındayken yapmıştı ve inan bana en az senin kadar kızmıştım. Yaşlandıkça bazı şeyleri farklı görmeye başlıyoruz. Eminim sen de denemişsindir."

Böyle bir şey yaptığımı hiç hatırlamıyordum.

Dora başını iki yana sallayarak kıkırdadı. "Bana çocukların bunu neden yaptığını sorma, ama yapıyorlar."

Kahvemden bir yudum aldım. Aşırı tepki mi vermiştim? Muhtemelen.

“Sence tekrar yapar mı?”

“Bence hayır. Genellikle ders alırlar.”

“İyi ama kahrolası saçını kestirmek istiyorsa neden bana söylemedi? Onu Polly’ye götürürdüm.”

“Sanırım kontrolü elinde tutmakla ilgili bir şey. Kendi kendine yapma ihtiyacı.”

“Evet, çok zekice. Sonuçta kendini Polly’nin salonunda buldu.”

“Bütün bunlar büyümenin bir parçası Monica.”

Birden, kendimi otuz iki yıldan çok daha yaşlı hissettim.

“Çocuk büyüten kadınlar yaşamayı nasıl başarıyor?”

Dora güldü. “İnan bana, her zaman kolay olmuyor, ama geçen yıllar içinde anne ve kızlarının gerçekten arkadaş olduğu günler gelebiliyor.”

Böyle bir şeyin Clarissa’yla benim başıma geleceğinden hiç emin değildim.

“Ona çok sert davranma Monica. En azından bir yerini kesmedi.”

Bu düşünce aklıma bile gelmemiştir. Annelik konusunda hâlâ öğreneceğim çok şey vardı.

“Grace’den bir haber var mı?” diye sordu Dora.

Başımı iki yana salladım. “Hayır ve işin gerçeği, onu öz-lüyorum.”

“Neden kafeye uğramıyorsun?”

“Yapamam, Tony’yi sinsice suçladığım için benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

“Tony yolun sonundaki boş dükkânı aldı, biliyorsun. Sen sadece Grace’i ondan uzak tutmak isteyen iyi bir arkadaştın.”

“Yo, gerçekten mi? Bunu duymamıştım. Orada ne yapmayı düşünüyor?”

“Hiçbir fikrim yok. O işi Saren’e bırak, sürekli gidip sorular soruyor. Tony ona karşı kibar davranmaya çalışıyor ama ısrarla ne tür bir işletme açacağına henüz karar vermediğini söylemeye devam ediyor.”

“Sonucu görmek ilgi çekici olmalı,” dedim. “Bu arada, hazır gelmişken, kobalt mavi yünden biraz daha ihtiyacım var. İki çile daha Adam’ın kazağını bitirmeye yeterli olur sanırım.”

Farklı yünlerin durduğu raflara doğru yürüdüm ve iki yumak çıkardım.

Dora boşaltmakta olduğu bir koliye uzandı.

“Şuna bak,” dedi, rengârenk bir çile çıkararak. Yün bana, içine pembe pamuk şeker katılmış fıstıklı dondurmaya hatırlattı.

“Vay,” dedim, uzanıp muhteşem yumuşaklığa dokunarak. “Bayıldım ama bununla ne yapabilirim ki?”

“Clarissa’ya bir kazak örmeye ne dersin?”

“Ciddi misin? El örgüsü bir kazaktan hoşlanacağını nereden biliyorsun?”

“Tabii ki bilmiyorum ama aranızdaki buzları eritmenin bir yolu olabileceğini biliyorum. Örgü sevgiyle büyür. Her ilmek ilişkinizi biraz daha güçlendirebilir.”

Parmaklarımı yünün üstünde gezdirdim. Küçük bir kız için harika bir kazak olabilirdi. Clarissa’nın örmekle ilgili – yünmek– sözünü hatırlayarak gülümsedim.

“Pekâlâ, bir motif seçelim ve yeterli yünü alayım.”

“Gerçekten çok beğendim,” dedi Adam akşam yemeğinde. Çatalına bir parça daha tavuk alırken başıyla onayladı. “Gerçekten Clarissa, ama saçını kesmene sebep olan nedir? Sınıftaki diğer kızlar saçlarını yeni bir model mi kestirmiş?”

Clarissa bana bir bakış attı.

“Of, nasıl olduğunu bilirsin Adam. Bir hanım sürekli aynı şeyden sıkılır. Bir kadının saçları onun gurur kaynağıdır. Biraz değişiklik yapmak iyidir.”

Üvey kızım başını eğerek yemeğine odaklandı.

Polly’nin mucize yarattığını itiraf etmek zorundaydım. Yeni kesim gerçekten çok hoştu. Çene hizasında ve dolgundu. Clarissa’nın gözlerini ortaya çıkarmış ve elmacık kemiklerini biraz daha vurgulamıştı.

Salondan çıkmadan önce Polly beni bir kenara çekerek Clarissa’nın ona Billie’nin bakıma ihtiyacı olduğunu ve denemek için kendi saçını kestiğini söylemişti.

Clarissa makası Billie üstünde denemediği için şükretmem gerektiğini düşünüyordum.

Üniversitede en sevdiğim şeylerden biri kızlar arasındaki sıkı dostluktu. Tek çocuk olduğum için ne kardeş rekabeti yaşayabilmiş ne de bir kız kardeşin yakınlığını hissedebilmiştim. Bir yurt odasında toplanıp CD'lerimizi çalarak atıştırmak ve herkes hakkında günlük gelişmeleri paylaşmak benim için salt mutluluktu. Yün mağazasında, örgü örmek için adalı diğer kadınlarla bir araya gelmek de benzer bir duyguydu ve bundan daima keyif alıyordum.

Clarissa için ördüğüm kazağın çetrefilli motifiyle uğraşırken, haftanın bir günü dükkânı geç saate kadar açık tutup bir araya toplanmamızı sağlamaya karar verdiğim için memnundum. Kadınların belli bir yaşa ulaştıktan sonra arkadaşlık için akran olmaya ihtiyaç duymadığını keşfetmek hoştu. Grubun en genci bendim ve en yaşlımız Margaret seksen dokuz yaşındaydı, ama hepimiz örgü sevgimizi aşan bir bağlılıkla toplanıyorduk.

“Buna inanabiliyor musun?” dediğini duydum Bayan Polly'nin. “Neredeyse tutuklanacaktı, gerçekten.”

Örgüme ara verip başımı kaldırdım. “Kimden söz ediyorsun?”

“Helen. Helen Thompson. Kızıl Şapkalar* geçen hafta Ganesville’de bir müzikal izlemeye gitti. Kadınlardan biri hastalandı ve gidişini iptal etti, doğal olarak bileti yanacaktı. Helen para iadesi yapılabileceğini düşündü ama tiyatro reddetmiş. Peki Helen ne yaptı? Tiyatronun karşısındaki kaldırımda dikilip bileti başka müşterilere satmaya çalıştı. Parayı gösteriye gidemeyen kıza geri vermeyi planlıyordu. Orada mor elbisesi ve kırmızı şapkasıyla durmuş, *karaborsacılık* yapıyordu. Bir polis memuru yaklaştı ve bilin bakalım ne oldu; onu tutuklamaya birkaç karış kalmıştı ki hepimiz önüne atladık ve Helen’i korumaya çalıştık. Anlaşılan yirmi kadınla uğraşmayı göze alamadı, bilemiyorum. Helen’e ceza kesmeden gitmeyi kabul etti. Düşünebiliyor musunuz... şu anda Helen’i Alachua Cezaevi’nden çıkarmak için kefalet yatırıyor olabilirdik.”

Helen’in hapse düşmesi komik olmayabilirdi, ama onun kelepçelenerek götürülmesi gözümüzün önüne gelince hep birlikte kıkırdamaya başladık. Aşırı kuralcı bir Kızıl Şapka; topluluk adına hiç iyi bir tanıtım olmazdı.

Başımı iki yana salladım. “Siz kızlar alemsiniz. Bir avuç yeni yetme gibi davranıyorsunuz.”

Dora güldü. “Öyle, sanırım yaşlandıkça daha cüretkâr oluyoruz.”

“Yeni müteahhitle ilgili bir gelişme var mı?” diye sordu Twila Faye.

* (İng.) Red Hatters: Kırmızı şapkaları ve mor elbiseleriyle zaman zaman bir araya gelip çay içip sohbet eden elli yaşın üzerindeki Amerikalı kadınlar grubu. (ç.n.)

Raylene başını iki yana salladı. “Hâlâ emin değilim ama Harry geçen gün oraya uğradı. Anlaşılan mekân sahibi orayı çok şık bir kafeye dönüştürmeyi planlıyormuş.”

“Ne?” diye patladım. “Zaten bir kafemiz var, Gracie’ninki.”

“Evet ama bunun kurnaz tüccarı durduracağını sanmıyorum. Harry onun bu işe kasten girdiğini söylüyor, Grace’i yerinden uzaklaştırmak için. Asıl istediği mülk orası ve Grace satmaya yanaşmıyor.”

Grace’le son görüşmemizden bu yana bir ay geçmişti. Demek o akşam Island Room’da Tony’nin söylediklerini doğru anlamıştım. Pislik herifin Grace’i düşündüğü yoktu, sadece mülküne konmak için bu oyunu oynuyordu.

“Ne halt etmeye Grace’in yerini istiyor?”

Twila söze girdi. “Şey,” dedi, kucağındaki örgüsüne doğru eğilerek, “duyduğuma göre Cedar Key’de bir Fransız restoranımız olacaktı.”

Bunu duyunca neredeyse boğulacaktım. “Bir Fransız restoranı mı? Bu adam aklını mı kaçırmış?”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Twila Faye. “Beyaz peçeteleri, yüksek fiyatları ve hatta Fransız aşçısıyla çok lüks bir restoran.”

“Bu inanılmaz,” dedi Dora başını sallayarak. “Bütün hayatımı burada geçirdim ve ilk kez birinin böyle bir girişimde bulunduğunu duyuyorum.”

“Parasını böyle bir maceraya nasıl yatırabilir?” diye sordu Polly.

“Haklısın,” dedim. “Tüccarlar için en verimli dönem hafta sonları. Turistlerin parasını en çok sömürdükleri süre bu

iki gün. Yerlilerin adamın bizi kazıklayacağı fiyatlara itibar edeceğini sanmıyorum.”

“Bu konuda Grace ne düşünüyor?” diye sordu Polly, doğrudan yüzüme bakarak.

“Gerçekten bilmiyorum. Bir anlaşmazlık yaşadık ve bir süredir görüşmüyoruz.”

“Of, bu çok kötü,” dedi Dora. “İkinizin arasının hâlâ açık olduğunu duymak üzücü. Siz çok iyi arkadaşsınız.”

Konunun ayrıntılarını orada konuşmak istemiyordum. “Evet, haklısın, ama bazen böyle şeyler oluyor,” dedim sadece.

“Doğru,” dedi Twila Faye. “Eminim yakında barışırsınız.” Ben o kadar emin değildim.

Eve girdiğimde Adam salondaki masasında dosyaları inceliyordu.

Uzanıp yanağını öperek “Clarissa yattı mı?” diye sordum.

Başıyla onayladı, tamamen önündeki evraklara dalmıştı. “Evet, onu sekizde yatırdım.”

“Bu kadar ilgilendiğin şey nedir?”

Örgü torbamı sehpaya bırakıp kanepeye oturdum ve pa-buçlarımı çıkardım.

“Bu akşam avukatımdan telefon geldi.”

“Ya?” Muhtemelen iyi bir haber olmadığını tahmin ediyordum.

“Şey, anlaşılan Carrie Sue kendine bir avukat tutmuş ve hakkı olanı istiyor, Clarissa’ı.”

“Tam velayet için tekrar seninle mücadele edeceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, avukatım öyle düşünmüyor, ama Carrie Sue söz konusu olduğunda hiçbir şeye güvenemeyiz. Clarissa’yı ayda iki kez ve bütün yaz almak istiyor.”

İlk düşüncem annelik günlerimin birdenbire durma noktasına geleceği oldu, ama hemen ardından bu kadar gidiş gelişin çocuk için iyi olmayacağını düşündüm.

“Peki, durum nedir?”

“Şey, Trina son dört yılın nafaka çeklerinin belgelerini istedi. Şu anda onunla uğraşıyorum. Kasımın ilk haftasına mahkemeden gün almışlar. Duruşmaya gidip ne olacağını beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Tanrım, Adam,” dedim, kalkıp kollarımı boynuna dola-dım. “Çok üzgünüm. Clarissa’nın haberi var mı?”

Başını iki yana salladı ve uzanıp elimi tuttu. “Hayır ve şu anda öğrenmesinden yana değilim. Neredeyse beş aydır bizimle beraber ve artık alıştı. Okulda durumu iyi, yeni arkadaşlar ediniyor ve Billie var. Carrie Sue’nun ziyaretler sırasında köpeği yanma almasına izin vermeyeceğine adım gibi eminim.”

O köpek Clarissa için çok önemliydi ve her ne kadar başlangıçta karşı çıksam da Billie’yi almak yaptığımız en iyi şeylerden biriydi. Clarissa da sözünü tutmuş ve köpeğin sorumluluğunu elinden geldiğince üstlenmişti.

“Olumlu düşünelim,” dedim, geceliğimi giymek için yatak odasının yolunu tutarken.

Hayatın bir şekilde önümüze zikzaklar çıkardığını düşündüm. Bir yıl önce düğün hazırlıkları yapıyor, aklımdan asla çocuk geçirmiyordum. Oysa şimdi kabullenmeye başladığım

dokuz yaşında bir çocuk sahibiydim ve bu kız zamanının çoğunu Georgia'da Carrie Sue'yla geçirmek zorunda kalabilirdi.

Adam yatak odasına girince arkama döndüm.

"Bütün ışıkları söndürdüm," dedi. "Burada biraz rahatlayabiliriz diye düşündüm."

"İyi fikir. Gevşemek için bir kadeh konyağa ne dersin?"

"Harika olur. Ben getiririm."

Oturma odasındaki kanepeye kıvrılıp Adam'ın dönmesini bekledim. Clarissa'yı eve getirme konusunda endişelerim olduğu halde, şimdi bütün yaz onun olmayacağını düşünmek beni üzüyordu. Zavallı Adam. Harika bir babaydı ve yine de, dediği gibi mahkeme daima annenin tarafını tutuyordu. Carrie Sue o kazayı geçirmese, Clarissa hâlâ onun yanında olacaktı.

"İşte burada," diyen Adam içi kehribar rengi sıvı dolu kadehi bana uzattı.

"Hayatımızdaki iyi şeylere," diyerek kadehimi kaldırdım.

Bir yudum almadan önce, Adam başıyla onayladı.

"Mahkeme Clarissa için ne kadar yıkıcı olacağını görmüyor mu? Ayda iki kez gidip gelmek ve üç ay boyunca seni görememek? Bu *doğru* değil."

"Başlangıçta velayetini bana vermemeleri de doğru değildi. Bana uygun gördükleri ziyaret hakkı da doğru değildi, ama bu doğru veya yanlışlıkla ilgili değil Monica. Söz konusu olan hukuk sistemi ve çocuklarsa, hiçbir şey doğru değil."

"Hey," dedim. "Haftaya Clarissa'nın doğum günü. Parti verecek miyiz?"

Adam başıyla onayladı. "Akşam bundan söz etti. Ona doğum günü armağanı olarak ne istediğini sordum, zaten aldığını söyledi... Billie. Fakat pasta ve dondurma yemek için

arkadaşlarını davet etmekten mutlu olacağını söyledi.”

Pasta ve dondurma yapabilirdim. Dokuzuncu doğum günümü hatırladım. Annem her yeri süslemiş, oyunlar ve küçük hediyeler hazırlamıştı. Bu tür şeyler hazırlamakta berbattım ve bu konuda mükemmel olan kişi hayatımdan çıkmıştı. Özellikle böylesi zamanlarda Grace’i gerçekten çok özliyordum. Her şeyi büyük bir eğlenceye dönüştürebiliyordu.

“Bir parti organize etmeye çalışacağım.”

Adam’ın yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi? Böyle bir baskı hissetmeni istemedim, ama bu harika olur. Seni seviyorum Monica.”

Dudaklarını dudaklarımda hissedince kadehimi sehpaye bıraktım, kanepede yanıma ilişmesine izin verirken partiyle ilgili bütün düşünceler zihnimden uçtu gitti.

On Sekiz

Neşeli Düğümler'in rüzgâr çanının sesiyle bilgisayarım-
dan başımı kaldırınca Grace'in içeri girdiğini gördüm.

Önüme duble bir latte bıraktı. "Tekrar arkadaş olabilir
miyiz? Özür dilerim."

Onu kollarıma almak için fırladım. "Seni sersem, özür dile-
yecek bir şey yok. Hepsi benim yüzümdendi, her zamanki gibi
çenemi tutamadığım için. Bunun için asıl ben özür dilerim."

Grace bana sımsıkı sarıldı, sonra nemlenen göz kapakları-
nı kurulamak için geri çekildi.

"Şey, evet, sen haklıydın. Söylediğin her şey doğrudu,
Monica. O aşâğılık pıslığın benimle çıkmasının tek sebebi
beni yumuşatarak mülkümü satmamı sağlamamış."

Strafor bardağımın kapağını açarak leziz kahvemden bir
yudum aldım. "Teşekkürler," dedim. "O halde ilişkiyi bitir-
diğini mi anlamam gerekiyor?"

Grace kanepenin üstüne kıvrılıp başıyla onayladı. "Of, evet.
Hem de nasıl. Ona söylerken beni duymamış olman mucize."

Daha önce Grace'in hiddetine şahit olmuştum ve yüzüme tebessüm yayıldı. Güzel. Adam bunu hak etmişti.

“Üzgünüm. Böyle sonuçlandığı için gerçekten üzgünüm.”

Grace omuz silkti. “Eh, zaten o George Clooney görünüşüyle gerçek olamayacak kadar iyiydi.” Bir tutam kumral bukleyi alnından geri itti. “Ayrıca, haberin var mı, o serseri benim işimi bozmak için bir kafe açacakmış.”

Demek biliyordu. “Duydum. Yerlilerin asla oraya gitmeyeceğini biliyorsun Gracie. Hepsi çok sadıktır. Bu konuda endişelenmiyorsun, değil mi?”

“Bilemiyorum, ancak zaman gösterecek. Senin hayatında neler olup bitiyor? Küçük kız nasıl?”

Güldüm. “Aslında gayet iyi. Giderek alışıyor ve kafa derisini yüzmeye çalışmak dışında her şey oldukça sakın.”

“Ne?”

Grace'e Clarissa'nın saç kesme macerasından ve sonra yaklaşan duruşmadan söz ettim.

Başını iki yana salladı. “Bazen hayat hiç adil olmuyor, değil mi? Adam için üzülüyorum. Doğru olanı yapmak için büyük mücadele verdi ve şimdi bu mücadele dönüp dolaşıp kendi canını yakacak.”

“Hey,” dedim, konuyu değiştirerek. “Haftaya Clarissa için bir doğum günü partisi düzenlemek istiyorum. Bana yardım etme imkânının var mı? On küçük kızı nasıl eğlendireceğimi bildiğimden emin değilim.”

Grace güldü. “İşte, bu benim özel ilgi alamım. Bakalım, Chippendales için geç kalmış olabiliriz, ama Johnny Depp'in boy göstermesini sağlayabilirim.”

“Tabii, ne demezsin. Dokuz yaşındaki kızlar muhtemelen Johnny Depp’in adını bile duymamıştır.”

“*Karayip Korsanları* ve devamından sonra emin ol hepsi duymuştur. Şaka bir yana, parti için seve seve yardımcı olurum. Çocuklar hâlâ körebe oynuyorlar mı? Şaka yapıyorum, kafeye gelen birkaç anneyle konuşayım.”

“Cankurtaran gibisin. Teşekkürler Gracie.” Kanepeden kalkıp tepesindeki bukleleri karıştırdım. “Ayrıca bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Tekrar konuşmaya başladığımız için çok mutluyum.”

“Ben de öyle,” diyen Grace, incelemek için yeni gelen yünlerin yanına gitti. “Beni meşgul edebilecek yeni bir örgüye başlamak gerek.”

Clarissa’yı okuldan aldım, eve döndüğümüzde Billie’yi kafesinden çıkarıp arka bahçeye götürdüm.

Kendime bir fincan çay hazırladıktan sonra yıkanacak çamaşırları ayırmaya başladım. Bu sırada Clarissa’nın ev ödenevine başlamak için mutfaktaki tabureye tünediğini görebiliyordum.

“Monica?” diye seslendi. “Evet?” dedim, mutfığa dönerek.

“Sence tekrar geri dönüp annemle yaşamak zorunda kalırmıyım?”

Bu soru beni gafil avlamıştı, matematikle ilgili bir problem bekliyordum.

“Şey, ben... bilmiyorum. Neden?”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Çünkü burada olmayı seviyorum,” diye cevap verdi.

Öyle mi? Tamam, güzel bir evi ve güzel bir odası vardı, onu seven babasından söz etmeye bile gerek yoktu ama sık sık bizimle yaşamaktan gerçekten *mutlu* olup olmadığını merak ediyordum.

“Baban da sen burada olduğun için mutluluktan uçuyor.”

“Öyleyse geri dönüp annemle yaşamak zorunda kalacak mıyım?”

Tezgâhta ona katılmak üzere bir tabure de ben çektim. “Gerçekten bilmiyorum Clarissa.” Küçük kıza annesini özleyip özlemediğini sorma hakkım var mıydı? “Şu anda tam velayetin babanda.”

“Öyle, ama annemi tanırım. İsteddiği her şeyi elde etmeyi bilir.”

Dokuz yaşına basmak üzere olan bir çocuk nasıl bu kadar güçlü bir sezgiye sahip olabilirdi?

“Şey, eğer mahkemeye başvurursa, seni görme hakkı alabilir. Bilirsin, hafta sonları ve yazın ziyaret için. Georgia’ya gidip bir süre onu görmek hoş olabilir, ne dersin?”

Clarissa bir süre sessiz kaldı ve bir süredir duymadığım ifadesine geri döndü. “Sanırım.”

Akşam yemeği için patates soyarken, onu ödevini bitirmesi için rahat bıraktım. Sonra son okuduğum Fern Michaels romanını alarak salonun yolunu tuttum.

“Kitap okumak için biraz kanepede uzanacağım. Herhangi bir yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, her şey yolunda,” dedi.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda kitap göğsüme düşmüştü ve şömine rafının üstündeki saat dört bu-

çuğu gösteriyordu. Esneyerek doğruldum ve sonra kalktım. Clarissa artık tezgâhta değildi ve kitapları düzgün bir biçimde sırt çantasının yanına dizilmişti. Evin diğer bölümüne yürürken onun odasında Billie'yle konuştuğunu duyabiliyordum.

Yatak odasına doğru ilerlerken burnuma annemin Paris gezilerinin birinden dönerken getirdiği çok pahalı bir parfüm olan Douce Amère'in kokusu hücum etti. Hay lanet! Eşikten içeri geçtiğimde komodinin ortasında küçük bir su birikintisi gördüm. Meşenin üstünde oval biçimli bariz bir leke oluşturmuştu. Şişeyi almak için koştum, ama içinde bir damla bile kalmamıştı.

Birden kan beynime sıçradı. İnsanlara kendi malzemelerimi ödünç vermekten asla gocunmam, ama bana sormadan özel eşyalarım dokunulması beni her zaman sinirlendirir. Üstelik bu kez çok sevdiğim bir parfüm gitmişti.

Şişeyi kaptığım gibi uçarak Clarissa'nın odasına gittim. Kapıyı iterek açtım ve suç delilini havaya kaldırdım. "Bunu sen mi yaptın? Neden *benim* odamda sana ait olmayan şeylere dokunuyordun? Benim eşyalarım dokunmaya hakkın yok!" Clarissa, Billie'yi kucaklayarak yatağına doğru geriledi. "Sadece koklamak istemiştin. Kasten düşürüp dökmedim."

"Ama döküldü!" diye haykırdım, kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissediyordum. "Döküldü ve komodininin ahşabını bozdu. Annemin hediyesi çok özel bir parfüm olduğunu söylemeye bile gerek yok."

Topuklarımın üstünde arkama döndüğümde Adam'ın endişeli bir yüzle kapı aralığında durduğunu gördüm. Hızla yanından geçerek yatak odama koştum ve kapıyı çarparak kapadım.

Kendimi yatağa bırakarak hıçkırıklara boğuldum. Sadece giden parfümüme değil, korkunç davranış biçimime de ağlıyordum. Anne olmak için yaratılmamıştım. Anlaşılan bir çocuk yetiştirmek ve bunun gereklerini yerine getirmek öğrenebileceğim bir şey değildi. Fakat Tanrı aşkına, Clarissa'nın odama girip kişisel eşyalarım dokunmaya hakkı yoktu.

On dakika sonra Adam kapıyı açtı ve yatağa geldi.

“İyi misin?”

Oturarak ıslak gözlerimi ovaladım. “Hayır, iyi değilim. Aylardır iyi değilim.”

Yanıma oturan Adam uzanıp elimi tuttu. “Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm, evlenir evlenmez hayatını altüst ettim, ama ona bu şekilde bağırman gerekmezdi.” Adam'ın iyi hissetmemi sağlamak için yanıma geldiğini sanmıştım, oysa burada beni azarlamaya mı çalışıyordu?

Öfkem yine kabardı ve ayağa fırlayarak odada volta atmaya başladım. “Sen tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Demek istediğim,” diye başladı Adam, sinirli bir ses tonuyla, “kontrolünü kaybetmiştin. Bir çocukla başa çıkmanın yolu bu değil. Parfümü isteyerek dökmedi Monica. Onunla bu konuda konuşmadan önce sakinleşmeyi beklemeliydin.”

“Ya, öyle mi, çok özür dilerim! 101 annelik dersini kaçırmış olmalıyım. Odama gelip eşyalarım dokunmaya hakkı yok. Buradan uzak dursa, bunların hiçbirisi olmazdı. Saçlarını doğradığından haberin bile olmadı. Onun için örtbas ettim, kestirmek istediğini düşünmeni sağladım. Karşılığında aldığım teşekkür bu mu? Onun tarafını mı tutuyorsun?”

“Monica, bunun taraf tutmakla ilgisi yok.”

Yaşların yüzümden aşağı süzüldüğünü hissediyordum. “Hah, kesinlikle bununla ilgisi var,” diyerek seyahat çantamı almak üzere gardıroba uzandım.

“Ne yapıyorsun?”

Geceliğimi, sabahlığımı, iç çamaşır ve birkaç ıvır zıvırı çantaya attım. “Toplanıyorum, yaptığım şey bu.”

“Ya, daha öncekilerde olduğu gibi yine kaçıyor musun?”

Yüreğim bir mengeneye kapılmış gibiydi.

“Monica, tartıştık diye kaçıp gitmen durumu çözmez.”

O anda ne söylersem söyleyeyim kalan hayatım boyunca pişman olacağımı biliyordum. Örgü torbamı da alarak ön kapıya yöneldim.

“Gracie’de olacağım,” dedim omuzum üstünden bakarak.

Kahve kokusu ve güneş ışığı gözlerimi açmamı sağladı. Bir an kafam karıştı ve etrafıma baktım. Grace'in oturma odasındaki çekyattaydım. Gecedен kalma üzüntü tekrar üstüme çöktü. Kesinlikle Adam'ın beni arayacağını ve zorla eve götüreceğini düşünmüştüm, ama olmamıştı.

Koluma yumuşak bir şey süründüğünü hissettim ve Grace'in dev gibi siyah-beyaz kedisinin yanıma kıvrılmış olduğunu gördüm. Dönüp kürkünü okşamaya başladım ve akşam o son martiniyi içmemem gerektiğini düşündüm. Beynim zonkluyordu.

Bacaklarımı kanepenin yanına sarkıttım, dikkatlice kalkarak gerindim. Kesinlikle aspirine ihtiyacım vardı.

Banyodaki ecza dolabına gitmek üzereyken masanın üstünde Grace'in bana bir not bıraktığını fark ettim.

*Aspirin ecza dolabında. Kendini hazır hissettiğinde,
taze kahve ve çörek için aşağı gel.
Sevgiler, Gracie*

Ne kadar iyi bir arkadaşı. Yorgun olduğu halde neredeyse sabahın ikisine kadar benimle oturmuş ve sızlanıp şikâyet etmemi dinlemişti.

Mutfağa geri döndüm, biraz su alıp aspirini yuttum ve saatin on iki buçuk olduğunu fark ettim. Tanrım! Aylardır bu kadar geç kalkmamıştım. Elbette, normal koşullarda yatma saatim de sabahın ikisi değildi.

Düşün yolunu tutmadan önce cepte telefonuma baktım. Adam'dan mesaj yoktu.

“Aha, demek yaşayanların arasına dönmeye karar verdin, öyle mi?” dedi Grace, ben kafeden içeri girince.

“Seni bu kadar uyanık tuttuğum için üzgünüm.”

“Sorun değil.” Önüme sert bir kahve koydu. “Arkadaşlar ne içindir?”

Bir yudum almadan önce gülümsedim. “Sen en iyisisin.”

“Adam'dan ses var mı?”

“Hayır. Hiçbir şey yok.”

Grace suskundu.

“Seni de aramadı, değil mi?”

Başım iki yana salladı. “Tek bir söz bile yok.”

“Hımm,” diyerek *Cedar Key News*'a bakmak üzere masalardan birine oturdum.

Grace gelip bana katıldı. “Bu konuda dişini sıkmak zorunda olan sensin, biliyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İnadını kırıp alttan almak ve ilk hareketi yapmak zorunda kalabilirsin.”

“Ben mi? Onun ayağına mı gideceğim? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Grace bir şey söylemedi.

“Yaptım mı?” diye sordum. Kendimi huzursuz hissetmeye başlamıştım.

“Kızmakta haksız değildin Monica. Fakat... duruma tamamen farklı müdahale edebilirdin. O sadece *sekiz* yaşında. Adam’a hak vermek zorundayım, Clarissa parfümü kasten dökmemiştir. Kazayla olmuştur.”

Derin bir soluk alıp koyuverdim. “Şey, evet... bunu biliyorum, ama...”

“O yüzden ebeveyn olmak bu kadar zordur. Senin eşyalarını karıştırması doğru değil ama senin tepkin de en az Clarissa’nınki kadar çocukça. Sakinleşene kadar bekleseydin, ona neden yanlış yaptığım anlatır ve sonra uygun biçimde cezalandırırdın. Bu biçimde, hiçbir şeyin üstesinden gelinmedi.”

Belki Grace haklıydı. Çileden çıkıp avazım çıktığı kadar bağırarak tansiyonu yükseltmekten başka işe yaramamıştı. İşte şimdi burada, Adam’sız yapayalnızdım.

İki saat sonra boş eve geri döndüm. Billie kafesindeydi, beni görünce kuyruğunu sallamaya ve dikkatimi çekmek için inlemeye başladı.

“Hadi gel,” diyerek kayışını çektim ve onu arka bahçeye çıkardım. “Muhtemelen sen de benden nefret ediyorsundur, ama seni çişe çıkaracağım.”

Geri döndüğümüzde yatak odama gittim. Parfümün kes-

kin kokusu hâlâ hissediliyordu ama komodin temizlenmiş, Adam ahşaptaki lekenin üstüne dantel bir örtü koymuştu.

Mutfağa gidip kendime bir fincan çay hazırladım. Suyun kaynamasını beklerken Sybile'in doğum yapar yapmaz anelikten vazgeçmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordum. Çocuk büyütmek onun için çok zor bir işti.

Arka kapıdan giren Adam'la Clarissa'nın sesine döndüm.

Adam beni mutfakta görünce şaşırdıysa bile, hiç belli etmedi. Clarissa, Adam'm arkasında duruyordu, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Bir süre kimse konuşmadı.

"Geri döndüm," dedim, sanki belli olmuyormuş gibi.

Adam başıyla onaylayarak sırt çantasını tezgâhın üstüne koydu. Babasını izleyen Clarissa da aynı şeyi yaptı.

"Ben... şey..." Genzimi temizledim. "Dün olanlar için gerçekten üzgünüm." Kocamdan ya da üvey kızımdan hâlâ ses yoktu. Doğruca Clarissa'ya baktım. "Sana öyle bağırma-lıydım. Hata ettim."

Adam'ın kaşlarını kaldırarak kızına baktığını ve beklediğini gördüm.

"Parfümünü ellelemekle hata ettim," diyen Clarissa, devam etmeden önce Adam'a baktı. "Sana ait şeylere dokunmamam gerekir ve şişenin dökülmesini istemezdim. Üzgünüm."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımla onayladım. *Şimdi ne olacak*, diye merak ediyordum.

"Bu durumu aile içinde tartışmalıyız," diyen Adam, kaynayan suyun altını kapamak için ocağın başına gitti. Bir fincan alıp çay hazırladı ve Clarissa'ya baktı. "Biraz enerji içeceği ister misin?"

Clarissa başıyla onaylayarak tezgâhtaki yerini aldı.

İçecekleri önümüze koyan Adam da bize katıldı.

“Dün yaşananlar büyük talihsizlikti. O parfümün senin için anlamını biliyorum Monica. Clarissa harçlıklarını biriktirerek sana yeni bir şişe alması için Paris’teki annene göndermeyi kabul etti.”

Pekâlâ, bu gayet adil görünüyordu.

“Parfümü yerine koymanın dışında, uygun gördüğü cezanın ne olduğunu Clarissa’ya sordum. Doğum günü partisi dedi, ama bana kalırsa bu fazla abartılı olur. Sen onun üvey annesinin Monica. Senin fikrin nedir?”

Partiyi iptal etmek mi? Bu *gerçekten* acımasız olurdu.

“Şey, evet... sana katılıyorum. Bence planladığımız gibi Clarissa için bir parti vermeliyiz, ama bana kalırsa bir hafta boyunca Playstation oynamamalı.” Bu nereden aklıma gelmişti? Belki bu annelik olayına kendimi kaptırmaya başlıyordum.

Clarissa’nın yüzünün gerildiğini gördüm. O oyuncakla oynamayı çok seviyor ve fırsat buldukça elinden bırakmıyordu.

“Evet?” dedi Adam kızına bakarak.

Clarissa önüne eğdiği başını yavaşça kaldırdı. “Tamam, peki,” dedi gönülsüzce.

“O halde odana git ve onu Monica’ya getir. Bir hafta sonra sana iade edecek.”

Clarissa mutfaktan çıkınca Adam gelip önümde durdu ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Dün gece seni özledim. Yanımda olmamanı istemedim. Geri döndüğüne sevindim.”

“Ben de öyle. Ve Adam... beni böylesine sevmeni seviyorum.”

Doğum günü partisinin sabahında karton bardaklara çerez ve şekerleme doldururken Dora elinde yaptığı pastayla çıkageldi.

“Vay canına, muhteşem,” dedim, kapıyı açarken.

Dora kutuyu tezgâhın üstüne koydu ve eserini takdir etmek için bir adım geri çekildi.

“Fena sayılmaz, değil mi?”

Gül rengi kurdele şekerlemeler ve küçük beyaz çiçeklerle süslenmiş toz pembe pastayı yakından incelemek için yaklaşırken başımla onayladım. “Clarissa buna bayılacak. Şu küçük köpeğe bak. Tıpkı Billie’ye benziyor ve tasmaşının kayışını tutan kız aynı Clarissa. İnanılmazsın Dora.”

Dora gülümseyerek elini havada salladı. “Gala kaçta başlıyor?”

“Dörtte. Önce barbekü, sonra pasta ve dondurma, ardından hediye paketlerini açma.”

“Of, neredeyse unutuyordum. Arabada onun için bir hediyem var. Gidip getireyim.”

Dora yanında Opal'la birlikte geri döndü.

"Selam tatlım," diyen Opal yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Tanrım, şu pastaya bak. Dora, yemin ederim adada bir pastane açmalısın. Ne kadar hoş, değil mi? Doğum günü kızımız nerede? Onun için bir armağanım var."

"Clarissa neredeyse döner. Billie'yi dışarı çıkardı. Birer buzlu çay alır mısınız?"

"Benim gidip yün mağazasını açmam gerek," dedi Dora. "Ama Clarissa'nın doğum gününü benim için kutlayın."

"Elbette, ayrıca pasta için çok teşekkürler Dora. Gerçekten minnettarım."

İki bardak doldurup tezgâhta Opal'a katıldım.

"Durumlar nasıl?" diye sordu Opal. "Sefil Carrie Sue'dan yeni bir haber var mı?"

"Hayır. Duruşma kasım başında."

"Eh, aklı başında hiçbir yargıç o kadına ikinci kez velayet vermez. Bütün söyleyeceğim bu. Açıkçası, Adam torunumu büyütecek en iyi ebeveyn."

Bu konuda ona hak vermek zorundaydım.

"Ah, unutmadan," dedi, "senin doğum gününün ve evlilik yıldönümünüzün ekim sonunda olduğunu biliyorum. O tarihte hâlâ adada olacağım, o yüzden çocuk bakıcılığı teklimi göz önünde bulundurabilirsiniz. İkinizin baş başa çıkıp kutlama yapması gerek. Üstüme vazife olmadığını biliyorum ama birkaç geceliğine uzaklaşıp bir süre yalnız kalmalısınız."

Bu gerçekten kulağa çok cazip geliyordu. Sadece Adam ve ben.

"Çok düşüncelisin Opal. Adam'la konuşurum ve sana haber veririz."

“Neyi haber vereceksin?” dedi mutfağa giren Adam.

“Annen ekim sonu doğum günümü ve yıldönümümüzü kutlamak için birkaç günlüğüne bir yerlere gidebilelim diye Clarissa’ya bakmayı öneriyor.”

“Bu harika bir fikir. Teşekkürler anne. Ve evet, teklifini kabul ediyoruz.”

“Sahi mi?” dedim, romantik bir molanın heyecan veren düşüncesiyle.

“Elbette, Amelia Adası’na ne dersin? Oraya hiç gitmedin ve seveceğinden eminim. Arabayla buradan sadece üç saatlik uzaklıkta.”

“Kulağa harika geliyor. Anlaştık. Teşekkürler Opal.”

“Benim için zevk. Torunumla birlikte vakit geçirmekten keyif alıyorum.”

Clarissa’yı sevdiği çok açıktı ve Clarissa da Opal’in evinde kalmayı her zaman iple çekiyordu. Opal’in hiç büyümeyen bir yanı olduğuna ve Clarissa’nın onun içindeki çocuğu ortaya çıkarmayı başardığına emindim.

“Dora pasta konusunda inanılmaz bir iş çıkarmış, değil mi?” diyen Adam incelemek için pastaya doğru eğildi.

“Öyle, her türlü yaratıcı yeteneğe sahip.”

“Neyse, gitmek zorundayım,” diyen Opal tabureden aşağı atladı. “Öğle vakti Gainesville’de cilt bakımı randevum var. Vasıflarımı takdir edecek bir yakışıklı bulacaksam hazırlıklı olmalıyım.”

Güldüm “Opal, zaten fazlasıyla öylesin. Parti için dönecek misin?”

“Asla kaçırmam.”

Grace'in yardımıyla üvey kızım için başarılı bir doğum günü partisi düzenleyebildim ve onun pratik zekâsı sayesinde çocukları oyunlarla eğlendirebildik. Clarissa ilgi odağı olmaktan memnun görünüyordu ve hediyelerine teşekküründeki samimiyetten etkilenmişim. Her arkadaşının, seçtiği hediye için çok özel olduğuna inanmasını sağlamayı çok iyi başarıyordu.

Adam verandaya çıktı ve bana bir kadeh şarap uzattı.

"Sanırım bunu hak ettin," dedi, tembelce yanıma uzanarak. "Muhteşem bir partiydi Monica, Clarissa'nın çok hoşuna gittiğinden eminim."

"Evet, bence de," diyerek gülümsedim. "Hâlâ köpük banyosu mu yapıyor?"

Adam bir kahkaha atarak başıyla onayladı. "Az önce seslendim, dikkatli olmasını, yoksa banyodan çıktığında erik kurusu gibi buruş buruş olacağını söyledim."

"Annemin ona gönderdiği Fransız banyo ürünlerini gerçekten çok sevdi." Şarabımdan bir yudum alarak iç çektim.

"Bir terslik mi var?"

"Galiba Carrie Sue'nun onun doğum gününe ilgi göstermemesine şaşırdım. Ne bir kart, ne bir hediye, ne de telefon."

"Bence o yüzden bu parti Clarissa için bu kadar önemliydi. Dört yıldır ilk kez doğum günü kutluyor. Fakat haklısın, kızının doğum gününü bile hatırlamadığı halde kadın hâlâ sızlanarak daha fazla velayet hakkı istiyor."

"Yine de Clarissa'nın ne düşündüğünü merak ediyorum. Demek istediğim, bir annenin kızının doğum gününü unutması... terk edilmenin sınırı."

“Muhtemelen yanımızda mutlu olma sebebi bu. Bir ailenin parçası olmak istiyor ve biz ona bunu veriyoruz. Bana Carrie Sue hakkında hiçbir şey söylemedi ve ben de bu konuyu açmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Biliyorum... parfüm ve cezalandırılma olayında bile, yanımızda olmayı tercih ettiğini hissediyordum.”

“Ebeveynler çocuklarını korumak ve yönlendirmekle yükümlü. Disiplin bu sürecin bir parçası. Derinlerde bir yerlerde, çocuklar bunu biliyor. Kendi başlarına buyruk olduklarında, Clarissa ve Carrie Sue da olduğu gibi, kendilerini karsız ve kayıp hissediyorlar. Çocuklar örneklerle öğrenirler. Cezalandırılmaktan hoşlanmayabilir ama anladığına bahse girerim. Onu sevdiğini biliyor ve önemli olan tek şey bu.”

Bunu Adam’la hiç konuşmamıştım ama ben Clarissa’yı sevdiğimden pek emin değildim. İçimde hâlâ herhangi bir anelik dürtüsü yoktu. Belki asla olmayacaktı. Belki yapabileceğimin en iyisi buydu; birbirimizi hoş gördüğümüz tarafsız bir ilişki. Düşüncelerim Clarissa’nın kapı aralığından gelen sesiyle dağıldı.

“Monica?”

“Evet?” Yeni alınan Kaşif Dora pijaması ve takım terlikleriyle verandaya çıktı. Billie hemen arkasındaydı.

“Parti için teşekkür ederim.”

“Ah,” dedim, minnettarlığı beni şaşırtmıştı. “Keyif aldığına sevindim.”

“Hem de çok. Bütün kızlar katıldıkları en iyi parti olduğunu söylediler.”

Gülümsedim. “Eğlenceliydi. Ben de keyif aldım.”

“Artık yatmaya hazırım baba,” dedi Adam’a.

“Pekâlâ, doğum günü çocuğu,” diyen Adam ayağa kalktı ve onun peşinden içeri girdi.

Onu yatırmayı hiç teklif etmeyişimi Clarissa’nın garipseyip garipsemediğini merak ettim. Bana iyi geceler dilemeyi hiç ihmal etmezdi ama Adam’la olduğu gibi kucaklaşmıyor ve öpücükler paylaşmıyorduk. Aramızda görünmez bir duvar var gibiydi, yakınlaşmamızı engelleyen bir bariyer.

Yirmi Bir

Kahvemi yudumlarken kahvaltı masasının karşısında oturan Adam'la Clarissa'ya baktım. Sosyal hizmetlerden telefon geleli sadece altı ay mı olmuştu? Oysa Clarissa'nın her zaman hayatımızın bir parçası olduğunu hissetmeye başlamıştım.

“Bugünkü planınız nedir?” diye sordum.

Clarissa'nın yüzü bir tebessümle aydınlandı. “Bayan Tilly bugün beni plain-air resim yapmaya götürecektir. Anlarsınız ya, açık hava ressamlığı.”

Adam'ın sırtıttığını gördüm. “Öyle mi? Tanrım profesyonel bir ressam gibi konuşmaya başladın.”

“Şey, Bayan Tilly benim stajyer ressam olduğumu söylüyor,” dedi Clarissa, sesinde gururla.

“Açık havada ne boyayacaksın?” diye sordum.

Clarissa bir an duraksayıp sonra, “Söyleyemem. Sürpriz,” yanıtını verdi.

Adam için bir şey olmalı, diye düşündüm.

“Peki, bugün sen ne yapıyorsun?” diye sordum Adam'a.

“Şey, sen birkaç saat boyunca yün mağazasında olacağına göre, Chiefland’e gidip dikmek istediğin gül fidanlarını alabilirim.”

“Harika. Öğleden sonra eve döndüğümde birlikte halledebiliriz.”

“Bu akşam pijama partisi olduğunu unutmadınız, değil mi?” diye sordu Clarissa.

Masanın karşısındaki Adam’a bir bakış attım. Pijama partisi mi? Tanrım, günlerden cumartesiydi ve Clarissa’nın birkaç arkadaşını yatıya davet ettiğini şimdi hatırlıyordum.

“Yo, yo... unutmadım,” dedim. “Saat kaçta burada olacaklar?”

“Babam barbekü yapabileceğimizi söyledi, o yüzden altı civarı burada olurlar.”

“Sadece hamburger ve sosis,” dedi Adam. “Özel bir şey değil.”

“Tamam. Ben dükkândan saat iki gibi dönerim, böylece yanma peynirli makarna yapmaya vaktim olur.”

“Of, yaşasın. Peynirli makarnaya bayılırım.” Clarissa’nın yüzündeki tebessüm söylediğini onaylıyordu.

Öğle yemeği için getirdiğim salatayı bitirmek üzereyken telefon çaldı.

“Neşeli Düğümler,” dedim.

Birkaç hafta önce nihayet bankaya başvurabilmişim, o yüzden müdürün sesini duyunca sevindim.

“Monica, kredi başvurunun onaylandığını söylemekten mutluluk duyuyorum.”

“Ya! Vay canına! Bu harika! Yeni fikirlerim için gerçekten destek olacak. Çok teşekkürler.”

“Seninle iş yapmak bizim için zevk. Birkaç evrak imzalamak için pazartesi günü uğrayabilirsin. Neşeli Düğümler’in resmen yeni sahibi olarak seni ilk ben kutlamak istedim. Dilerim çok başarılı bir işletme olur.”

“Teşekkürler. Pazartesi görüşürüz.”

Telefonu kapatıp döndüğümde Grace’in içeri girdiğini gördüm.

“Selam,” dedim. “Neler oluyor?”

“Olan şu ki malum şerefsiz-puşt dükkanın önüne lüks coffee café’nin haftaya açılacağını ilan eden kocaman bir duyuru asmış.”

“Tadilatlar bitmiş mi?”

Grace kendine kahve almak için masanın arka tarafına geçti.

“Öyle görünüyor,” dedi, kendini kanepeye bırakırken.

“Adam kalleşin teki ama senin işini bozabileceğinden şüpheliyim Gracie.”

“O kadar emin olma. Orada çok gösterişli bir ortam yarattığını duydum. Deri koltuklar ve kanepeler, ücretsiz Wi-Fi. Ayrıca öğle vakti Küba sandviçleri ve kişi yapacak birini tutmuş.”

Hımm, bu adam müşterileri kendine çekmeye azimliydi.

“Şey, yerli halkın öyle bir yere gideceğini düşünemiyorum bile. Tarzları değil. Senin yerini seviyorlar çünkü istedikleri gibi oturup iyi bir kahvenin, tatlıların ve sohbetin tadını çıkarabiliyorlar.”

“Olabilir ama hafta sonları turist müşterilerimi kaybedeceğime dair içimde kötü bir his var.”

“Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı.”

“Orayı yakmak dışında aklıma bir şey gelmiyor.”

Güldüm ama bir yandan da Grace’in sadece espri yaptığını umuyordum.

“Şey... yapabiliriz... biliyorum! Orayı boykot edebiliriz. Anlarsın ya, bir grup adalı toplanır elimizde pankartlarla önünden geçeriz.”

Gülme sırası Grace’deydi. “Evet, tabii. Sonra kendimizi Levy County hapishanesinde buluruz.”

“Bulmayız. Şiddet içermeyen protestolar yasadışı değil.”

Grace kahve fincanını sertçe masaya vurup ayağa fırladı. “Dinle! Bir fikrim var. Tişört bastırabilirim. ‘Müteahhitleri Desteklemeyin’ ve ‘Ada Sakinleri Grace’in Yerinde’ gibi, anlarsın ya. Bunları müşterilerime bedava dağıtır, hafta sonları giymelerini isterim.” Dükkânın içinde volta atmaya başladı. “İşte, buldum... kafeyi altmışların tarzında bir kahve evine dönüştürebilirim, şiir dinletilerinin düzenlendiği, yazarların geldiği ve hatta müziğin olduğu.”

Belki bir şey yakalamak üzereydi. “Kötü bir fikir olmayaabilir. Bazı Güneyli yazarlarla bağlantı kurabilirsen, buraya okuma günleri ve kitapların satış için gelebilirler. Gitar çalmayı biliyorsun, neden onu kılıfından çıkarıp müşterilerine biraz folk müziği dinletmiyorsun?”

Bana doğru koştu, beşlik çakmak için elini havaya kaldırdı. “Bunu yapabilirim. Önerilerin için teşekkürler. Bu işe yarayabilir ve Bay Kendini Beğenmiş’i adadan uzaklaştırabilir.”

Elim Grace'in eliyle buluşurken güldüm. Kolay olmayacaktı ama Grace'in bunu başarabilecek azimde olduğunu biliyordum.

"Hey, bir dakika! Bankadan aradılar ve krediyi onayladıklarını söylediler."

Grace'in yüzü heyecanla sarsıldı. "Bu harika Monica. Senin adına çok sevindim. Artık resmen işkadını saflarına katıldın. İşte bu kızım!"

Umarım, diye düşündüm... umarım çalkantılı bir ekonomide bile batmadan ilerleyebilirim.

Adam'la verandada oturmuş kızların ızgarada şekerleme kızartmasını izliyorduk. Arka bahçeden yükselen kahkahalar ve kıkırdamaları duyunca, çocukların hayattaki basit şeylerden keyif almayı ne kadar iyi bildiklerini fark ettim ve büyürken bu yeteneğimizi kaybetmeyi nasıl başardığımızı düşündüm.

"Eğleniyorlar, değil mi?" diye sordu Adam.

"Evet, iyi bir fikirdi. Belki işleri bitince hep birlikte kura-biye yaparız. Muhtemelen ilerleyen saatlerde bir şeyler atıştırmak isteyeceklerdir."

Adam'ın elime dokunduğunu hissettim.

"Anneliğe alışmaya başladın, değil mi?"

Yüzündeki sevgi ifadesini kaçırmak mümkün değildi, gülümsedim. "Şey, bunu bilemem, ama... denediğimi söyleyebilirsin."

Kızlar ızgarada işlerini bitirdikten sonra verandada bize katıldılar. Onların ev ödevleri, okul projeleri ve televizyon

programlarıyla ilgili gevezeliklerini dinlemekten hoşlandığını fark ettim. Kendi çocukluk arkadaşlarımı düşündüm ve geçen yıllar içinde onlarla irtibatımın kesilmesine üzüldüm. Annemin Ali'yle olan dostluğuna hep gıpta ederdim, neredeyse kırk yıldır süren bir dostluktu. Hayatımda Grace olduğu için bir kez daha şükrettim.

“Kurabiye pişireceğimizi mi söyledin?” dedi Clarissa.

“Evet. Bana yardım eder misiniz kızlar?”

“Sonra hamur kâsesini yalayabilir miyiz?” diye sordu Kathryn.

“Bunu sormaman gerekiyordu,” diye açıkladı Zoe.

Gülerek mutfağın yolunu tuttum. “Hadi gelin. Bir hamur kâsesi yalama organizasyonu düzenleyebilirim.”

Dora teyzenin tarifini izleyerek kurabiyeleri fırına attık. Kızlar temizliğe yardım ettiler ve Zoe'nin geldiğinden beri sessiz olması dikkatimi çekti.

“Annen nasıl?” diye sordum.

Yüzündeki hüznü ifadeyi görünce sorduğuma pişman oldum.

Bir an sonra Clarissa, “Pek iyi değil. Yoğun bakıma almak zorunda kalabilirlermiş,” diye cevap verdi.

Kısa bir süre ne demek istediğini anlayamadım. “Yoğun bakım mı?” dedim, Zoe başıyla onayladı.

Bu iyiye işaret değildi.

“Ve Zoe kuzeyde babasıyla yaşamak için Cedar Key'den ayrılmak zorunda kalabilir,” diye açıkladı Clarissa.

Tanrım, küçük bir kız için ne ağır bir yükü. Bu çocuğun göğüslemek zorunda kaldığı acı yüzünden yüreğim sıkıştı,

aynı zamanda Clarissa'nın en iyi arkadaşını kaybedeceğini biliyordum.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Zoe. Bilmeni isterim ki eğer gitmek zorunda kalırsan... istediğin zaman bizi ziyarete gelebilirsin. Eğer baban da kabul ederse, okul tatillerinde bizimle kalmaktan mutlu oluruz.”

Zoe gözlerini bana dikti. “Gerçekten mi?” diye sordu umutla. “Çünkü babamla telefonda konuştuğumda, aynısını söyledi. İstedğim zaman buraya ziyarete gelebilirmişim.”

“Elbette gelebilirsin,” diye onu ikna etmeye çalıştım. “Pekâlâ kızlar, neden gidip pijamalarınızı giymiyorsunuz? O zamana kadar kurabiyeler de yiyebileceğiniz kadar soğumuş olur.”

Adam verandadan içeri girdi. “Konuşmanızı duyduğum. Zoe'yi davet etmen büyük incelikti.”

“Hem Zoe hem de Clarissa için çok zor olacak. Çocukların büyükler gibi acı çekmesi adil değil.”

“Biliyorum,” diyen Adam beni kollarına aldı.

Gece kalkıp bir bardak su almak için mutfakın yolunu tuttuğumda Clarissa'nın kapısının altından hâlâ ışık sızdığını gördüm. Şömine rafındaki saat 2.05'i gösteriyordu ve kızlar hâlâ uyanıktı.

Parmaklarımın ucunda yatak odasına doğru ilerlerken fısıldamalar duyduğum ve kulağımı kapıya yasladım.

“Çok şanslısın,” diyordu Zoe. “Kendi annen seni istemediği halde, babanın yeni karısı sana çok iyi davranıyor.”

Bu bana dokuz yaşındaki bir çocuğun konuşması gibi gelmemişti.

“Biliyorum,” dedi Clarissa. “Monica'nın beni sevdiğin-

den emin değilim, ama bana asla kötü davranmadı. Belki senin babanın eşi de sana iyi davranır.”

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi Zoe. “Çocukları sevmiyor. Geçen sefer ziyaretlerine gittiğimde bunu anladım.”

“Her şey yoluna girecek Zoe. Biz daima arkadaş kalacağız ve büyüdüğümüzde, buraya dönüp sonsuza kadar yaşayabilirsin.”

“Keřeke Monica gibi biriyle yaşayabilseydim. Onu seviyorum.”

Clarissa cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. “Onu ben de seviyorum. Hem de çok. Henüz bildiğini sanmıyorum ama ondan ve babamdan ayrılmak zorunda kalırsam çok üzüleceğim.”

Sessizce kapıdan uzaklaşırken boğazım düğmlenmeye başlamıştı.

Pazartesi günü, adayı kasıp kavuran nezle salgınının bana da uğradığını biliyordum. Yün mağazasına gelen herkes burununu çekip öksürüyordu ve çarşamba sabahı tam anlamıyla üst solunum yolu enfeksiyonundan mustarıptım.

Adam işe gitmeden önce beni öpmek için yatak odasına geldi.

“Yaklaşma,” diye uyararak kafamı çevirdim.

“Bütün gün burada kendini iyi hissedecek misin? Belki seni kasabadaki hastaneye götürmesi için Dora’yı çağırırsam iyi olur.”

“Hayır, iyiyim,” derken yeni bir hapsirlik sonrası kâğıt mendile uzandım. “Tylenol ve öksürük şurubu alıyorum. Seyrini sürdüreceğim ama Clarissa ile senin de yakalanmanızı istemiyorum.”

“Bugün öğleden sonraki toplantımı iptal etmemi ister misin? Clarissa öğlen evde olacak, bugün okul yarım gün.”

“Hayır, bunu yapma. Kalkıp ona öğle yemeği hazırlayacak kadar iyiyim. Sen eve dönene kadar ödevleriyle uğraşır.”

“Tamam,” diyen Adam uzanıp başımın üstünü öptü. “Yatakta kal ve dinlen. Saat dörtte dönerim.”

Adam ve Clarissa’nın çıktığını ve kapının da kapandığını duyunca tekrar yastıklarına gömüldüm.

Saat on gibi uyandığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum ve hafta sonu birikmiş olan çamaşırları halletmeye karar verdim. Kendime biraz çorba ve çay hazırlayıp çamaşır makinesini doldurdum, sonra yatağa geri döndüm.

İsmimi duyarak derin bir uykudan uyandırıldığımı hissettim. Tek gözümü açtığımda, Clarissa’nın yatağın ayakucunda endişeli bir yüzle beklediğini gördüm.

“Sorun nedir?” diye sordum, oturmaya çalışarak.

“Seni görmek isteyen biri var.”

Komodinin üstündeki saatin iki olduğunu görünce şok geçirecektim.

“Neden okuldan dönünce beni uyandırmadın?” diye sordum sabahlığımı üstüme geçirmeye çalışırken. Terlik giymeye gerek duymadan mutfığa giden Clarissa’yı izledim ve fayans zeminde kayıp kendimi kış üstü otururken buldum.

Bir karış sabunlu suyun ortasında otururken geceliğim ve sabahlığım giderek ıslanıyordu. Lanet olsun! Toparlanmaya çalışırken mutfakta etrafıma bakındım ve çamaşır makinesinin taşıdığını gördüm. Ayağa kalkarken gözüm dökülmüş mısır gevreği, tost kırıntıları, boş peynir kapları ve marmelat öbekleriyle kaplı tezgâha takıldı. İşte o zaman kapı aralığında tanımadığım bir kadının durduğunu fark ettim.

Donuk gri takım elbisesi içindeki kadın kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzündeki ifade az önce limon yalamış birini andırıyordu.

“Monica Brooks?” diye sordu hoşnutsuz bir sesle.

Budala bir ifadeyle başımla onayladım.

“Gainesville’deki Çocuk ve Aile Hizmetleri Birimi’nden geliyorum.”

Of, lanet olsun, aklımdan geçen tek şeydi.

“Bugün, Clarissa Brooks’un yaşam koşullarını tespit etmek üzere buradayım.” Artık, burnuna iğrenç bir koku hücum ediyormuş gibi bir tavırla gözünü mutfğa dikmişti.

“Ya... şey, evet. Dağınıklık için gerçekten üzgünüm.” İşte o zaman mutfak tezgâhına yaslanan Clarissa’nın yüzündeki endişeli ifadenin paniğe dönüştüğünü gördüm. “Ben grip oldum, bütün gün yataktaydım...”

“Belli oluyor,” diye burnunu kıvırdı kadın.

Bundan kötüsü olamazdı, diye düşünürken yanılmıştım. Billie evdeki yabancıyı hissetmiş olmalı ki koşarak Clarissa’nın odasından dışarı çıktı ve doğruca sosyal hizmetliyi hedef aldı. Neredeyse bir pitbulun vahşiliğiyle havlıyordu. Kadın geri çekildi ama bu, köpeği caydırmadı.

“Billie!” Clarissa ve ben aynı anda haykırdık. “Hayır!”

Clarissa bir anda bekçi köpeğine dönüşen tüy yumağını kucaklamak üzere kendini köpüklü sulara attı.

“Of Tanrım, çok üzgünüm,” demeye çalıştım ama kadın çoktan kapı tokmağını kavramıştı bile.

“Bay Brooks’a yarın onu arayacağımı söyleyin,” dedi ve çarpan kapının sesi evin içinde yankılandı.

Orada öylece dikilip bir kez daha mutfğa baktım ve neler olup bittiğini kavramaya çalışırken gözüm Clarissa’nın yüzüne takıldı. Kucağında Billie, allak bullak olmuş bir ifadeyle

her an ağlayacak gibi duruyordu. Çocuğu ilk kez gözyaşlarına bu kadar yakın görüyordum.

Bütün sahne zihnimde tekrar canlandı ve durumun muhtemel ciddiyetine karşın kıkırdamaya başladım. Kıkırdamalar çok geçmeden kontrol dışı kahkahalara dönüştü.

Clarissa'nın korku dolu yüzünde önce bir şüphe belirdi ve birkaç saniye sonra mutfakta kahkahalarıyla bana eşlik etmeye başladı. Saçmalığa müdahale edemeyen iki hatunduk ve o anda içimde bir şeyler hissettim. Bu çocuğa karşı bir bağ, bir duygu. Suları yararak onun durduğu yere ilerledim ve kıkırdamalarımız giderek azalırken kolumu omuzuna doladım.

Clarissa bana bakarken endişe yüzüne geri dönmüştü. "Başımız dertte mi?"

"Muhtemelen," dedim, pek emin olamayarak.

İşte o anda gözyaşları yüzeye çıktı ve bu kadar düşüncesiz olduğum için kendimi çok kötü hissettim.

"Emin... misin?" diye sordu hıçkırıklar arasında. "Beni annemin yanına geri mi gönderecek?" Yeni yaşlar yüzünden süzölmeye başladı. "Zoe gibi burayı terk etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Clarissa'yı kollarıma aldım ve ilk düşüncem bunun ne kadar güzel bir duygu olduğuydu. "Hayır, saçmalama. Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu sadece bir yanlış anlama. Yanlış bir şey yapmadık... mutfağı su basması dışında."

Bu sözler kıkırdamayla karışık yeni bir hıçkırığa sebep oldu.

"Sahi mi?" Yüzünde hâlâ şüphe vardı.

"Sahi," diyerek başının tepesini öptüm. "Ama... bunun nasıl olduğunu söyleyebilir misin?"

Clarissa yavaşça kucağımdan uzaklaştı. “Şey, hasta olduğumu ve iyi hissetmediğimi biliyordum. Okuldan gelip sana baktığımda uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim ve kendime öğle yemeği hazırlamaya karar verdim. Sonra makineye çamaşır attığını gördüm. İçindekileri çıkarıp kurutucuya koydum ve çamaşır makinesine yeniden çamaşır doldurdum, ama yanlış bir şeyler yapmış olmalıyım, çünkü bütün su dışarı taşıtı ve o sırada bu kadın kapıyı çaldı. Ne yapacağımı bilemedim.”

Gülümsedim. “Doğru olanı yapmışsın ve söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Şimdi dolaptan dükkânın ıslak elektrik süpürgesini çıkar da ortalığı temizleyelim.”

Clarissa içime işleyen bir minnettarlıkla yüzüme baktı.

“Pekâlâ,” dedi Adam, o akşam yemeğimizi yerken. “Anlaşılan burada ciddi bir bozgunu kaçırmışım. Kadım anlattığınız kadarıyla, Annie’deki yetimhanenin karakterlerinden biri gibi.”

Clarissa’yla birbirimize sıırttık.

“Pek sevimli biri değildi baba. Monica ve ben yanlış bir şey yapmamıştık, yine de bize kötü davrandı. Başımız dertte mi?” Adam uzanıp kızının elini tuttu. “Kesinlikle hayır. Haklısın, ikiniz de yanlış bir şey yapmadınız. Yarın beni aradığında bu durumu düzeltmeye bakacağız. Artık bunun için endişelenmekten vazgeçin.”

“Ama...” Clarissa devam etmeden önce tabağındaki yemekle oynamaya başladı. “Beni Georgia’ya, annemle yaşamaya gönderebilir mi? Bunun olmasını istemiyorum.”

“Bunu yapamaz Clarissa. Tam velayetin bende. Yine de annen ziyaret hakkı alırsa, ayda bir hafta sonu yanında kalmak zorundasın demektir.”

“Georgia’ya mı gitmem gerekecek?”

Bir çocuk bile bunun ne kadar saçma olduğunu farkındaydı.

Adam başıyla onayladı. “Evet, ama bunun olacağından emin değiliz.” Devam etmeden önce bir an duraksadı. “Clarissa, o senin annen. Onunla vakit geçirmek istemediğinden emin misin? Aramızda seçim yapmak zorunda kalmış gibi hissetmeni istemiyorum. Kalıcı evin bizim yanımız olsa bile, anneni sevdiğin için kendini suçlu hissetmeni istemiyorum.”

Adam’a bakmak için başını kaldırdı ve hiç duraksamadan cevap verdi: “Ama ben onu sevmiyorum. Onu *tanıdığım*dan bile emin değilim. Nadiren bir araya gelirdik. Ben hep Trish’le birlikteydim.”

Adam’ın bakışlarını görünce ebeveynlikle ilgili duyduğum her şeyin gerçek olduğunu anladım. Bir ebeveynin çocuğuna vereceği paranın ya da hediyelerin önemi yoktu; iyi vakit geçirmek kadar basit bir şeydi ve hepsinden öte, sevgiydi.

Yirmi Üç

Dora doğum günüm ve evlilik yıldönümümüz için Adam’la bana evinde ortak bir yemek vermeyi planlıyordu. Bu tür buluşmaların ailemiz için ne kadar önemli olduğunu giderek daha iyi anlıyordum. Birkaç nesli bir araya toplamak için her tür bahane kullanılıyordu.

Adam, Clarissa ve ben eve ulaştığımızda Saren, Grace ve Opal şarap kadehlerinin tadını çıkarmaya başlamışlardı.

Öpüşme ve sarılma faslından sonra Dora, diğer mezelerin yanı sıra Saren’in meşhur tekir balığı sosunu getirdi.

“Demek yarın Amelia Adası’nın yolunu tutuyorsunuz?” dedi Saren.

“Evet,” diye cevap verdim. “Birkaç günlük kaçamak iyi gelecek.”

“Ben de torunumla vakit geçirmek için can atıyorum,” dedi Opal. “Neredeyse küçük itini bile sevmeye başladım.”

“Eh, duyduğum kadarıyla iyi bir bekçi köpeğinden söz ediyorsun,” dedi Dora.

“Şu sosyal hizmetler görevlisiyle her şey yolunda gitti, değil mi?” diye sordu Opal.

Başımınla onayladım. “Adam halletti. Kadın tekrar geleceklerini söylemiş. Geldiklerinde Clarissa’nın çamaşır yıkamasına engel olmam gerekecek.”

Clarissa güldü ve Adam onunla konuştuktan sonra yüzündeki endişeli ifadenin kaybolması kendimi iyi hissetmemi sağladı.

Deniz mahsulleri, peynir ezmesi, ev yapımı kraker ve börlüceden oluşan ziyafetin ardından Dora masaya kendi yaptığı muazzam bir pasta getirdi.

“Vay canına, bu inanılmaz,” dedim ve ayrıntıları yakından incelemek için ayağa kalktım. Eflatun leylaklarla böldüğü dikdörtgen bir havuçlu pasta yapmıştı. Pastanın yarısında *Adam & Monica* yazılı iki kırmızı kalp birbirine geçmişti, diğer yarıda ise dalgalı maviyle *Nice Yaşlara Monica* yazıyordu.

“Mumları üfle,” dedi Dora, “ve sonra hediyelerini aç.”

“Bana yardım edin,” dedim Adam ve Clarissa’ya, üçümüz hep birlikte alevlere üfledik.

“Önce doğum günü armağanları,” diyen Opal masayı çeşitli hediye paketleri ve çantalarla doldurdu.

“Vay canına. Doğum günlerine bayılıyorum.” Uzanıp ilk kutuyu açtım ve içinden Dora’ya ait karmaşık desenli, çok güzel beyaz bir şal çıktı. “Bu çok güzel. Gittiğimiz yerde akşam yemeğinde kullanacağım. Teşekkürler.”

Bir sonraki hediye Saren’dan Fern Michaels ve Elin Hilder’in son çıkan kitaplarıydı.

“Annen bunları seveceğini söyledi.”

“Kesinlikle,” diyerek uzandım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Uzanıp parlak nane yeşili bir hediye paketi aldım. Üstündeki etikette *Annen&Noah* yazıyordu.

“Annen bunu birkaç hafta önce gönderdi,” diye açıkladı Dora. “Paris’te alışveriş yapmak iyi bir bahane olmuş.”

Güldüm, paketin içine uzanıp pastel mavi ipek bir gecelik-le takımı sabahlığı çıkardım. Beğeniyle yukarı kaldırıp “Vay, çok beğendim. Küçük kaçamağımız için mükemmel olacak,” dedim. Bakışlarımı çevirdiğimde Adam’ın göz kırptığını gördüm ve karşılık verdim.

Grace’in hediyesine uzanıp dikdörtgen bir kutu açtım ve içinden Gainesville’deki en sevdiğimiz güzellik salonundan hediye sertifikası çıktı.

“Bir kızlar gününe daha ihtiyacımız olduğunu düşündüm,” dedi.

Sertifikayı havada salladım. “İşte bu! Güzellik salonunda bir güne asla hayır diyemem.”

Opal’in armağanı en sevdiğim Fransız parfümlerinden bir şişe *Magie Noire-Black Magic*’di.

“Ve bu benden,” diyen Adam küçük bir kutu uzattı.

Kutuyu açtığımda içinden ince bir altın zincirin ucuna takılmış, küçük altın bir plaka çıktı. Üstüne üç tane burç taşı gömülmüştü; benim, Adam’ın ve Clarissa’nın.

“Vay,” diyerek soluğumu tuttum ve Adam’a baktım. “Bu muhteşem. Bak Clarissa, üçümüz birden.”

Clarissa yanıma geldi ve küçük mücevheri inceledi. “Beğendin mi? Seçmesi için babama yardım ettim.”

“Beğendim. Çok beğendim. Ne kadar düşünceli bir armağan.” Boynuma takması için Adam’a uzattım. Altın plakanın serinliğine dokundum ve parmaklarımı taşların üstünde gezdirdim. “İkinize de çok teşekkür ederim.”

“Ah,” diyen Clarissa bir başka hediye getirmek için koştu. “Bu benden. Sadece benden.”

Kaşlarımı kaldırıp Adam’a baktım. Başıyla onaylayıp gü-lümsedi.

Ambalajı açtığımda içinden 20x25 tuval üstüne boyanmış deniz fenerinin birebir kopyası çıktı. Clarissa’ya bakarken, nemlenen gözlerim görüşümü bulandırıyordu. “Bunu sen mi yaptın?”

Clarissa heyecanlandı. “Evet... şey, Bayan Tilly çok yardımcı oldu ama çoğunu ben yaptım. Sevdin mi? Büyükanne-nin evinin resmini yapmak iyi olur diye düşündük.”

Nutkum tutulmuştu. İnanılmaz bir armağandı, ama beni asıl duygulandıran, Tilly’yle birlikte resim yapmaya gittiği onca gün boyunca Adam için değil; *benim* için bir şey yapmasıydı.

“Of Clarissa,” diyerek uzandım ve onu kollarıma aldım. “Büyüleyici. Elbette çok sevdim ve daima üstüne titreyece-ğim. Ne kadar yeteneklisin.”

“Eh, şey, büyük büyükbabasına çekmiş olmalı,” diyen Sa-ren hepimizi kahkahaya boğdu.

“Bugüne kadar yaşadığım en güzel doğum günü. Hepinize çok teşekkür ederim.”

“Ve şimdi yıldönümü armağanı,” dedi Dora ve ardından Adam’la bana bir zarf uzattı.

“Sen aç,” dedim Adam’a.

Adam zarfın içinden dikdörtgen bir kâğıt parçası çıkardı ve “Vay canına,” diyerek bana uzattı.

Antetli kâğıdı okudum: Augusta, Georgia’daki Partridge Inn’de dört gece konaklama.

“Bu bizim için mi?” Gülümseyen yüzlere baktım.

“Eh, evet,” dedi Saren. “Hepimiz katıldık.”

“Annenin fikriydi,” diye açıkladı Dora. “İkinizin daha sık kaçamak yapması gerektiğini düşünüyor. Rezervasyonunuz aralık başı için. Oradayken biraz yılbaşı alışverişi de yaparsınız diye düşündük.”

Gülümsedim. “Annem ve Noah oraya defalarca gittiler ve çok sevdiklerini biliyorum, hem kasabayı hem de oteli. Eski kıtaların cazibesini taşıyan şirin bir otel olduğunu anlatırlardı. Bu inanılmaz armağanın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.” Adam’la ikinci bir kaçamak düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. “Hey, işyerinden birkaç gün izin alabilecek misin?” diye sordum.

“Gerçekten hepiniz çok incesiniz,” dedi Adam. “Ve evet, kullanabileceğim birkaç günlük hakkım var. Sydney ve Noah’nm buraya hayranlıklarını duymuştum, özellikle Riverwalk’a, o yüzden çok eğleneceğimizden hiç kuşku yok.”

“Ve Opal,” dedi Dora. “Aralıkta burada olmazsan, Clarissa’nın benimle kalmasından mutluluk duyarım.”

“Şey, sanırım burada biraz daha uzun kalmam için iyi bir bahane,” dedi Opal.

“Ne muhteşem bir doğum günü ve evlilik yıldönümü. Bu aile gerçekten şahane.”

“Bunu ben de söyleyebilirdim,” dedi Saren kıkırdayarak.

“Pasta ve dondurma zamanı.” Dora mutfaktan tatlı tabaklarını getirmek için ayağa kalktı.

Çevremdeki sevdiğim insanlara baktım ve Sybille yanımda olmadığı için hafif bir sızı duydum. Çok keyif alacağı bir aile buluşmasıydı. Onun enerjisini ve pürüzlü sesini özleyordum, ama aynı zamanda onu son anda tanıma fırsatı bulduğum için şanslı olduğumu da biliyordum. Onun varlığını bütün gücüyle hissettim ve bazı ruhların gerçekten aramızda dolaşmasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

Yirmi Dört

Bir otel odasında, saatin alarmini kurmadan veya bir yere yetişmek zorunda kalmadan uyanmak bana özgürlük duygusu veriyor. Dönüp baktığımda Adam'ın yanımda kıvrılmış hâlâ uyumakta olduğunu gördüm.

Bugün Amelia Adası'nda son günümüzdü, ertesi gün eve dönecektik. Sohbetlerimiz kesilmeden, sorumluluklarımız olmadan, istediğimizi yaparak burada iki gün geçirmek harikaydı.

Yeniden evli bir çift olmak gerçekten iyi bir fikirdi. Geçtiğimiz altı ay boyunca bunun nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum. Clarissa'ya karşı herhangi bir kıskançlık duymuyordum ama Adam'm çok fazla zamanımı alıyordu ve birkaç günlüğüne onun ilgisine tek başıma maruz kalmak kendimi özel hissetmemi sağlamıştı.

“Günaydın güzellik.”

Adam'ın elini vücudumda hissettim ve onun koluna doğru sokuldum.

“Günaydın yakışıklı. İyi uyudun mu?”

“Hem de nasıl. Saat kaç?”

Bileğimdeki saate baktım. “Sekiz otuz. Altıda kalkmaya göre hoş bir değişiklik oldu.”

“Biliyorum ve beş hafta sonra bunu tekrar yapabileceğiz.”

“Keşke haftaya Georgia’ya duruşmaya gitmek zorunda olmasaydın.”

“Bence de,” diyen Adam göğsümü okşamaya başladı.

“Fakat şu anda bunu düşünmek zorunda değiliz.”

“Aklında başka bir şey mi var?” Yükselen aşk ateşini hissedebiliyordum.

“Aslına bakarsan, var,” diyerek elini bacaklarımın arasına kaydırdı.

Bir otel odasında sevdiğim erkekle baş başa olmak bir başka özgürlük duygusuydu; Adam’ın sevgilisi olmanın getirdiği zevkin tadını çıkarma özgürlüğü.

“Evde her şey yolunda mı?” diye sordum cepte telefonunu kapatan Adam’a.

Başıyla onaylayarak kahvesinden bir yudum aldı. “Yolunda. Opal yine büyükanneçilik oynamanın tadını çıkarıyor. Önce kahvaltı yapacak sonra Billie’yi parka götürecekler.”

Güldüm. “Köpek ona hayran. Onu Clarissa’ya aldığımız için çok mutluyum.”

“Annem Dora’nın onları bu akşam yemeğe davet ettiğini söyledi, Billie de davetliymiş. Kendini resmen aileye kabul ettirdi.”

Restoranda kahvaltı eden diğer insanlara baktım. Bazı çiftler yalnızdı, bazılarının yanında çocukları vardı.

“Biz bir aileyiz, değil mi?”

Adam’ın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Elbette öyleyiz. Şüpheli mi vardı?”

Tabağımdaki omletle oynuyordum. “Hayır... pek sayılmaz. Sadece, Clarissa’nın kendini evinde hissedip hissetmediğinden emin değildim ama sanırım öyle. Carrie Sue’nun yanına gitmek istemiyor.”

“Biliyorum. Ayda bir kere onun yanında kalmak üzere Georgia’ya gitmek zorunda kalabilir ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir çocuğu bu şekilde oturduğu çevreden uzaklaştırmak doğru gelmiyor ama ikimiz de mahkemenin çoğunlukla doğru olanı yapmadığını biliyoruz.”

“Sosyal hizmetler görevlisiyle yaşananlardan sonra Clarissa’yla biraz daha yakınlaştığımızı sanıyorum. Bunu açıklayamıyorum ama içimde değişen bir şeyler var. Sence bu mümkün mü?”

Adam masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. “Bence kesinlikle mümkün. İnsanlar değişir, koşullar değişir, bazen de iyi yönde.”

Onu sevdiğimi söyleyecek kadar ileri gidebileceğimden hâlâ emin değildim ama içimde giderek büyüyen bir sıcaklık duygusu vardı. “Kadınlar hamile kaldığında hissettikleri bu mu? Belki başlangıçta bir bebek fikri onları fazla heyecanlandırmıyor, ama zaman içinde, bu... bağlılık duygusu giderek büyüyor?”

“Bence haklı olabilirsin, aynı şey erkek için de geçerli.

Bebeği dokuz ay taşıyan kendisi olmadığı halde, bir şekilde sevgi ve bağlılık oluşuyor.”

Carrie Sue, Clarissa’ya hamileyken Adam’ın bunu yaşadığını biliyordum. “Ne zaman bunu hissettiğini hatırlıyor musun? Kızını sevdiğini gerçekten anladığın anı? Doğmadan önce miydi?”

Adam birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı. “Evet, doğmadan çok önce olduğunu biliyorum ama tam olarak zamanını söyleyemem. Galiba... öylece oluverdi. Fakat olduğunda artık geri dönüşü yok.”

Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu bu yoğun sevgiyi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum.

Restoranın diğer yanında küçük bir kızın ağlaması dikkatimi çekti. Otuzlu yaşlarında görünen bir çift dört yaşlarındaki çocuğu avutmaya çalışıyorlardı. Orta yaşlı saçları ağarmış bir kadın kızı kucağına aldı.

“Tamam tatlım,” dediğini duydum. “Yakında tekrar görüşeceğiz. Büyükbaban iyileştiğinde sizi ziyarete geleceğiz.”

Bu sözler çocuğu rahatlatmış gibi değildi, çünkü hıçkırıkları çoğalmıştı. “Ama... ben... gitmeni istemiyorum. Seni özlüyorum.”

Masanın karşısındaki Adam’a baktım. Küçük bir çocuğun yaşadığı bu çaresizlik yüreğimi burkmuştu ve gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Artık bir çocuğun beni bu kadar derinden sevip sevemeyeceğini merak ediyordum.

Günün kalan kısmını kasabada dolaşarak geçirdik. Centre

Street'e serpiştirilmiş dükkânları öyle beğendim ki hepsine bakmak istedim.

Gözüm Books Plus'ın tabelasına takıldı. "Hadi girip bakalım," dedim Adam'a.

İçeri adım attığım kitabevi bana çocukluğumda gittiğim birkaç tanesini hatırlattı. Geniş, iyi aydınlatılmış bir alan girişte müşterileri selamlıyordu. Raflar ve stantlar kitap doluydu. Bir duvarın tamamı Güney kültürüne veya yerel yazarlara ayrılmıştı. Minderli koltuklar kitaplara göz atmaları için müşterileri davet ediyordu.

"Burası ne kadar muazzam ve huzurlu bir yer," dedim.

"Evet, ne zaman gelsem buraya uğramadan geçemem."

Dükkânın arka kısmı ilgimi çekti. Yumuşacık minderli bir kameriye çocukları çağırıyordu ve kendimi o yöne giderken buldum. Kameriyenin çevresindeki duvarlar çocuk kitaplarıyla doluydu. Her şey rengârenk ve aydınlıktı.

Yedi ve on yaş arası kızlara hitap eden muhteşem kitaplar arasında kendimi kaybettim.

"İlginç bir şey buldun mu?" diye sordu Adam.

"Evet," dedim, kitaplarla doldurduğum kollarımı uzatarak. "Şunlara bak."

Adam gülümsedi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Balerinler ve köpeği olan küçük kızlarla ilgili kitaplar mı? Clarissa için mi alışveriş yapıyorsun?"

Dudaklarımdan bir tebessüm geçti. "Evet, karşı koyamadım. Sence bunları sever mi?"

"Bayılacaktır."

Elimdeki çantaya yapışmış dışarı çıkarken ilk kez bir kita-

bevinden kendim için alışveriş yapmadan çıktığımı fark ediyordum.

Yolun karşısındaki yılbaşı satışları yapan dükkânda ağacımız için çok güzel süsler bulduk. Her birinin üstüne ismimiz yazılmıştı, hatta Billie için köpek biçimli bir tane aldık.

“Şimdi nereye?” diye sordu Adam.

“Bir kahve iyi gider,” diye öneride bulundum.

“Harika bir fikir,” diyen Adam elime uzandı ve caddenin diğer ucundaki kafenin yolunu tuttu.

Adam sipariş vermek için içeri girerken ben dışarda bir masaya oturdum, yoldan geçen yayaları izleyerek iç çektim. El ele tutuşmuş çiftler, bebek arabaları iten anneler... Bu kasabayı sevmiştim, burada olmak güzel bir duyuydu.

“İşte,” diyen Adam önüme bir fincan kahve koydu.

“Teşekkürler. Buraya geldiğimize çok memnunum Adam, çok beğendim.”

“Beğeneceğini tahmin etmiştim. Ziyaret etmek için eğlenceli bir yer ve gerçekten sevimli bir küçük kasaba atmosferi var. Yarın eve döneceğimize üzülüyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç üzülmiyorum. Burası harika bir yer ama korkarım yüreğim Cedar Key’e ait.” Kahvemden bir yudum aldım. “Ve bu beni hâlâ şaşırtıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annem oraya taşındığında, Florida kıyısında küçük bir ada için Boston’ı terk etmesine akıl erdiremediğimi hatırlıyorum ama sonra... adayı ziyarete gittim ve anlamam uzun sürmedi. Sanırım tahmin ettiğimden daha fazla anneme benziyorum. İkimiz de Yankee olabiliriz ama yine de bu küçük Güney kasabalarında bize yuva hissi veren bir şey var.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Kuzeyli halkın çok meşgul olmasından kaynaklanıyor olabilir. Burada, güneyde gerçekten daha sakin bir yaşantımız var. Ve hızını yavaşlattığında, çevrendeki şeylerden zevk almak için zamanın oluyor.”

“Burada rezervasyon yaptırdığımız için çok mutluyum,” dedim Adam’a, akşam yemeği sonrası tuğla avluda oturmuş içkilerimizi yudumlarken. 350 yıllık bir meşe ağacı dallarını yayarak üstümüzde doğal bir gölgelik oluştururken kamelyalar kokularıyla akşam havasını şenlendiriyordu.

“Florida Inn buradaki en gözde otellerden biridir. Seveceğini tahmin etmiştim.”

“Sence burada hayalet var mıdır?” diye sorarken, aklıma böyle bir düşüncenin nereden geldiğini bile bilmiyordum.

Adam güldü. “Hâlâ evimizde büyükannenin hayaleti olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum Adam. Clarissa’nın köpeğinin adını Billie koymasının tuhaf olduğunu kabul etmelisin, üstelik ona bir şeyler söyleyen şu kadına ne dersin? Hangi kadından söz ediyor? Atsena Otie’den nasıl haberi olabilir?”

Adam sesini çıkarmadı.

“Dora bunun mümkün olduğunu söylüyor. Sybile’in bana bir şey söylemek ya da bir mesaj vermek için ortalıkta dolaştığını hissediyormuş. Ürkütücü, değil mi?”

Adam’ın elini bacağıma koyduğunu hissettim.

“Her zaman pek çok şeyin mümkün olabileceğini düşünmüşümdür, Monica. Hayaletlere inandığımı söyleyemem, hiç

görmedim ama yine de kim emin olabilir ki? Belki Dora haklıdır. Belki gerçek huzura kavuşmadan önce Sybile'in sana söylemek istediği bir şey vardır.”

Elimi onun elinin üstüne koydum. “Keşke bilmemi istediği şeyin ne olduğunu anlasam.”

“İşte burada,” diyen Grace eli kolu alışveriş poşetleriyle dolu bir halde dükkandan içeri girdi.

Ona yardım etmek için yerimden fırladım. “Bunlar da nesi?”

“Bay Kendini Beğenmiş’in kepenk indirmesini sağlayacak tişörtler.”

Çantadan cart pembe bir tişört çıkardı. Önünde kalın, siyah harflerle Grace’in Yeri’ni Destekleyin ve hemen altında Müteahhitleri Değil yazıyordu.

Tişörtün arkasını çevirirken gülümsedim ve arka baskısındaki dumanı tüten kocaman kahve fincanını gördüm.

“Bunu kasabada giyeceksin, özellikle onun dükkânının önünde, değil mi?” diye sordu.

“Elbette giyeceğim. İşe yarayacağını düşünüyor musun?”

“Şey, en azından tartışma başlatacaktır ve bu iyi bir şey. Umudum, turistlerin bütün bunların ne anlama geldiğini sorması. İşte o zaman hepimiz onlara derdimizi anlatabiliriz. Aslında benim mülkümde gözü olduğu için nasıl kasten orayı açtığını açıklayabiliriz.”

“Bana mantıklı geliyor. Bunu ne zaman yapıyoruz?”

Grace büyük bir çantaya uzanıp spiralli bir defter çıkardı ve sayfalarını karıştırarak söze başladı, “Şey, insanlar vardı-yalı olarak çalışmak üzere kaydoluyor. Seni pazar günü saat ikiden dörde kadar kullanabilirim.”

Grace’in organizasyonu karşısında sıırıttım. “Yani sadece iki saat boyunca kasabada mı dolaşacağım?”

“Aslında içeri girip adamı kızdırmak hiç fena olmaz. Böylece müşteriler tişörtünü kesinlikle görmüş olur ve sen de görmelerini sağlamak için elinden geleni yaparsın.”

“Tamam. Adam ve Clarissa için de birer tane var mı?”

Grace hiç tereddüt etmeden parlak turuncu büyük beden ve açık limon küfü renkli küçük beden iki tişört çıkardı.

Tişörtlere uzanırken güldüm. “Her yolu deniyorsun. Yeterince gönüllü var mı?”

“Düşündüğümünden de fazla. Opal yarın çıkacak. Saren ve Dora bile ona eşlik etmeyi kabul etti.”

Elbette... bundan hiç kuşku yoktu. Küçük kasaba sakinleri dayanışma içindeydi.

“Pekâlâ, Adam ne zaman Georgia’ya gidiyor?”

“Pazartesi. Duruşma salı günü.”

Grace kendine bir fincan kahve doldurdu. “Yılın annesi orada olacak mıymış?”

“Fitne başı o olduğuna göre, büyük ihtimal evet.”

“Sence gerçekten Clarissa’yla ilgileniyor mu?”

İlk kez samimiyetle cevap verebilirdim. “Hayır. Hem de hiç. Bunu gurur meselesi yaptığından ve zafer kazanmak için yapıyor. Adam’ın kendinden üstün çıkmasına izin vermeyecek.”

Grace başım iki yana salladı. “Güzel. Çocuk için en iyi olanı düşünmek varken. Sahi, Sandy’nin dün akşam öldüğünü duydun mu?”

“Of Tanrım, Zoe’nin annesi mi? Sence bugün okulda çocuklara söylerler mi?” Clarissa bununla nasıl başa çıkacaktı? Sadece ölümle değil, en iyi arkadaşının kaybıyla da.

“Muhtemelen. Clarissa için üzülüyorum. Zoe’nin kuzeye taşınması onun için zor olacak.”

“Biliyorum.” Saatiime baktım. “Biraz erken kapatacağım. Dışarı çıktığında okulun önünde olmak istiyorum.”

Okul kapısından çıkarken Clarissa’nın yüzü haberin çocuklara ulaştığını gösteriyordu.

“İyi misin?” diye sordum, bana doğru yürürken.

“Evet,” diye mırıldandı, yanımda bana ayak uydurarak.

“Grace, bana Zoe’nin annesinin öldüğünü söyledi. Çok üzgünüm.”

“Ben de. Zoe bugün okula gelmedi. Bir daha geleceğinden emin değilim.”

G Street’ten aşağı doğru evin yolunu tuttuk. “Okula gel-mese bile, kuzeye taşınmadan önce seni arayıp vedalaşacağından eminim.”

Clarissa bana baktı. “Öyle mi dersin? Ona vermek istediğim bir şey var.”

“Evet, bence öyle. Eğer ondan haber alamazsan, belki haftaya sen ararsın.”

Clarissa yolun kalan kısmında sessizliğini korudu.

Kapıdan içeri girdiğimizde Billie'yle kucaklaştı ve onu arka bahçeye çıkardı. Mutfak penceresinden onları izlerken durumun Clarissa için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir arkadaş kaybetmek hiçbir yaşta kolay değildi ama çocukluk arkadaşı özellikle zor olmalıydı. Clarissa'nın ne düşündüğünü merak ediyor ve onun kendini daha iyi hissetmesi için yapabileceğim bir şeyler olmasını diliyordum.

Bahçede biraz vakit geçirdikten sonra içeri girdi ve tek kelime etmeden arkasında Billie'yle birlikte odasının yolunu tuttu. Kapının yavaşça kapandığını duydum.

Tavuğun içini dolduracak malzemeyi hazırlarken kapı zili çaldı. Koridoru geçtiğimde sundurmanın altında bekleyen garip bir kadın gördüm. Takım elbisesi ve elindeki evrak çantasıyla son derece resmi bir görüntüsü vardı. Tanrım, içim rahatlayabilirdi; sosyal hizmetler görevlisi.

Kapıyı açıp tereddütle gülümsedim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, ben Shelly Conway, Çocuk ve Aile Hizmetleri'nden. Monica Brooks'la mı görüşüyorum?"

Girmesi için tel kapıyı açarken başımla onayladım. Farklı bir görevli gelmişti, bu iyi mi kötü mü bilmiyordum. "Evet. İçeri buyurun."

"Teşekkürler. Clarissa Jo da burada mı?"

"Burada, odasında. Korkarım bugün kötü bir haber aldı. En iyi arkadaşının annesi dün akşam vefat etti."

Kadının yüzünden samimi bir üzüntü ifadesi geçti. "Of, çok üzüldüm. Onun için iyi bir zaman olmadığından eminim ama birkaç soru sormam mümkün mü?"

“Elbette,” dedim ve birlikte mutfağa geçtik. “Eğer beklerseniz onu çağırayım. Kahve ya da buzlu çay alır mısınız?”

“Hayır, teşekkürler.”

Clarissa’nın odasına doğru giderken en azından bu kez ev dağınık olmadığı için şükrediyordum. Kapıyı vurduğumda Clarissa, “Gelebilirsin,” diye seslendi.

Ona sosyal hizmetler görevlisinin geldiğini ve onunla konuşmak istediğini anlattım.

“Tamam,” diyerek benimle birlikte mutfağın yolunu tuttu.

“Merhaba,” dedi kadın ona. “Ben Çocuk ve Aile Hizmetleri’nden Bayan Conway. Arkadaşının annesiyle ilgili habere çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim. Zoe buradan taşınmak zorunda kalacak,” diyen Clarissa bir sandalyeye yerleşti.

“Ya,” diyen Bayan Conway yüzüme baktı. “Neden?”

“Zoe’nin ebeveynleri boşanmış olduğu için kuzeydeki babası ve yeni eşiyle yaşamaya gidecek.”

“Anlıyorum.” Sosyal hizmetler görevlisi başını anlayışla salladı. “Onun gitmesinin senin için zor olacağını tahmin edebiliyorum.”

“Evet, zor olacak. Onu çok özleyeceğim ama babası tatillerde buraya gelip bizimle kalabileceğini söyledi.”

“Bu çok hoş olur. Eminim ikinizi de mutlu eder. Peki, sen taşınmak zorunda kalsan nasıl hissedersin Clarissa?”

Üvey kızımın yüzünden bir endişe ifadesi geçti. “Gitmek zorunda mıyım?”

“Yo, yo,” diye onu rahatlatmaya çalıştı Bayan Conway, masanın üstünden uzanıp Clarissa’nın elini tuttu. “Hayır,

sadece senin ne düşündüğünü merak ediyorum. Annen Georgia'da yaşıyor. Geri dönüp tekrar onunla birlikte yaşamak ister misin?"

Clarissa tereddütsüz cevap verdi. "Hayır, burada olmaktan mutluyum. Ayrıca annem köpeklerden hoşlanmaz ve Billie'yi yanımda götüremem, o zaman Billie beni çok özler."

Bayan Conway, Clarissa'nın ayaklarının dibinde kıvrılıp yatan Billie'ye bakıp gülümsedi.

"Okul nasıl gidiyor? Bu kadar küçük bir okula gitmekten memnun musun?"

"Evet, çok memnunum ve hep tam not alıyorum. Biliyor musunuz, babam okulda tarih öğretmeni."

"Evet, biliyorum ve Tanrım, gerçekten çok iyi bir öğrencisin. Eminim baban seninle gurur duyuyordur."

"Öyle."

Bayan Conway'in sırtıttığını görür gibi oldum. "Peki, burada sevdiğin şeyler nedir? Çok arkadaşın var mı? Hafta sonları neler yapıyorsun?"

"Şey, en iyi arkadaşım Zoe, her zaman öyle olacak ama evet, başka arkadaşlarım da var. Burada babam ve büyükanmemle olmaktan mutluyum." Bir saniyeden daha kısa bir süre duraksadı. "Ve Monica. Onunla yürüyüşe çıkmak ve oyun oynamak gibi eğlenceli şeyler yapıyoruz, üstelik arkadaşlarımla pijama partisi yapabiliyorum."

"Annenin yanında bu tür şeyler yapamıyor muydun?"

Clarissa'nın sosyal hizmetler görevlisinin yüzüne tuhaf bir yaratık görmüş gibi baktığına yemin edebilirdim.

"Hayır, hiçbir zaman," dedi kadının duygularını anlayarak. "Annem her zaman çok meşguldür. Benimle oyun oy-

nayacak vakit bulamaz ve hiçbir zaman pijama partisi veremem, çünkü çoğu akşam dışardadır ve hepimize bakması için Trish'e verecek kadar parası olmadığını söyler.”

Bayan Conway mavi bir deftere not alıyordu. “Anlıyorum,” diyerek bir şeyler daha yazdı. “Ya Trish? Annen yokken sana bakan dadı mı?”

“Evet. Bana çok iyi davranırdı. Bazen kitap okur, benimle oynardı.”

“Peki okul? Oradaki okulda da tam notlar alır mıydın?”

Clarissa, nasıl cevap vereceğini bilemez gibi başını öne eğdi. “Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Almazdım. Zeki olduğum için alabileceğimi biliyordum ama sanat dersleri dışında pek çalışmıyordum.”

“Ama neden?” diye sordu Bayan Conway.

“Çünkü kimsenin umurunda değildi.”

Bayan Conway kaleminin kapağını kapadı, defterini evrak çantasına koydu ve ayağa kalktı. “O halde, burada baban ve Monica’ya birlikte yaşamaktan mutlu olduğumu söylersem, doğru olur mu?”

Clarissa’nın yüzüne kocaman bir tebessüm ayıldı. “Of, evet,” dedi heyecanla. “Burada çok mutluyum. Hiç gitmek istemiyorum, büyüdüğümde bile.”

Bayan Conway gülerek bana baktı. “Sanırım ihtiyacım olan bütün bilgiyi aldım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, ikinize de. Ve sen Clarissa, Zoe’yle bağlantını koparma. Çocukluk arkadaşları çok özeldir.”

Çıkmak üzere geri döndü, onu ön kapıya kadar yolcu ettim.

“Tekrar teşekkürler Bayan Brooks. Duruşma önümüzdeki

salı Georgia’da yapılacak, raporumu yarın mahkemeye faks-
layacağım.”

Raporda ne yazacağına dair hiçbir ipucu vermeden kapıyı
açtı ve arabasına doğru yürümeye başladı.

Mutfağa geri döndüğümde Clarissa, Billie’ye köpek kra-
keri veriyordu.

“Sence bu kez başardık mı?” diye sordu.

Gülümsedim. “Bence *sen* fazlasıyla başardın.”

Yirmi Altı

Bir salı günü için dükkân her zamankinden daha kalabalıktı. Ben internet siparişleriyle başa çıkmaya çalışırken Dora müşterilerle ilgileniyordu. İnternet sitemin açılışının haftasında Ewedora Stockings için siparişler gelmeye başlamıştı bile. Son derece hızlı bir örgücü olan Dora'yı bu kadar heyecanlı ve motive görmekten memnundum. Yılın ilk gününden itibaren başlayacak olan örgü kursları için dükkânın vitrinine ilanlar yapıştırmıştım ve gösterilen ilgi büyüktü.

“Vay canına,” dedi Dora, ellerinde yün dolu çantalarla çıkan dört kadının ardından. “Bahse girerim bu sabah birileri adaya bir otobüs dolusu insan getirdi.”

Gülerek sandalyemi bilgisayardan uzaklaştırdım. “Evet, salı günü için rekor satış yaptık. Hayli e-posta siparişi de var. Biraz kahveye ne dersin?”

“İyi fikir,” diyen Dora kendini kanepeye bıraktı.

Filtreye kahve koyup makineye su doldurdum. Birkaç saniye sonra taze kahve kokusu içeriyi sarmıştı.

“Adam’dan haber var mı?” diye sordu Dora.

“Evet, dün akşam otele ulaştığında aradı.” Saatile bak-
tığında iki otuz olduğunu gördüm. “Duruşma şu sıralarda
başlamış olmalı.”

“Dilerim istediğiniz gibi sonuçlanır. Bir çocuğun her ay
Georgia’ya gitmek için evinden ayrılması doğru gelmiyor.
Üstelik oraya nasıl gidecek?”

“Bunu ben de düşündüm. Muhtemelen Adam götürmek
zorunda kalacak.”

“Tanrı aşkına, bu tam bir saçmalık. O kadar yolu gidip
gelmek.”

Başımila onayladım. “Evet ama korkarım bunun olma ih-
timali var.”

“Bu konuda Clarissa neler hissediyor?”

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Şey, sosyal
hizmet görevlisine sürekli burada kalmak istediğini çok açık
söyledi ama bunun işe yarayacağından emin değilim.”

Dora’nın cevap vermesine fırsat kalmadan rüzgâr çanı
çingırdadı ve üç kadın içeri girdi.

“Kahve molası bu kadarmış,” dedi Dora dişlerinin ara-
sından.

Gülümseyerek ikimize de birer fincan kahve doldurdum
ve kanepede yanma oturdum.

Kadınlar altmışlı yaşlarında görünüyordlardı ve her biri
farklı bir yün standının yolunu tuttu.

Kahvemden bir yudum alıp Clarissa için ördüğüm kazağa
uzandım. Şimdiye kadar bunu ondan saklamayı başarmıştım,
bu yüzden sadece dükkânda örebiliyor, eve götüremiyordum.

“Of şuna bak,” dedi kadınlardan biri heyecanla ve bana doğru yürümeye başladı. “Bu muhteşem. Aynı yünden burada var mı?”

“Evet, var,” diyerek yünün durduğu yeri işaret ettim.

“Buna ne dersin?” dedi bir diğer kadın, mavi kantaron rengindeki nefis yünü havaya kaldırarak. “Yapmak istediğim eşarplar için biçilmiş kaftan.”

“Ben de aradığım kaşmiri buldum,” dedi üçüncüsü. “Şu şeftali rengi muhteşem değil mi? kendime harika bir yelek öreceğim.”

Gülümsedim. Kadınları indirimli ayakkabı satışı kadar kendine çeken yünlerdeki sınırsız renklerin ve dokuların sırrı neydi? Bütün bildiğim, birkaç yıl önce şişleri tekrar elime aldığımda, örgü örmek kadar yün stoklarının da bağımlısı olmuştum.

“Bu nedir?” diye sordu içlerinden biri, bitirdiğimiz iki Ewedora Stockings’in fotoğrafına bakarak. “Tabii ya, dükkân sahibinin bunları yaptığını duymuştum,” diyen kadın bana döndü. Dükkân sahibi siz misiniz?”

“Evet,” dedim gururla. “Kısa süre önce dükkânı annemden devraldım ve Ewedora Stockings üstüne yoğunlaştım; kişisel yılbaşı temalarından oluşuyor. Ve bu teyzem Dora, ortağım.”

“Of Tanrım... neyse, bunlardan iki tane sipariş vermem gerekiyor. Torunum Jason üç yaşına bastı ve şubatta yeni torunumuz dünyaya gelecek. İlk kız torun. Bu çoraplar ne kadar değerli bir hatıra olur. Yılbaşına kadar yetiştirmek mümkün mü?”

“Kesinlikle,” diyerek bir sipariş formu çıkardım.

Gerekli bilgiyi not aldıktan sonra kadın “Ocala’da yaşıyorum,” dedi. “Ayda bir buraya gelmeye çalışıyorum. Anneniz kedi ve köpek tüylerini eğiriyordu ama benim hayvanım yok. Fakat bu örgü çoraplar, böylesi bir şey yapmak için vaktim yok, benim kapasitem eşarplarla sınırlı. O yüzden bu inanılmaz bir hizmet.”

Kadınlar araştırmalarını bitirip aldıklarını tezgâha koydular, Dora alışverişi tamamladı. O sırada tişörtüm kadınlardan birinin ilgisini çekti.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu. “Bugün kasabada pek çok kişinin bunlardan giydiğini gördüm.”

Ona Grace’in kafesinden ve yeni açılacak olan sosyetik yerden söz ettim.

“Yani bu adam sadece kadının işini batırmak için mi yeni bir kafe açıyor?”

“Korkarım öyle,” dedim, çantaya örgü yünlerini doldururken.

“Ama bu çok korkunç. Adaya gelmeye başladığımdan beri Grace’in Yeri’ne giderim. Diğerinin kapısından içeri adımımı atmayacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Desteyiniz için minnettarım,” dedim.

“Peki, adadaki evlerde neden bu kadar çok satılık ilanı var?” diye sordu bir diğer kadın.

“Genelde vergilerin çok yükselmiş olmasından. Ada yerlilerinin gücü bu vergileri karşılamaya yetmiyor ve gitmek zorunda kalıyorlar.”

“Bu konuda gazetede bir haber okumuştum,” dedi arkadaşı.

“Bu haksızlık. İnsanlar hayatları boyunca borç harç bir ev sahi-

bi olmaya çalışıyor, sonra vergileri ödeyemedikleri için evlerini terk etmeye mi zorlanıyorlar? Kesinlikle büyük haksızlık.”

“Evet, haklısınız,” dedim. “Evet, çoğu deniz kıyısında yaşıyor ama bu onlar için lüks değil, yaşam biçimi. Hayatlarını balıkçılık ve midye avcılığıyla kazanıyorlar, tıpkı onlardan önceki bütün nesiller gibi.”

“Şey, umarım şu müteahhit de adayı terk etmek zorunda kalır,” diyen kadın yün çantasına uzandı. “Florida’nın birçok küçük, güzel kasabasında aynı şey oldu. Büyük müteahhitler geldi, gökdelenler, şık oteller, pahalı restoran ve dükkânlar kondurdu, sonra bütün o küçük kasabaların cazibesi kayboldu. O yüzden buraya gelmeyi seviyoruz. Burada insanlar hâlâ sıcakkanlı, ortam kendimizi eski Florida’da gibi hissettiriyor. Bu değişikliklere karşı koymanız iyi bir şey.”

“Doğru,” dedi ortadaki kadın. “Kesinlikle sizi destekliyoruz ve buraya gelen bütün arkadaşlarımıza kasabadaki yeni kafeden uzak durmalarını söyleyeceğiz.”

Kadınların tutkulu konuşmaları karşısında gülümsedim. “Şey, çok teşekkürler. Bu sözlerinizi Grace’e ileteceğim.”

“Zaten kahve için oraya gidiyoruz. Bilmesini sağlarız,” dedi içlerinden biri, ardından değerli yünlerini sımsıkı kavrayarak dışarı çıktı.

Dora bana bakarak gülümsedi. “Grace’in bu savaşı kazanacağını düşünüyorum. Kesinlikle çok azimli.”

“Öyle,” dedim ama uzun vadede azimli olmanın işe yarayıp yaramayacağını düşünmeden edemedim.

O akşam yemek yerken Clarissa’nın önceki haftaya göre

biraz daha hareketli olduğunu fark ettim. Zoe'nin annesi için, muhtemelen masraflar yüzünden, cenaze töreni düzenlenmemiş ve cesedin yakılmasıyla yetinilmişti.

“Zoe bugün okuldaydı,” dedi Clarissa. “Şükran Günü tatili geldiğinde Baltimore’a gidecekmış.”

“Hey, bu güzel haber. En azından birkaç hafta daha berabersiniz.”

Clarissa başıyla onayladı. “Evet, ayrıca babası yılbaşından sonraki hafta bizde kalması hakkında babamla konuşacaktı. O zaman tekrar görüşebileceğiz. Babası onun doğrudan Gainesville’e uçabileceğini söylüyor.”

“Çok iyi. Elbette biz onu karşılarız. Onu özleyeceğini biliyorum ama hiç değilse görüşmeye devam edeceksiniz.”

Neredeyse hiç suç işlenmeyen küçük kasabadan ve herkesin onu tanıdığı bir okuldan, kalabalığın içinde kaybolacağın büyük bir şehre gitmenin Zoe için nasıl olacağını düşündüm ve en azından babasının Zoe’ye kasabayı ve arkadaşlarını ziyaret etmesi için izin vermesine şükrettim.

Clarissa kolunda Raggedy Ann bebeğiyle mutfığa girdiğinde bulaşık makinesini doldurmayı yeni bitirmiştim. Yüzünde garip bir ifade vardı.

“Bir terslik mi var?” diye sordum.

“Sadece merak ediyordum... sence, Annie’yi Zoe’ye vermem doğru olur mu?”

Onun için büyük anlamı olan bebekten ayrılmak mı? “Şey... evet, o senin bebeğin. İstediyini yapabilirsin. Fakat neden? Annie’yi sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum ama Zoe’yi de seviyorum ve orada yaşama-

nın onun için ne kadar zor olacağını biliyorum. Annie ona eşlik edebilir, buraya ilk geldiğimde bana yaptığı gibi.”

Bir çocukta böylesi bir cömertliğe alışık değildim ve Clarissa’nın bu düşüncesinden çok etkilenmiştim. “Bu inanılmaz ince bir davranış olur ama bebeğini özlemeyeceğinden emin misin?”

“Elbette özleyeceğim... ama artık Billie var ve bana arkadaşlık ediyor. Bence Zoe’nin Annie’ye benden daha çok ihtiyacı var.”

Başımı iki yana salladım. Biraz ilgi gösterirsek, çocuklardan öğreneceğimiz bu kadar çok şey olmasına şaşırmadan edemedim.

“Bence Zoe, Annie’yi sevecek ve onun yanında olması kendini sana daha yakın hissetmesini sağlayacak.”

“Ben de öyle umuyorum,” diyerek mutfaktan çıktı.

Clarissa’yı yatırmaya hazırlanırken Adam aradı.

“Nasıl gitti?” diye sordum.

“Hem iyi hem de kötü haber. Yatmadan önce Clarissa’yla konuşayım, sonra sana anlatırım.”

Clarissa yaklaşık on dakika babasıyla konuştu ve sonra telefonu bana verdi.

“Seni hemen ararım,” dedim Adam’a.

Clarissa’ya sarılıp yatağına yatırdım, bunu yapmak artık çok doğal geliyordu. Sonra Adam’ı aradım.

“Evet, neler oluyor?” dedim.

Telefon hattının karşısından derin bir iç çekiş duydum.

“Şey, bir anlamda biz kazandık. Yargıç çocuğun Georgia’ya gidip gelmesinin onun yararına olmadığına hükmetti. Bu karar

karşısında kuşkusuz Carrie Sue kovalar dolusu timsah gözyaşı döktü. Bu durumda yargıç, eğer anne sürekli ikametgâhını Cedar Key'e taşırsa ayda iki kez ziyaret hakkı vereceğini söyledi."

Telefona biraz daha sıkı sarıldım. "Ne? Carrie Sue'nun Cedar Key'e taşınacağını mı söylüyorsun?"

"Şey, kesin olarak söyleyemem ama... evet, böyle bir ihtimal var. Eğer taşınırsa Clarissa'yla görüşme hakkı elde edecek ama Carrie Sue'nun bir adada yaşayabileceğinden cidden şüpheliyim."

"Ve ben de *senin*, azimli bir kadının istediğini elde edebilmek için neler yapabileceğini anladığından cidden şüpheliyim. Of Adam, başımıza nasıl bir iş açtık?"

"Monica, lütfen endişelenme. Her şey yoluna girecek."

"Nasıl oldu? Duruşmadan sonra Carrie Sue'yla konuştun mu? Sana planlarından söz etti mi?"

"Hayır. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün söylediği irtibatı koparmayacağıydı, mahkemeden avukatıyla birlikte ayrıldı."

Harika. Gerçekten harika. Bu kesinlikle ihtiyacım olan son şeydi: Kocamın eski karısı aynı kasabada yaşamaya geliyordu.

Yirmi Yedi

Adam, çarşamba öğleden sonra eve döndü ve bitkin görünüyordu. Onun hatırına neşeli görünmeye çalışsam da kısa süre sonra adada nereye gitsem Carrie Sue'yla karşılaşacak olmam ihtimali ruhumu daraltmaya devam ediyor, yine de Clarissa'nın Florida portakalı gibi sürekli oradan oraya nakledilmeyecek olması az da olsa içimi rahatlatıyordu.

Clarissa ve ben onu kapıda öpücüklerle kucaklayarak karşıladık.

"Kızlarımı özledim," dedi Adam. "Evde olmak güzel."

Durumu Clarissa'ya açıklamak için Adam'ın dönmesini beklemeye karar vermiştik.

"Az önce kahve yaptım," dedim, mutfağın yolunu tutarak.

"Harika. Hadi verandada oturalım."

Fincanları tepsiye yerleştirip Clarissa'ya bir bardak Pepsi koydum.

"Pekâlâ," dedi Adam, kahvesinden bir yudum alarak. "Gerçekten kazandık," dedi kızına ve ardından Carrie Sue'nun

Cedar Key'e taşınma ve isterse ayda iki kez ziyaretine gitme hakkıyla ilgili açıklama yaptı.

"O halde halen ona gitmek zorunda mıyım?" diye sordu Clarissa.

Açıkcısı, onun ayda bir kez gitmek zorunda kalmayacağı için daha mutlu olacağını düşünmüştüm ama anlaşılan Carrie Sue'yla hiç görüşmemeyi tercih ediyordu.

"Şey, evet, öyle. Eğer buraya taşınırsa, ama bunun olacağından emin değilim Clarissa. Olsa bile, yine burada adada olacaksın ve ayda sadece iki hafta sonu gideceksin. O kadar da kötü olmasa gerek, değil mi?"

"Sanırım değil," diyerek başını öne eğdi.

Adam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi, "ama belki tekrar annenle bir araya gelmek hoşuna gidebilir. Onu yedi aydır görmüyorsun."

"Onunla ne yapacağım ben?"

Kızın hakkını teslim etmem gerekiyordu, yaşitlarından çok daha olgundu.

"Şey, hımm... belki seni Gainesville'e alışverişe ya da yemeğe götürür. Anne-kız olayı."

"Onunla birlikte yaşarken hiç öyle bir olay olmadı."

Adam'ın sırtıtmamak için kendini zor tuttuğunu fark ettim. "Haklısın. Her neyse, şimdiden bunun derdine düşmeye-
lim. Böyle bir şey asla olmayabilir. Tamam mı?"

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Yemek boyunca Clarissa, Zoe'den ve Adam'ın Zoe'nin babasıyla görüşmesi gerektiğinden söz etti.

"Bunu yapacağım," dedi Adam. "Söz."

“Neden babana Zoe’ye veda armağanı olarak ne vereceğini söylemiyorsun?”

Clarissa sırtarak bana baktı. “Raggedy Ann,” dedi ve sebebini anlatmaya başladı.

“Gerçekten çok düşüncelisin Clarissa ama ondan ayrılmak istediğinden emin misin?”

Clarissa başıyla onayladı. “Evet, artık onun Zoe’nin bebeği olmasını istiyorum.”

Adam’ın yüzünden geçen duyguyu gördüm. Çocukların, yumuşak yanımızı ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmayı başardıklarını giderek daha iyi anlıyordum.

Adam ve Clarissa ortalığı toplarken ben son haberleri vermek üzere annemi aradım.

“Bu harika. Of, o zavallı yavrucak iki ev arasında sürüklenmeyeceği için çok mutluyum. Eminim Opal da çok sevinmiştir ama eski gelininin kasabaya taşınmasını nasıl karşılayacak, bilemiyorum.”

“Hımm, eğer bu gerçekleşirse ilginç bir durum olacak. Tanrım, Clarissa’nın heyecanıyla sana söylemeyi unuttum... banka kredi talebimi kabul etti ve artık Neşeli Düğümler’in *resmen* sahibi olduğumu hissediyorum. Bu para işi geliştirmek için stoklarımı artırmamı sağlayacak.”

“Hey Monica! Müthiş haber. Kutlarım.”

“Sorun etmediğinden emin misin?”

Hattın öbür ucundan Sydney’in kahkahası geldi. “Sorun mu? Neden sorun edeyim? Dükkânı sana vermeyi ben istedim. İnan bana işi devralman beni çok mutlu etti. Ben sahibiyken her şey harikaydı ama artık hayatım değişti ve bunun önemli bir kısmını Noah’yla birlikte olmak kapsıyor. O

yüzden senin adına bundan daha mutlu olamazdım ve sana yürekten başarı diliyorum.”

“Teşekkürler anne,” dedim ve ona Ewedora Stockings hakkındaki son bilgileri verdim. “O yüzden, bu küçük mace-ranın kedi ve köpek yünü eğirmenin getireceği sipariş açığını kapatmasını umuyorum.”

“Bu çok iyi bir fikir! Başarılı olacağından kuşku yok.”

“Evet, siparişler gelmeye başladı bile. Senin yün eğirme işinde yaptığın gibi ben de bir internet sitesi kurdum ve e-postayla siparişler alıyorum. Başlamak için iyi bir zamandı çünkü bir sonraki yılbaşına kadar önümüzde neredeyse koca bir yıl olacak. Bu arada, Noah ve sen Şükran Günü’nde ne yapıyorsunuz?”

“Aslında, Paris’in dışında yaşayan Amerikalı bir çiftten davet aldık. Adam Sorbonne’da Noah’la birlikte çalışıyor ve Şükran Günü kutlaması için birkaç çifti davet ettiler. Ya siz? Dora’ya mı gideceksiniz?”

“Evet, üstelik onu bilirsin, bütün ev dolmadan rahat edemez. O yüzden ben, Adam ve Clarissa orada olacağız. Saren, Opal ve Grace de davetli. Marin, Andrew’un ailesiyle bir arada olmak üzere Güney Carolina’ya gidiyor. Bu yıl aramızda bir çocuk bulunması eğlenceli olacak.”

Annem güldü. “Şükran Günü’nün eğlenceli olacağını düşünüyorsan yılbaşını bekle. Çocuklar *asıl* yılbaşını şenlendirir.”

“İple çekiyorum.”

Yatakta Adam’ın yanına uzandım, eve döndüğü için mut-

luydum. Şansımız varsa, velayet duruşmaları için tekrar Georgia'ya gitmek zorunda kalmayacaktı.

“Seni özledim,” dedim, omuzuna sokularak.

“Ben de seni özledim.”

Yüzüme bakmak için yerini değiştirdi.

“Monica, bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Carrie Sue'nun gelip burada yaşadığını gözümde canlandıramıyorum bile. Lanet olsun, evliyken bir kez olsun *ziyarete* bile gelmek istemedi.”

“Gerçekten mi?” Bu umut vericiydi.

“Onu getirmek için defalarca çabaladım. Adada ona hitap eden hiçbir şey olmadığını söyledi. Beklentileri çok yüksektir; kuaför salonlarının, güzellik merkezlerinin ve sosyetik dükkânların olmadığı bir yerde yapamaz.”

Belki Adam haklıydı. Belki sebepsiz endişeleniyordum.

“Bu akşam annemle konuştum.” Ona annem ve Noah'nın Şükran Günü planlarından söz ettim.

“Kulağa eğlenceli geliyor ama Dora'nın evinde bizim de çok iyi vakit geçireceğimizden eminim.”

“Evet, kuşkusuz. Adadaki ilk Şükran Günümü hatırlıyorum. Hayli kalabalıktık, herkesin geçmişten paylaşmak istediği bir şeyler vardı. O yıl Marin ve Andrew oğullarıyla birlikte gelmişlerdi. Çok eğlenmiştik. Bütün akşam eski öyküler anlatıldı.”

“En iyi öykücü ödülü eminim Saren'e gitmiştir,” diyen Adam koluma masaj yapmaya başladı.

Gülümsedim. “Evet, yıllar öncesinden inanılmaz öyküler bulup çıkarır. Bilmem farkında mısın, biz de kendi öykülerimizi oluşturmaya başladık.”

Onun başıyla onayladığını hissettim. “Aileler böyle yapar. Bütün olaylar, birlikte geçirilen zamanlar, hepsi yıllar sonra muhteşem öykülere dönüşür. Clarissa adada bizimle birlikte büyüyeceği için çok mutluyum. Bizimle birlikte gerçek aile kavramını yaşamasını istiyorum.”

“Katılıyorum. Çocuk büyütmek için harika bir yer. Clarissa da burada olduğu için memnun, öyle değil mi?”

“Hep öyle olduğunu düşünüyorum. Geçtiğimiz aylara dönüp baktığımda, inişlerimiz ve çıkışlarımız olduğunu görüyorum ama sonunda çok iyi uyum sağladı.”

Carrie Sue’nun ortaya çıkarak bir çuval inciri berbat etmemesi en büyük dileğimdi.

“Hey,” dedim, Adam’ın eli bacaklarımın arasına kayınca. “O uzun yolculuktan sonra yorgun olduğunu sanıyordum.”

“Seni budala kadın, senin için asla yorgun olamam,” diye fısıldayarak beni kollarına çekti.

Yirmi Sekiz

Yün evinde oturmuş çevremdeki kadınlara bakarken birden içim sıcacık oldu. En iyi arkadaşlarım, büyük teyzem ve adalı diğer yakın dostlarıma karşı şükran doluydum. Böylesi değişken bir dünyada pek çok aile ve sevdiğimiz insanlar ayrı yaşıyorlar, birbirlerini ancak düğünlerde veya cenaze törenlerinde görebiliyorlardı. Kendime yakın hissettiğim herkesin yirmi dakika yürüme mesafesinde olması çok özel bir duyguydu, annem okyanusun öbür tarafında olsa da bu geçici bir durumdu ve bir telefon çağrısı ya da bir e-posta kadar yakındı. Bunun için son derece minnettardım.

“Peki, sonra ne yaptı?” diye Twila Faye’in Polly’ye sorduğunu duydum.

“Dedi ki ‘Eh, saçlarımı kızılın bu tonu yapamayacaksan, o halde bekleyip Atlanta’ya döndüğümde yaptırırım.’ Kusura bakma hayatım ama onu dükkânımdan dışarı yangın pompası gibi çıkmasına izin veremezdim.”

Salon kahkahayla yıkıldı.

Clarissa'ya ördüğüm kazağın kollarıyla uğraşıyordum ve gayet güzel göründüğünü itiraf etmek zorundaydım. Twila Faye'in torunu için yaptığı battaniyeye göz attım. Eflatun ve pembe çizgiliydi. Dora yılbaşında Saren'e vermek için karmaşık bir saç örgüsü motifi olan kazak örüyordu, Polly ise ilk çoraplarına başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi, örgüsünü bırakan Dora. "Herkes kahve ve çörek için hazır mı? Mola vakti."

Kahve fincanlarıyla Dora'nın nefis limonlu barlarının servisine yardım etmek için kalktım.

"Yakın zamanda annenden haber aldın mı?" diye sordu Twila Faye.

Başımla onayladım ve onun son Paris kaçamaklarını anlattım.

"Sence orayı buradan daha mı çok seviyor?" diye sordu Polly.

"Daha çok değil. Hayır. Bu ada ve Paris, onun dünya üstünde en sevdiği iki yer, ama ikisi farklı. İki yeri de farklı sebeplerden ama içtenlikle seviyor."

Gülümsedim. Anneme hak veriyordum. Ondan yıllar önce Paris'e gitmiştim ve bende de aynı etkiyi yaratmıştı. Orayı da Cedar Key kadar seviyordum ama farklı bir biçimde.

"Peki, sen Grace," diye sordu Dora, "diğer dükkânla mücadelende zafer var mı?"

"Bundan pek emin değilim ama şimdiye kadar hafta sonu işlerimde düşüş olmadı."

"Bu harika," diyen Twila Faye işaret parmağını yukarı salladı. "O adam dersini alacak, Güneyli kadınlarla uğraş-

mak bakalım nasıl oluyormuş. Kafamıza bir şey koymuşsak, yaparız. Bizim için geri çekilmek diye bir şey yok. Bahse gireyim çok yakında buradan tüyecek.”

Bu sözler biraz daha kahkahaya yol açtı.

“Hey,” dedi Polly. “Garden Club’dan Nina ve Carolyn’ın Vegas’a gittiğini duydunuz mu?”

“Evet, geçen ay orada olduklarını biliyorum,” dedim. “Neden? Ne olmuş?”

Polly kıkırdadı. “Eh, bu iyi bir şey. Anlaşılan Nina şehir dışındaki nam salmış şu malum... evlerden birini ziyaret etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüş.”

Twila Faye öne doğru eğildi. “Yüce Tanrım, sen ciddi misin?”

“Evet.” Polly gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. “Bir öğleden sonra oraya gitmişler ve patroniçe onlara evi gezdirmiş.”

“Bu evlerde gezi düzenlendiğini bilmiyordum,” dedi Twila Faye. “Ne görmüşler?”

“Şey, Carolyn’ın dediğine göre güzel bir evmiş. Bakımlıymış. Ön odada erkeklerin oturması için ipek bir kanepeler varmış. Önünde kadınlar sıraya diziliyor ve *müşteriler* istediklerini seçiyorlarmış.”

“Ve bütün bunlar aslında yasadışı, değil mi?”

Polly başıyla onayladı. “Öyle. Nina evin daire şeklinde olduğunu ve ana odanın kopyası pek çok oda bulunduğunu söyledi. Erkeklerle bu odalarda hizmet veriliyormuş. Arka tarafta bir yüzme havuzu ve küçük kulübe tarzında köşkler varmış. Patroniçe, erkeklerin bin beş yüz dolar karşılığında seçtikleri kadınla bütün geceyi orada geçirebileceklerini söylemiş.”

“Yüce Tanrım,” dedi Dora. “Bu işte ciddi para var.”

“Carolyn patroniçenin yirmi altı yaşında, nefes kesecek güzellikte bir kadın olduğunu söyledi. Tam Hollywood’a yakışmış. Carolyn ona neden bu işe girdiğini ve ailesinin haberi olup olmadığını sormuş. Kız ona başlangıçta Vegas’a büyük bir firmanın yöneticisi olarak geldiğini söylemiş ve ailesi hâlâ o işi yaptığını sanıyormuş. Kız üniversite mezunuymuş ve her türlü meziyeti varmış. Maaşıyla geçinemiyormuş ve o yüzden bu işe başlamış. Birkaç yıl daha çalışıp emekli olacaktı. Düşünsene.” Polly bir yudum kahve alıp tekrar kıkırdamaya başladı. “Fakat öykünün en eğlenceli yanı, kızın Nina ve Carolyn’e orada çalışıp çalışmayacaklarını sormasıymış.”

“Ne?” Twila Faye şaşkınlığını gizleyemiyordu. “Ciddi olamazsın!”

“Evet, kız onlara orta yaş grubundaki kadınların çok revaçta olduğunu söylemiş. Anlaşılan bazı erkeklerde anne kompleksi var ve elli yaşın üstündeki kadınlarla beraber olmayı tercih ediyorlar.”

Yün mağazası bir kez daha kahkahalarla çınladı.

“Selülit ve benzeri şeyler mi?” diye sordu Grace.

“Sanırım,” dedi Polly. “Biz Kızıl Şapkalar’a ufukta bir Vegas gezisi görünüyor.”

Dora güldü. “Doğru. Gezmek için mi, çalışmak için mi?”

Polly zoraki sırttı. “Eh, belki ikisinden biraz yaparız.”

“O tür yerleri Nina ve Carolyn’e bırakın,” dedi Grace, hâlâ gülerek. “Siz hatunlar, yeni yetmelerden betersiniz.”

“Hey,” dedi Polly. “Yaş sadece basit bir rakam. Eğlenmek insanı genç tutar.”

“Çok doğru,” diyerek ona katıldı Dora. “Ve ben, kahkahanın en iyi ilaç olduğuna gerçekten inanıyorum.”

“İşte sabırsızlıkla beklediğimiz şey,” dedi Grace bana bakıp sırtarak.

Başımlla onayladım. “Aynen, burada ders alacağımız çok iyi akıl hocalarımız var.”

Konu daha sonra Adam ve Carrie Sue’ya geldi.

“Of, öyle birinin gelip adada yaşayacağını düşünemiyorum,” dedi, anlattıklarımı dinleyen Twila Faye.

“Evet, Adam da aynı fikirde. Umarım siz haklısınızdır. Demek istediğim, Clarissa ona gitmek zorunda kalsa bile, en azından adada olacak ama Carrie Sue’yla ilgili duyduklarımı düşününce, şey... sanırım çok tuhaf bir duruma dönüşebilir.”

“Twila Faye’e katılıyorum,” dedi Dora. “Herkes bizim adada yaşayamaz. Burada geçirdiğim bunca yılın ardından, her şeyin siyah ya da beyaz olduğunu öğrendim. Ya seversin ya da nefret edersin. Arası yok. Pek çok insan doktor ya da eczanenin bulunmadığı bir adada yaşayamaz, sinema salonlarından ve lüks alışveriş merkezlerinden söz etmeye bile gerek yok.”

Grace güldü. “Doğru. Bizim adayı sevme sebeplerimiz.”

Başımlla onaylayarak onun gülüşüne katıldım. “Evet, ben de Georgia’da kalacağını umuyorum. Üstelik Clarissa da anesiyle bir araya gelmeye pek meraklı görünmüyor.”

“Bunun için geçerli bir nedeni olmalı,” diye karşılık verdi Dora. “Her zaman söylerim, çocuklar mükemmel kişilik analistleridir.”

Ben çocuklar konusunda uzman olmasam da Dora’nın haklı olduğunu hissediyordum.

Yirmi Dokuz

İçerde telefonun çaldığını duyduğumda, arkadaki basamaklarda saksıya diktğim menekşelerle ilgileniyordum. Hızla mutfığa koşarken kapıyı arkamdan kapamayı ihmal ettim. Kaşla göz arasında, Billie'nin ağzında yüksek ökçeli Manolo Blahnik ayakkabılarımdan biriyle son sürat yanımdan geçtiğini gördüm. Telefonu telesekretere emanet ederek merdivenden aşağı Billie'nin peşinden koşmaya başladım.

Ne olduğunu bile anlayamadan, bir anda aşağı doğru uçtum ve kendimi acı ve şaşkınlık içinde en alt basamakta buldum.

"Of Tanrım," diyerek şişmeye başlayan ayak bileğime uzandım. Etrafıma baktığımda Billie'nin gittiğini gördüm. Daha önce hiç kayışından serbest kalmamıştı.

"Clarissa," diye bağırdım, odasından beni duymasını umarak.

Canım o kadar yanıyordu ki tek başıma ayağa kalkamıyordum.

Merdivenin başına gelen Clarissa soluğunu tuttu. “Monica, iyi misin?”

Bu tür durumlarda insanlar neden saçma sorular sorarlardı?

“Hayır,” diye terslendim dişlerimin arasından. Acı gide-rek şiddetleniyordu. “İyi *değilim*. Billie ayakkabımı kaparak kaçtı ve ayağa kalkamıyorum.”

Clarissa tek kelime etmeden geri döndü ve içeri girdi. Ön kapının kapandığını duydum ve bana yardım edeceğine o aptal köpeği aramaya gittiğini fark ettim.

Yukarı çıkabilmeyi umarak ilk basamağa doğru kaydım ve tırabzana tutundum.

Bir saniye sonra Clarissa ve Bayan Tilly koşarak evden çıktılar.

“Tanrı aşkına,” diye heyecanlandı Tilly. “Of, zavallı kızım.”

Suçluluk duygusu acımı bastırmıştı. Clarissa’nın beni burada bıraktığını düşünürken, o yardım çağırmaya gitmişti.

“Hadi,” dedi Tilly. “Tırabzana tutunup bana yaslan. Birlikte yukarı çıkacağız.”

“Benim yapacağım bir şey var mı?” diye soran Clarissa’nın yüzünde korku vardı.

“Evet, şekerim,” dedi Tilly. “Buzluktan buz çıkar ve hepsini bir havluya sar.”

Tilly’nin dediğini yaparak sol elimle tırabzanı kavradım ve onun koluna yaslandım. Yavaşça yukarı çıkarak mutfığa girdik. Hâlâ ona yaslanmış halde kanepeye doğru süründüm ve kendimi üstüne bıraktım.

“İşte,” dedi Clarissa, havluyu Tilly’ye vererek.

“Of Tanrım, burada ciddi bir çürük var,” diyen Tilly dondurucu kütleyi bileğimin üstüne koydu.

Soğuk yüzünden yüzümü buruşturdum ama birkaç saniye içinde yaralanan bölgenin uyuşmasıyla rahatladım.

“Kırıldığını sanmıyorum,” dedi Tilly. “Sadece kötü bir burkulma olduğuna eminim.”

Acı dinmeye başlayınca aklıma Billie geldi.

“Of Clarissa, Billie’yi buldun mu?”

Başını iki yana salladı ve gözlerinde parlayan yaşları fark ettim.

“Bana telefonu ver. Okuldan babanı arayacağım. Toplantısı bitmek üzere olmalı, gidip onu arayabilir.”

Durumu Adam’a açıkladığımda telaşlandı ve “İyi olduğundan emin misin? Belki de seni Chiefland’e doktora götürmeliyiz,” dedi.

“Hayır, sadece burkulmuş olmalı, ama Billie kayıp. Eve dönerken onu araman gerek.”

“Hemen çıkıyorum. Clarissa’ya onu bulacağımı söyle.”

Telefonu kapatırken Clarissa’nın yüzündeki endişeyi gördüm. “Hemen çıkıyor. Onu bulacak.”

“Fakat... daha önce hiç serbest kalmamıştı. Arabalara ve o tür şeylere alışık değil.”

Ben de tam olarak bundan korkuyordum. “Evet ama ada sakinleri sokaktaki köpeklere karşı çok temkinlidir. Üstelik hız sınırı otuz kilometrenin üstünde bile değil.” Bir şekilde, bu sözlerin onu rahatlatmayacağını biliyordum.

“Yardıma geldiğin için çok teşekkürler,” dedim Tilly’ye.

“Bunu yapan şu küçük hanımdı. Koşup bana gelecek kadar pratik zekâ sahibi.”

Başımla onayladım. Evet, belki bunu sevgili köpeğini kaybetme pahasına yapmıştı.

“Biraz çaya ne dersiniz Bayan Monica?” Tilly mutfağın yolunu tutmuştu bile.

“Teşekkürler,” dedim, ama içimden Billie’yi aramak için dışarda olmayı diliyordum.

Bir saat sonra Adam eve döndü, köpek yoktu.

Merdivenden düştüğümü duyan Opal gelip akşam yemeği hazırlamak için ısrar etti.

Bileğim yastıkların üstünde, kanepede uzanırken mutfakta çalıştığını duyabiliyordum ve rulo köftenin kokusu burnuma geliyordu. Şömine rafının üstündeki saate baktığımda, Adam’la Clarissa’nın Billie’yi aramaya gitmelerinin üstünden iki saat geçtiğini fark ettim. Eve köpekle birlikte dönmeleri için dua ediyordum.

Birkaç dakika sonra ön kapının açıldığını duydum. Yüzlerindeki ifadeden Billie’nin bulunamadığını anlamak zor değildi.

“Hiçbir şey yok mu?” diye sordum.

Adam başını iki yana sallarken Clarissa odasının yolunu tuttu.

“Tanrım, her yere baktık. Kasabaya. Havalimanı çevresine. Jernigan’a ve adanın diğer ucuna. Hiçbir şey yok.”

Billie’yi bir daha göremeyebileceğimiz gerçeği kafama dank ederken içimi korku sardı. Bu Clarissa’yı nasıl etkileyecekti? Önce annesini kaybetmişti, sonra en iyi arkadaşını ve

şimdi, onun için dünyadaki en önemli şeyi. Bu kadar kayıpla ancak bir çocuk başa çıkabilirdi.

Derin bir iç çektim. “Çok üzgünüm Adam. Gerçekten çok üzgünüm.”

Yanıma oturan Adam elimi tuttu. “Senin hatan değildi Monica. Her an olabilecek bir şey.”

Tam Clarissa ve ben bir ilişkinin temellerini atmak üzereyken olmuştu ama. “Beni asla bağışlamayacak. Arka kapıyı açık bırakan bendim.”

“Saçmalama. Kaza olduğunu biliyor. Billie’nin kaçıp kaybolmasına kasten sebep olmadın.”

Tıpkı onun parfüm şişemi kasten düşürmediği gibi mi? Veya saçlarını kasten kesmediği gibi? Veya çamaşır makinesinin taşmasına sebep olmadığı gibi? Ben ona karşı ne kadar bağışlayıcı olabilmişim? Benden nefret ederse onu suçlayamazdım. İşin kötüsü, hemen koşup Billie’nin peşinden gitseydi onu yakalayabilirdi. Fakat hayır, bana yardım getirmek için komşuya koşmuştu. Uğursuz *üvey anne* sözcüğü yeni bir anlam kazanmaya başlıyordu.

“Yok mu?” diyen Opal’ın sesini duydum ve baktığımda salonda olduğunu gördüm.

“Korkarım hayır,” dedi Adam.

“Zavallı çocuk yıkılmış olmalı. Rulo köftenin yanına onun için peynirli makarna yaptım.”

Bir çocuğun acısını sevdiği yiyeceklerle dindirmeye çalışmak tam büyükannelere göre idi.

“Clarissa’nın bir şey yemek isteyeceğini sanmıyorum ve bu akşam onu zorlamayacağım,” diyen Adam kızının odasına yöneldi.

“Yemek hazır. Masaya gelmek için yardım ister misin?” diye sordu Opal.

Kanepenin kenarına doğru kayarken başımı iki yana salladım, kolçağı kavrayıp ayağa kalkmaya çalıştım. “Hayır. Halledebilirim. Teşekkürler.” Bütün samimiyetimle, düşündüğüm son şey yemekti ama Opal’ı gücendirmek istemiyordum. O yüzden, topallayarak mutfağın yolunu tuttum.

Kısa süre sonra Adam gelerek yanıma oturdu. “Hayır,” dedi. “Şu anda aç değil.”

“Zavallı bebeğim,” diyen Opal püre tabağını uzattı. “Şey, bütün yapacağınız, eğer isterse peynirli makarnayı mikroya atmak.”

Tabağımdaki bezelyelerle oynuyordum. “Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?”

“Billie’nin kayıp olduğunu ilan etmek ve fotoğrafıyla birlikte el ilanları dağıtmak dışında bir şey düşünemiyorum. Tasmaında Clarissa’nın ismi ve telefon numarası var.”

Ne yazık ki telefon suskunluğunu sürdürüyordu.

“Şükran Günü için Dora’nın hazırlıkları tamam mı?” diye sordu Opal. Akşam yemeğindeki kasvetli ortamı dağıtmaya çalıştığının farkındaydım.

Başımla onayladım. “Evet. Fırtına gibi çalışıyor. Meşhur turta ve soslarından hazırlıyor. Ben de bir şey getirmek istiyorum ama ne olduğuna karar veremedim. Sen limonlu pasta mı getireceksin?”

“Evet. O benim alameti farikam. Adam şarap getireceğini söyledi. Neden kemirmek için biraz atıştırılacak hazırlamıyorsun?”

“Hımm, iyi fikir,” dediğim anda telefon çaldı ve yerimde zıpladım.

Adam cevap vermek için kalktığı anda Billie’yle ilgili iyi bir haber olması için dua ediyordum ama Adam’ın, “Selam Sydney, evet Monica burada,” dediğini duydum.

Telefonu aldım. “Selam anne.”

“Monica, Bayan Tilly, Dora’yı aramış, Dora merdivenden yuvarlandığını söyledi. İyi misin?”

Pasifik Adaları Dedikodu Hattı yine işbaşındaydı ve Fransa’ya kadar uzanmıştı. “Evet, iyiyim. Basit bir burkulma. Opal burada, bize akşam yemeği hazırladı ama Billie kayıp. Kapıdan kaçtı, onu yakalamaya çalışırken düştüm.”

“Of, hayır! Clarissa çok üzgün olmalı.”

“Öyle, ben de kendimi berbat hissediyorum. Adam’la birlikte bütün adayı aradılar ama Billie’yi bulamadılar.”

“Tanrı aşkına, nerede olabilir? Clarissa’ya çok bağlıydı, kaçmış olması tuhaf geliyor. Üstelik orada hava kararmak üzeredir.”

Bunu zaten ben de düşünmüştüm. Gün boyunca kayıp bir köpeğin yerini tespit etmeye çalışmak zaten zordu ama karanlık bunu tamamen imkânsız kılıyordu.

“Beni dinle,” dedi annem. “Bu kesinlikle senin hatan değil. Billie’nin ortaya çıkacağından eminim. Beni haberdar et.”

“Teşekkürler anne. Minnettarım.”

“Monica, şişmemesi için o bacağı havada tut. İltihap ve sancıya karşı Tylenol alabilirsin.”

Gülümsedim. Hemşireydi ve hep hemşire kalacaktı.

“Yaparım,” dedim, telefonu kapatırken.

Bir şekilde yemeğin sonunu getirmeyi başardık. Opal ve Adam mutfağı toplarken benim kanepemdeki yerimde kalma-mı uygun gördüler. Bacağımın altındaki yastığı düzeltirken, Clarissa'nın oda kapısının ardında kaldığının farkındaydım.

“Tatlım, ben annemi eve bırakacağım,” diyen Adam gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. “İstedğin bir şey var mı?”

“Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler.”

Gidip Clarissa'ya bakıp bakmamam gerektiğini düşün-düm. Tanrım, neden böyle bir şey olması gerekiyordu? Billie bulunamazsa ne yapacaktık? Başımı kaldırdığımda Claris-sa'nın yavaşça bana doğru yürüdüğünü gördüm. Eğer böyle bir şey mümkünse, onun evimize geldiği ilk günden daha hü-zünlü ve daha umutsuz olduğunu söyleyebilirdim.

“Of Clarissa, tatlım,” dedim ve istemsizce kollarımı ona uzattım.

Gelip yanıma oturdu, sarılmama izin verdi. Pençe pençe kızarmış yüzü, kapalı kapısının ardında hiç durmadan ağla-dığını gösteriyordu.

Onu saran kollarımı biraz daha sıktım. “Billie kaçtığı için çok üzgünüm.” İşte o anda midem kasıldı ve alışık olmadı-ğım bir sancı hissettim. Akşam yemeğini geçiştirmekten kay-naklanan bir şey değildi. Çok daha derindi. Acıya karışan korku duygusuydu, Clarissa'nın yüzünde gördüğüm ifadeyle tam örtüşüyordu.

“Senin suçun olmadığını biliyorum Monica.”

Çocuğun sesi göğsümde boğuldu ve o an, farkında bile olmadan, gözyaşlarına boğulduğumu hissettim.

“Fakat Billie için çok endişeleniyorum,” diye burnunu çekti. “Sence ona bir şey olmuş mudur? Yoksa eve gelmek isteyip yolu mu bulamıyordur? Büyük bir köpek değil ve daha önce hiç tek başına kalmadı.”

Kendimi toparlamak için mücadele ederek cevap verdim: “Hayır, büyük bir köpek değil ama çok zeki bir köpek. Tıpkı senin gibi. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Billie biraz macera yaşamak istedi. Onun ne kadar dost canlısı olduğunu biliyorsun. Kaybolduğunu anlayınca birilerini ziyaret etmek istemiş olabilir. Bahse girerim adanın etrafında tur atıyordur. O küçük serseri bizi üzüntüye boğdu ve eminim şu anda kendisi harika vakit geçiriyordur.”

Clarissa geri çekilip yüzüme baktı. “Belki,” dedi tereddütlerle. “Sadece, onu çok özlüyorum ve iyi olmasını istiyorum.”

Bir kez daha yüzünden aşağı yeni yaşlar süzölmeye başladı ve kendimi tamamen çaresiz hissettim. Bu çocuğun ıstırbını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, benim de derinden hissettiğim gerçek bir ıstıraptı.

Uzarlarda bir yerde telefonun bir kez çaldığını duydum ve sonra kendimi tekrar yastığıma gömdüm. Bütün gece Billie'nin üzüntüsüyle dönüp durduktan sonra uykuyu içtenlikle karşılamıştım ama birkaç dakika sonra kendimi bir trambolinde sıçırıyormuş gibi hissettim ve gözlerimi açtığımda Clarissa'nın mutlu yüzünü gördüm.

“Billie'yi bulduk! Billie'yi bulduk,” diye haykırarak yataкта zıplıyordu.

Oturmaya çalışırken, yüzünde kocaman bir tebessümle Adam'ın kapı aralığına yaslanmış olduğunu gördüm.

Uykulu gözlerimi ovalarken mutluluktan gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

“Az önce Henry Talbot aradı. Anlaşılan sabahın ikisinde Billie'nin arka kapısında inlediğini duymuş. O saatte aramak istememiş, onu içeri alıp yiyecek bir şeyler vermiş.”

“Henry'nin bahçesinde ne halt ediyormuş? Buradan sadece birkaç sokak ötede. Neden eve gelmediğini merak ediyorum.”

“Çünkü Henry’nin gül yataklarını kazarken çok eğleniyormuş.”

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. “Yo, hayır!”

Adam güldü. “Evet, başını biraz derde sokmuş. Henry’ye zarar gören bütün güllerini yenileyeceğimizi ve gerekirse onları bizzat dikeceğimizi söyledim. Değil mi Clarissa?”

Kız başıyla onayladı. Adam, Henry’nin bütün evi baştan aşağı boyanacak dese, çocuk Billie’yi geri alabilmek için tereddütsüz kabul ederdi.

“Şimdi onu almaya gidiyoruz ama önce ayak bileğin ne durumda ona bakalım.”

Bacağımı öne doğru uzatıp ayağımı önce sağa sonra sola çevirdim. Ağrı yoktu. Elimi komodine yaslayarak kalktım ve iki ayağımın üstünde durdum. Ağrı yoktu. Sadece hafif bir rahatsızlık vardı.

“Çok daha iyi,” dedim. Sonra banyoya doğru yürüyüp geri döndüm. “Kesinlikle daha iyi.”

“Güzel. Öyleyse Clarissa’yla birlikte gidip o haylazı geri getirelim. Uzun sürmez.”

Clarissa yatak odasından çıkan Adam’ın peşinden giderken bir an durup geri döndü ve gelip belime sarıldı. “Sen haklıydın Monica. Billie sadece biraz macera yaşamak istemiş. Bunu bildiğin için çok mutluyum.”

Clarissa’nın kapıdan çıkışını izlerken öylece dikilmiş söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Billie’nin iyi olduğunu elbette bilmiyordum ve onu bir daha görememe ihtimali beni ölesiye korkutuyordu. Fakat anladığım kadarıyla bu korkumu Clarissa’ya geçirmemiş, aksine onu rahatlatarak daha iyi

hissetmesini sağlamıştım. Galiba bu yaptığım anne olmanın bir parçasıydı. Beni şaşırtan, bunu bilerek ya da düşünerek yapmamış olmamdı. Sanki doğal bir şeydi.

Gülümsedim, dişlerimi fırçalamak üzere banyoya yöneldim. Gözlerim Sybile'in kelebek broşunun durduğu makyaj masasına takıldı. Minik kristaller pencereden vuran güneş ışığı altında parlıyordu. Dengemi sağlamak için kapı kolu-nu kavradım. Broşun burada ne işi vardı? Onu komodinin üstünde bulduktan sonra dikkatle mücevher kutumun içine saklamıştım. Adam ya da Clarissa'nın oradan alarak banyoya getirme ihtimali yoktu. Bu durum ürkütücü olmaktan öteye geçmişti. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama bileceğini düşündüğüm biri vardı.

Yatağın başındaki telefona gidip Grace'in numarasını çevirdim.

"Bir saniyen var mı?"

"Elbette," dedi. "Neler oluyor?"

"Kelebeğin özel bir anlamı var mıdır? İnsanlar neden üstünde kelebek olan bir kolye ya da ona benzer şeyler ister?"

"Değişim."

"Ne demek değişim?"

"Kelebek değişimi simgeler. Gelişmeyi. Dönüşümü. Pek çok insan kelebekleri ruhani düzeyde algılar. Bir kozada hayata başlayıp tamamen farklı ve güzel bir biçim alırlar."

"Hımm," dedim. Artık kelebeği Sybile'le ilişkilendirebiliyordum. Sybile bir keresinde, annemi doğurduktan sonra değişmeye başladığını söylemiş, hem annem hem de benimle ilişki kurmaya çabalamıştı. Saren'den de özür dilemiş ve son

günlerini onun sevgisini kabullenerek ve karşılığında severek geçirmişti.

“Neden?” diye hattın öbür ucundan Grace’in sorduğunu duydum. “Neden kelebeklerle ilgili soru soruyorsun? Of, yoksa Sybile’in broşu yine çevrende dolaşmaya mı başladı?”

“Bilmiyorum. Çok saçma ama onu makyaj masasının üstünde buldum. Onu mücevher kutuma koyduğumu gayet iyi biliyorum. Bu çılgınlık.”

Grace kıkırdadı. “Belki değildir. Sadece, sen bu tür şeylere inanmıyorsun Monica. Sana başka bir boyuttan söz etmeye çalıştım ama bu tür şeyleri düşünmeye bile değer bulmayacak kadar mantıklısın.”

“Haklısın, öyleyim.” Konuyu değiştirmek istiyordum. “Sahi, Billie’yi bulduk.”

“Of, şükürler olsun. İyi mi?”

“Evet, Henry Talbot’un bahçesinde güllerin dibini kazmakla meşgulmüş. Adam ve Clarissa küçük sürtüğü almaya gitti.”

“Ah ah, zavallı Billie’nin başı dertte diyebilirim. Gerçek anlamda.”

Güldüm. “Evet ama onu bulduğumuz için çok mutluyum. Zavallı Clarissa çok üzgündü. Kapatsam iyi olacak. Dönmek üzeredirler.”

Telefonu kapadıktan sonra banyoya döndüm. Broş hâlâ makyaj masasının üstünde duruyordu. Almak için uzandım, havada yok olacak diye neredeyse korkuyordum. Fakat yok olmadı. Parmaklarımla sımsıkı sardım ve kristallerden yayılan enerjiyi hissettim. Sonra komodine yürüyüp mücevher kutumun kapağını açtım ve broşu dikkatle içine bıraktım.

Clarissa elinde çöp konteynerinden çıkarılmış, tüylü oyuncığa benzeyen iğrenç bir şeyle mutfaktan içeri girdi. O tüylü yumağın Billie olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı. Güzelce taranmış, devetüyü rengi kürkü gri ve siyah karışımı olmuştu. Boynuna bağladığımız tertemiz eşarbi ortada yoktu ve sadece yirmi dört saat içinde bukleleri arap saçma dönmüştü, ama yine Clarissa'nın kucağında olmanın verdiği mutlulukla küçük kuyruğunu heyecanla sallıyordu.

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. “Derhal çamaşır odasına,” dedim, parmağımla işaret ederek. “Tanrım, leş gibi.”

“Evet,” diyen Adam çamaşır küvetini ılık su ve köpek şampuanıyla doldurdu. “Korkarım Billie kasabada inanılmaz bir gece geçirmiş.”

“Küçük şıfıntı.” Geçen ay onu kısırlaştırdığımız için memnundum, en azından eve *aile boyu* dönmemişti.

“Şıfıntı nedir?” diye soran Clarissa, Billie’yi köpüklü suya daldırdı.

Adam güldü. “‘Davranışları kuşku uyandıran’ gibi bir şey. Sanırım Billie’nin evden uzaktaki macerasını açıklayan bir sözcük.”

Başımı iki yana sallayarak mutfağın yolunu tuttum. İkinci bir fincan kahveye şiddetle ihtiyacım vardı.

Birkaç saat içinde Clarissa'nın özenli çabasıyla Billie eski haline dönmüştü. Yıkanmış, kurutulmuş, fırçalanmış, boy-

nuna üstünde kırmızı kalpler olan pembe bir eşarp bağlanmıştı. Yaşadıkları kendisini de çok yormuş olmalı ki kanepenin üstüne kıvrıldı.

Clarissa mutfğa girdiğinde pişirdiğim havuçlu pastanın son rötuşlarını yapıyordum.

“Billie bugün Zoe’yle vedalaşmadan önce bulunduğu için çok mutluyum.”

Ben de öyleydim. Öğleden sonra, kızların son bir kez vedalaşması için Zoe ve babası uğrayacaktı ve Clarissa’nın bu üzücü durumun yanı sıra değerli köpeğinin kaybına üzülmесinden endişeleniyordum.

“Biliyorum,” dedim. “Birazdan burada olurlar.”

“Gider gitmez ona e-posta göndereceğim.”

Güldüm. “Ona havalimanına gidip Baltimore’a uçacak kadar zaman tanısan iyi olur.”

Kapı çalınca Clarissa koşarak uzaklaştı.

Antreye doğru yürüdüğümde Zoe’ye benzeyen, uzun boylu ve zayıf bir adamın Adam’la tokalaştığını gördüm.

“Selam,” dedi, elini bana uzatarak. “Ben Rick, Zoe’nin babası.”

“Monica. Sizinle tanıştığımıza sevindim. İçeri gelin,” diyerek onları salona aldım. “Nasılsın Zoe?”

“İyi,” dedi. “Billie’nin döndüğüne çok sevindim.” Doğruca uyuyan köpeğin yanına gidip nazikçe başını okşadı.

Gülümsedim. “Evet, biz de öyle. Lütfen ikiniz de oturun.”

“Demek bu akşam Gainesville’den uçuyorsunuz?” diye sordu Adam.

Rick başıyla onayladı. “Evet, uçağımız yedi otuzda. Sanırım buradaki her şeyi toparladık.”

“Unutmayın,” dedim ona, “Zoe’nin tatil haftalarında veya yazın gelmesini bekliyoruz.”

“Çok nazıksınız. Bunun Zoe için ne kadar zor olduğunu farkındayım, o yüzden Clarissa’yı ziyaret etmek isteyecektir.”

Kızlar baş başa kalmak için Clarissa’nın odasına gitmişlerdi.

“Küçük, cesur bir kız,” dedim. “Clarissa onu çok özleyecek ama sık sık görüşeceklerinden eminim. E-posta ve telefon aracılığıyla.”

Zoe’nin nerede okula gideceğini konuştuk ve Baltimore’un küçük bir banliyösü olduğunu öğrenince biraz içim rahatladı. Rick orta ölçekte bir kasaba olduğunu, çocuklar için pek çok aktivite bulunduğunu ve Zoe’nin alışmakta güçlük çekmeyeceğini söyledi.

Yarım saat sonra kızlar salona geri döndüler ve Annie’nin Clarissa’nın kolunda olduğunu gördüm.

“Ah, Annie’yi Zoe’ye mi verdin?”

Clarissa cevap vermeden araya Zoe girdi. “Clarissa’nın teklifi gerçekten büyük incelikti ama...” babasına baktı. “Bir şey söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyordum, ama Clarissa’ya Julie’den bahsettim.”

Adam ve ben şaşkınlıkla bakiştık.

Rick gülümsedi. “Yo, sorun değil Zoe.” Adam’la bana bakarak devam etti: “Karım hamile.”

Kadının çocukları sevmediğini sanıyordum, yine de “Vay canına, bu harika,” demeyi başarabildim. Rick’in yüzündeki ifadeden, bu haberden ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu. “Doğum ne zaman?”

“Nisanda. Bir erkek.”

Zoe’nin yüzü heyecanla aydınlandı. “Abla olacağım,” dedi bize. “O yüzden, Clarissa’nın Annie’yi arkadaşlık etmesi için bana vermek istemesi çok hoş ama çok yakında bir erkek kardeşim olacak.”

“Bu heyecan verici,” dedim Zoe’ye ama Clarissa’nın ifadesiz yüzü gözümden kaçmadı.

“Pekâlâ,” dedi, ayağa kalkan Rick. “Korkarım gitmek zorundayız Zoe. Uçağımızı kaçırmak istemeyiz.” Adam ve bana döndü. “Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkürler. Burası gerçekten harika bir kasaba. Bebek doğduktan sonra ailece adaya tatil için gelmeyi düşünüyorum.”

“Bu harika olur. Eminim kızlar bayılır.”

Clarissa ve Zoe’nin kucaklaşarak sonsuza kadar arkadaş kalacaklarına söz vermelerini izledim.

Rick ve Zoe uzaklaştıktan çok sonra bile Clarissa kucağındaki Annie’ye sımsıkı sarılarak kapının önünde durdu.

Harika. Gerçekten harika. Annie’nin amacına hizmet ettiğini ama artık Clarissa’yı rahatlatamadığını düşünüyordum. Hissettiği boşluğu Billie’nin doldurabilmesi için dua ettim, çünkü evimizde bir kız ya da erkek kardeş söz konusu bile değildi.

Otuz Bir

Aynadaki yansımam onayımı aldı; siyah pantolon ve koyu turuncu kazak. Kazağı çekmecemin derinliklerinde bulmuş ve onu, üniversitede geçirdiğim Şükran Günü için annemin ördüğünü hemen hatırlamıştım. Önünde iki tek saç örgüsü birbirine dolanıyordu, kolların her birindeki kalın saç örgüler ise omuzdan bileğe kadar iniyordu.

“Güzel görünüyorsun,” diyen Clarissa’yı duydum ve döndüğümde yatak odasının kapı aralığında durduğunu gördüm.

“Şey, teşekkürler. Sen de öyle.” Bileklerine kadar inen siyah yünlü bir etek ve üstüne krem rengi balıkçı yaka kazak giymişti.

Kazağımın yumuşacık alpaka yününe dokundu. “Çok güzel. Sen mi yaptın?”

“Hayır, aslında annem yaptı. Yıllar önce.”

“Ben de yünmeyi öğrenmek istiyorum,” dedi. Kullanmakta ısrar ettiği bu ifade beni bir kez daha gülümsetti. Talebi beni şaşırtmıştı ama aynı zamanda eski canlılığına geri dön-

mesine de şaşırmıştım. Zoe'yle vedalaştığından beri dikkat çekecek kadar sessizdi. Bunun sebebinin arkadaşını kaybetmekten mi yoksa Zoe'ye bir erkek kardeş geleceğinden mi kaynaklandığını kestirememiştim ama ona örgü öğretme fikri, evin içinde bir bebek olmasından daha cazip geliyordu.

“Gerçekten mi? Örmeyi öğrenmek mi istiyorsun?”

Clarissa başıyla onayladı. “Evet. Arkadaşım Chelsea’nin annesi yatak örtüleri yapıyor ve Chelsea’ye nasıl yapılacağını öğretiyor.”

Clarissa’nın bunu bir anne-kız ilişkisi gibi gördüğünü hissettim ve bu da beni şaşırttı. Kendi annem de bana örmeyi Clarissa’nın yaşlarındayken öğretmişti. Elimde beceriksizce tuttuğum şişlerle bir ters bir düz ilmek almaya çalışarak kanepede onun yanında oturduğum sayısız günü hatırlıyordum. Birlikte geçirdiğimiz bu saatler, aramızdaki yakınlığı örgüye ilgimi kaybettiğim yıllarda bile sağlam kalacak biçimde pekiştirmişti.

“Eğlenceli olabilir,” dedim. “Sanırım annem bana örgü öğrettiğinde on yaşındaydım. Üniversiteye başlayınca asırlar boyu örmedim ama sonra şişleri tekrar elime aldım. Bu asla unutmayacağın bir şey.”

“Ben ne yapabilirim? Bir kazak?”

Güldüm. “Şey, elbette, zaman içinde yapabilirsin. Biz yine de temel bir şeylerle başlayalım; ilmek atmayı, bir ters bir düz örmeyi öğrenmek gibi. Bunları kavradığın anda, kendine bir atkı örebilirsin. Çok kolaydır ve çabuk ürer.”

“Kendi yünümü seçebilir miyim?”

“Kesinlikle. Örgünün en eğlenceli yanlarından biri budur. Seçebileceğin sınırsız renk ve doku vardır. Bak ne diyeceğim;

yarın okul yok, o yüzden yün mağazasına gidip ihtiyacın olan her şeyi alabiliriz.”

“Of, çok iyi. Pazartesi okulda Chelsea’ye söyleyene kadar bekle.”

Clarissa’nın okuldaki diğer kızlar gibi olmak istediğini hissediyordum, en azından bir anne figürüne sahip olmak. Konuşup paylaşabileceği birine ihtiyacı vardı ve bu kişinin Carrie Sue olmadığı çok açıktı.

“Hazır mısınız?” diye sordu odaya giren Adam.

“Tahmin et ne oldu baba? Monica yarın bana yünmeyi öğretecek.”

“Hey, bu harika. Demek artık evde iki örgücü olacak. Ne yapacağımı bilemeyeceğim daha fazla atkı ve kazağa sahip olacağım.”

Onun gülümseyerek göz kırptığını gördüm, bu habere sevindiğini biliyordum.

“Pekâlâ,” dedim. “Gitsek iyi olur. Şükran Günü yemeğine geç kalmamız Dora teyzenin hiç hoşuna gitmez.”

Arka kapıdan mutfığa girdiğimizde Dora teyzenin evini dolduran hindinin ve balkabağı turtasının kokusunu içimize çektik.

“Burası kesinlikle güzel kokuyor,” dedim, yanağına bir öpücük kondurarak. “Şükran Günü kutlu olsun. Nasıl yardım edebilirim?”

“Sizin de kutlu olsun. Dur bakayım, ihtiyar Tom fırından çıkana kadar sebzeler kâselere konmaya hazır olur. Sanırım

her şey hazır sayılır. Adam'la birlikte bir kadeh şarap almaya ne dersin? Clarissa, biraz elma suyu ister misin?"

Kadehlerimizi alarak diğer konuklarla selamlaşmak üzere salona geçtik.

"Şükran Gününüz kutlu olsun," dedim herkese ve kadehimi kaldırdım.

"İşte benim torunum," dedi Saren ve sarılmak için döndü.

"İki dirhem bir çekirdeksin," dedim ona.

Saren'i başında Eagles şapkası olmadan görebildiğim yegâne anlar bayram buluşmalarıydı. Üstünde tiril tiril beyaz bir gömlek, mavi pantolon askısı ve askıyla takım papyon vardı.

"Ara sıra şık giyinmek hoş olur, diye düşündüm."

Gülümsedim ve kanepedeki Grace'e eşlik etmek üzere yürüdüm. Teyzesi arkadaşlarıyla bir araya geleceği için, Brunswick'e gitmek yerine bizim davetimizi kabul etmişti. "Nasıl gidiyor?"

"Şey, tarot kartlarıma göre işim güvencede görünüyor. O yüzden fazla kafama takmıyorum."

Güldüm. "Hâlâ o saçma şeyleri okuyor musun?"

"Monica, Monica biraz daha açık fikirli olmalısın. Hâlâ senin kartlarını okumakta ısrar ediyorum. Hayatındaki olaylarda büyük kolaylık sağlayacaktır."

"Tabii, ne demezsin. Hatta geçen sene Clarissa'nın gelip bizimle yaşayacağını bile söyleyebilirdin."

Grace omuz silkerek kumral buklelerini omuzunun arkasına attı. "Kartların ne göstereceğini bilemezsin. Tony'yle tanışmadan hemen önce kartların bana esmer, uzun boylu ve yakışıklı birinin hayatıma gireceğini söylemiş olmasına ne dersin?"

“Peki, adamın senin işyerine el koymaya çalışan bir pislik olduğunu da söylediler mi?”

Dora kapıda görününce Grace cevap vermeye fırsat bulamadı.

“Artık yemekleri masaya getirmek için biraz yardım rica edebilirim,” dedi Dora.

Kanepeden kalkarak mutfığa giden Dora’yı izledim.

“Patatesleri ezmek benim işim,” dedi Grace.

“Ben de havuç ve kabaklarla ilgilenirim,” diye şakıdım. “Adam hindinin içini oyacak.”

Kısa süre sonra hepimiz kocaman yemek masasının etrafında toplanmıştık. Yerlerimize oturunca Dora başımıza dikildi ve “El ele tutuşursanız dua edeceğim,” dedi.

Clarissa küçük elini avucuma bıraktı ve ilk kez el ele tuttuğumuzu fark ettim. Güven ve huzur verici bir duyguydu. Doğaldı, sanki daha önce bir milyon kez yapmışız gibiydi. Adam diğer elimi kavradı ve ikimiz de parmaklarımızı sımsıkı sardık.

“Yüce Tanrım,” dedi Dora teyze, “Cedar Key’deki bu güzel gün için şükürler olsun. Şükredeceğimiz pek çok şey var, sağlığımız ve iyi komşularımız gibi. Bugün burada yemeğimizi paylaştığımız sevgi dolu ailem ve dostlarım için şükürler olsun. Amin.”

“Amin,” dedik hep bir ağızdan.

“Bayan Dora,” dedi Saren masaya göz atarak. “Bunca yemeği hazırlamak için kendinizi hayli yormuşsunuz.”

“Bütün hanımlar katkıda bulundu. Grace patates güveci, Opal meşhur limonlu pastasını hazırladı. Monica cevizli tur-

ta getirdi, ayrıca dün Clarissa'yla birlikte gelerek hindi içini hazırlamama yardım ettiler. Yani hepimizin emeği var.”

“Ve hepsi muhteşem görünüyor,” diyen Adam hindi tabaklarını servis etmeye başladı.

Tabağına kızılıcık sosu alan Saren masanın karşısındaki Clarissa'ya baktı. “Afacan Billie biraz uslandı mı?”

Clarissa gülümsedi. “Evet, sanırım dersini aldı. Gözünü benden ayırmıyor. Tekrar kaçacağını sanmıyorum.”

“Ah, evet,” dedi Saren. “Bazen bir kadın, gerektiği gibi davranmalı. İçindeki çılgınlığı dışa vurmali.”

Hepimiz kahkahalara boğulduk, Saren'in o anda Sybile'i düşündüğüne kuşku yoktu.

“Augusta için hazır mısınız?” diye sordu Opal.

“Hayır, henüz değil. Daha iki hafta var, ama hazır oluruz.”

“Clarissa ve ben de yoğun bir hafta sonu geçireceğiz. Cumartesi akşamı sanat merkezinin sergisine gideceğiz ve Clarissa, Tarih Vakfı'nın vereceği yılbaşı partisinde Dora'yla bana eşlik edecek.”

“Ben de yünmeye başlayacağım,” diye herkesi bilgilendirdi Clarissa.

“Örmekten mi söz ediyorsun?” diye sordu şaşırان Dora.

“Evet,” diye açıkladım. “Bu sabah ona öğretip öğretmeyeceğimi sordu. Bu kazağı çok sevdi ve samırım örgü konusunda iştahı kabardı.”

“Bu harika,” dedi Dora. “Şu anda elimizde bulunan yünlerle, örgüden büyük keyif alacağından eminim Clarissa.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Grace. “Öğrenmeye karar vermeneye çok sevindim. Bence her zaman çok seveceğın bir uğraş

olacak. Kadınlar asırlardır örüyor ve her zaman bunun bizi bir arada tutan bağlardan biri olduğunu düşünmüşümdür.”

Haklıydı. Motif ve yün becerilerini paylaşıırken sohbet edip eğlenen kadınlar arasında özel bir bağ vardı.

“Monica yarın yün evine gidebileceğimizi ve bir atkı örmek için ihtiyacım olan her şeyi alabileceğimi söyledi. Yeterince başarılı olursam Billie için de bir kazak örebilirim.”

Dora güldü. “Köpekler için çok şirin kazak örneklerimiz var. Yarın dükkânda olacağım, gereken her şeyi sana anlatırız.”

Yemeğin ve masanın toplanmasının ardından hepimiz kahvelerimizi ve tatlılarımızı alarak salonda toplandık.

Dora teyzenin balkabağı turtasını kemirirken salona bir göz attım. Herkes sohbet ediyor ve gülüşüyor, bir arada olmaktan keyif alıyordu. Babam öldükten sonra annem Cedar Key’e taşınmasaydı nerede olurduk, diye merak ediyordum. Bu küçük adaya gelmeyeceğimden kesinlikle emindim. Annem taşınmadan önce buraya tatile bile gelmemiştim. O zaman Adam’la da tanışamazdım. Kanepeden ona baktım, Clarissa’ya sarılmıştı. Sybile ve Saren’le yani büyükannem ve büyükbabamla da tanışamazdım. Bakışlarım Saren’e kaydı, Clarissa’nın söylediği bir şeye gülüyordu. Ve Dora teyze, hepimizi bir arada tutan bir yapı taşı gibiydi. Grace, Opal’la derin bir sohbeta dalmıştı. Gelmesem onun gibi iyi bir arkadaşım olmazdı. Bazen New Age merakıyla beni deli ediyordu ama onu yürekten seviyordum. Benim için artık arkadaştan öte, kız kardeş gibiydi.

Evet, şükran duyacağım çok şey vardı ve bunların hepsi Cedar Key’e gelmekle gerçekleşmişti.

On İki

Sözümü tuttum ve cuma sabahı Dora teyze Neşeli Düğümler'i açar açmaz Clarissa'yla birlikte oradaydık.

"İşte bizim stajyer örgücümüz," dedi Dora, biz içeri girerken. Sanırım yün seçmek için geldiniz, değil mi?" diye sordu Clarissa'ya.

"Evet. Monica bir atkıyla başlamamın iyi olacağını söyledi."

"İyi fikir. Hızlı ürer ve kullanmaktan gurur duyacağın bir şey ortaya çıkar. Evet, her şey sırayla. Haroşayla mı başlayacak?"

Başımla onayladım. "Evet, bence başlamanın en kolay yolu. Ayrıca ters ve düzlere elini alıstırmak için iyi bir yöntem."

"Doğru," dedi Dora, Clarissa'ya. "Hadi şimdi yün seçelim. Neden kendin inceleyip hangisini beğendiğine karar vermiyorsun? Örgünün en eğlenceli yarısı budur. Sevdiğin yünü seçmek."

Clarissa yünlerin durduğu gözlere giderek yumaklara dokunmaya başladı.

“Onun için ördüğün kazak nasıl gidiyor?” diye fısıldadı Dora.

“İstediğim kadar iyi değil. Görmesin diye sadece o yokken örebiliyorum. Adam’la birlikte Augusta’ya gittiğimizde bitirmeyi umuyorum.”

“Sır olarak saklamak işi zorlaştırır. Elinde başka örgü var mı?”

“Aslında hayır ama elimde baklava desenli bir atkı için şahane bir motif var. Dantel gibi duruyor. Yılbaşı hediyesi olarak Grace’e örmeyi düşünüyorum, o yüzden bugün ben de yün seçsem iyi olacak.”

Yünlere bakmak için Clarissa’nın yanına gittim ve onun hayli revaçta olan yün taklidi bir yumak tuttuğunu gördüm.

“Bunu beğendim,” dedi.

Elinde tuttuğu parlak mor yumağa baktım. “Hımm, başlangıç için çok iyi bir tercih olmayabilir. Çok ince bir yün ve öğrenme aşamasında biraz zorluk çıkarabilir.” Bakışlarım vitrinde duran Patons marka orta kalınlıktaki yünlere kaydı ve üzüm tonlarındaki şatafatlı yumaklara göz gezdirdim. “Hey, belki şu masanın üstündekiler işimizi görebilir.”

Tahmin ettiğim gibi Clarissa doğruca mor renkli yumaklara gitti ve “Bu?” diye sordu, yukarı kaldırarak.

“Mükemmel,” dedim.

“Tamam,” dedi Dora, Clarissa’ya. “Orta kalınlıkta bir yün seçtin. Sıra geldi şişlere. Beş numara şiş uygun olabilir, ne dersin Monica?”

“Evet, çok iyi. Ne çok ince ne de çok kalın. Beş numarayı tutması da kolaydır. Bu arada, iki yumak yün alsak iyi olur. Biri atkıya başlamadan önce pratik yapmak için.”

“İyi fikir,” diyen Dora beş numara şişlere bakmaya gitti. “Yeni başlayanlar için tahta şişler daha uygun olabilir. Diğerleri gibi kaymaz.”

Yün raflarına geri döndüm ve Grace için yapmayı düşündüğüm atkıya uygun siyah, beyaz ve gri tonlarında çok şık Bonsai yünler buldum.

“Evet, başka bir şey var mı?” diye sordu Dora, ben yünlerimi tezgâha bırakırken.

Dükkânda etrafıma bakındım. “Örgü malzemelerini koymak için bunlardan ister misin?” diye sordum Clarissa’ya ve ona çeşitli renklerdeki orta boy örgü çantalarını gösterdim.

“Senin var mı?”

“Var. Twenty-four’daki Canvas SHey’de yapıyorlar. Julie harika iş çıkarmış. Benimki fermuarlı ve üstüne ismimin baş harfleri işlenmiş. Burada örgücülere satmak için alıyorum ve isteyen olursa Julie isimlerini üstüne işliyor.”

“Tamam, bir tane alacağım,” diyen Clarissa mor renkli bir çanta seçti.

Güldüm. “En sevdiğin rengin mor olduğunu söylemek yanlış olmaz, değil mi?”

Clarissa başıyla onayladı. “Şey, evet. Moru çok severim.”

“Tamam Dora. Sanırım hepsi bu kadar.”

Dora alınanları topladı, Clarissa’nın şişlerini ve yumaklarını taşıması için örgü çantasına koydu.

Ben de kendi küçük alışveriş poşetime uzandım. “Teşekkürler Dora.”

“İyi eğlenceler çocuklar. Bugün öğleden sonranızı örgüyle mi geçireceksiniz?”

“Evet. Önce yemek yiyeceğiz ve sonra Clarissa’ya yüz yıllık el sanatı örgüyü öğreteceğim.”

“Hazır mıyız?” diye sordu Clarissa, bulaşıkları yıkamayı bitirdiğimde.

“Neredeyse. Kendime bir fincan çay yapayım, ondan sonra hazırız. Sen de bir fincan sıcak çikolata ister misin?”

“Evet, iyi olur. Billie’yi şimdi dışarı çıkaracağım, böylece dersimiz yarım kesilmez.”

Güldüm. Öğrenmeye gerçekten hevesli görünüyordu.

“Tamam,” dedim. Clarissa kanepede bana yapışmış bir halde oturuyordu. “Öncelikle ilmek atmayı öğrenmelisin. Bunun anlamı ilmekleri şişe dizmek. Bunun yapmanın çeşitli yolları var, ben sana örerek ilmek atmayı öğreteceğim.”

Clarissa’ya ilk olarak ipimizi alıp ucuna nasıl bir düğüm atarak şişe takılacağını gösterdim. “Gördün mü, şişlerimizi elimize alıp örmeye başlıyoruz, her ördüğümüz ilmeği sağdaki şişten soldaki şişe aktarıyoruz. Sonra soldaki şişe taktığımız ilmekleri de örüp tekrar sağdaki şişe takarak devam ediyoruz. Hadi dene bakalım,” diyerek şişleri ona verdim.

Clarissa doğruldu, şişleri eline aldı, sağdaki şişi soldaki ilmeğin içine sokup bir an tereddüt etti. Sonra yünü üstünden dolayıp güvenle ilmeklerini atmayı sürdürdü.

“Bravo! Sen doğuştan örgücüsün.”

Yüzü gururla aydınlandı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Pekâlâ, yaklaşık on iki tane ilmek atmanı izleyip sonra bir sıra örmeyi göstereceğim.”

Clarissa'nın el becerisi beni şaşırtmıştı. Örgüye ilk başladığımda ne kadar sakar ve beceriksiz olduğumu hatırlıyordum, oysa Clarissa şişlerine tamamen hâkimdi ve devam ediyordu.

“Mükemmel. Şimdi bir sıra örmeyi göstereceğim.”

Birkaç ilmek ördükten sonra şişleri tekrar Clarissa'ya geçirdim. Biraz yavaş olsa da yine kusursuz devam etti.

“Bak ne diyeceğim. Birkaç sıra daha örmeye devam et, ben de Grace'in atkısı için ilmek atıp örmeye başlayayım.”

Çayımдан bir yudum alarak kendi örgüme başladım. Bir süre sessizce devam ettik, sonra onun örgüsünü kontrol etmek için eğilip baktım.

“Çok iyi Clarissa. Bence ters örgüyü öğrenmeye hazırsın. Bunu da başardığında, atkını örmeye başlayabilirsin.”

Birkaç dakika beni izleyen Clarissa araya girdi, “Of, bu düz örmenin aynısı. Sadece şişi ilmeğe diğer taraftan sokuyorsun.”

Gülümsedim. “Kesinlikle,” dedim ve onun ilk defa örmek dediğini fark ettim. “İşte. Al ve dene bakalım.”

Onun bir sırayı bitirmesini izledim. Bu çocuğun çok hızlı öğrendiğine hiç şüphe yoktu.

“Mükemmel! Birkaç sıra daha ters ördükten sonra atkına başlayabilirsin.”

Kendi örgüme döndüm. “Zoe bugünlerde nasıl?” diye sordum.

“Eh, iyidir. Dün akşam ondan bir e-posta aldım.”

“Babasının evine alışmış gibi görünüyor.”

Clarissa bir an durup ördüğü sırayı inceledi. “Öyle. Orada olmaktan çok memnun. Güzel bir odası var, neredeyse benimki gibi olduğunu söylüyor ve Julie ona çok iyi davranıyormuş.”

“Of, bu harika. Gerçekten harika.”

“Evet, Julie için şey yapacaklarmış –bebekle ilgili bir şey– ve Zoe de orada olacaktı, çok heyecanlıydı.”

Güldüm. “Sanırım doğum öncesi hediye partisinden söz ediyorsun.”

“Nedir o?”

“Şey, bebeği olacak kadınlar için bir parti düzenlenir. Herkes hediyeler getirir ve bol miktarda yiyecek ve içecek olur. Yeni doğacak bebeğin gelişi kutlanır.”

Clarissa’ya baktığımda örgüsünü dizlerinin üstüne koyduğunu gördüm.

“Zoe’nin heyecanlı olduğuna kuşku yok. Kulağa eğlenceli geliyor. Bir restoranda kutlayacaklarmış.”

“Ne zaman olacaktı?”

“Şubatta, çünkü bebek nisanı doğacak ve Zoe erkek kardeşinin odasını hazırlamaları gerektiğini söylüyor.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmayı sürdürdü: “Bizim evde de fazladan bir oda var.”

Örgüme odaklanmaya çalışarak “Evet, var,” diye mırıldandım.

“Sende böyle bir parti vermek istemez misin Monica?”

Tamamen hazırlıksız yakalandığımdan ne diyeceğimi bilemedim. Bir kız ya da erkek kardeş istediğini mi söylemeye çalışıyordu?

“Ben... şey... baban ve ben bu konuda pek emin değiliz. Biz evleneli... ancak bir yıl oldu. Fakat... Hımm... kim bilir.”

Kim bilir? Bu nereden çıkmıştı?

Birkaç gün sonra mide bulantısıyla uyandım. Of hayır, grip mi oluyordum? Elimi yatağın diğer yanına uzattığımda boş olduğunu gördüm. Fazla hareket etmemeye çalışarak yan döndüğümde yatağın başındaki saatin yediye on geçeyi gösterdiğini gördüm. Adam neden beni uyandırmamıştı? İşte o zaman mutfaktan gelen sesleri duydum, tabak ve çatal-bıçak sesleri. Adam, Clarissa'nın kahvaltısını hazırlıyordu.

Bacaklarımı karyolanın kenarından sarkıtıp bir süre bulantının geçmesini bekledim, ama işe yaramadı. Harika! Gerçekten harika! Virüs kapmış olmalıydım, üstelik on gün sonra Augusta'ya yola çıkacaktık.

Derin derin soluk alarak yavaşça kalktım ve banyonun yolunu tuttum. Gargara ağzıma iyi geldi ama mideme hayır. Elbezini sıcak suya tutup tekrar derin bir nefes aldım ve bezi yüzüme koydum. Biraz daha iyiydim.

Sabahlığını giyip mutfaka gittiğimde Adam ve Clarissa masada oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Kahve kokusunu duy-

duğum anda kapı kolunu kavradım çünkü yeni bir bulantı dalgası beni ele geçirmişti.

Adam endişeyle bana baktı. “İyi misin?”

Dudaklarımı sımsıkı kapadım, midemin ağzıma gelmesine izin vermeyecektim. “Sanmıyorum,” diyerek sandalyeye yöneldim. “Sanırım virüs kaptım ya da ona benzer bir şey.”

“Kahve ve kızarmış ekmeğe ne dersin?” diyen Adam ayağa fırlamıştı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır ama bir fincan çay midemi bastırabilir.”

Birkaç dakika içinde dumanı tüten bir fincan çay önümdedi.

“Bugün herhangi bir programın yok, değil mi? Yataktan çıkmamalısın.”

“Fena fikir değil,” diyerek sıcak sıvıdan dikkatlice bir yudum aldım. “Okul çıkışı Clarissa’yı alır mısın?”

“Sorun değil. Hadi, seni tekrar yatağa yatıralım.”

“İyi günler Clarissa,” dedim ve o sırada Adam yardım etmek için koluma girdi.

“Umarım kendini daha iyi hissedersin,” dedi Clarissa, ben de yatak odasının yolunu tuttum.

“İyi olacağından emin misin? Yanında kalması için annemi ya da Dora’yı çağırabilirim.”

“Saçmalama. Sadece...” Yeni bir bulantı dalgası beni esir aldı. “Sadece küçük bir mide üşütmesi.”

Adam başımı öptü. “Peki, tamam, bir ihtiyacın olursa okuldan ararsın. İki buçukta evde oluruz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

İki saat sonra dergileri karıştırmaktan sıkılmıştım ve bulantının azaldığını fark ettim. Duş alıp giyinirsem daha iyi hissedeceğimi düşündüm.

Üstüme rahat bir eşofman geçirerek mutfığa gidip etrafıma baktım. Adam gitmeden önce kahvaltı bulaşıklarını yıkamıştı. Bir şeyler yeme düşüncesi ilgimi çekmiyordu ama bir fincan daha çay içersem bulantıdan tamamen kurtulabileceğimi düşündüm. Kaynatmak için suyun altını açarken gözüm takvime takıldı... *1 Aralık*. Demek 1 Aralık olmuştu bile? Bir saniye... sayfayı kasım ayına geri çevirdim ve minik blokları inceledim. Tükenmezle işaretlenmiş “r” harfi yoktu. Regl günlerimin takibini yıllardır hep böyle yapardım. Şükran Günnü’nün heyecanı ile unutmuş olmalıydım. Sonra ekim sayfasını açtım, 28 ekimde işaretli minik bir “r” not düşülmüştü. On bir yaşımdan beri düzenli olarak süren yirmi sekiz günlük döngüye göre 25 Kasım’da regl olmam gerekiyordu. Altı gün gecikmiş miydi? Bu daha önce hiç olmamıştı. Asla. Tanrı aşkına, doğum kontrol hapi kullanıyordum. Olamazdım... o sözcüğü kullanmaya bile cesaret edemiyordum.

Mutfaktan çaydanlığın ıslığı geldi. Otomatik olarak gidip ocağı kapadım ve çaydanlığı mantar nihalenin üstüne koydum. Tezgâhın önünde dikilerek başımı iki yana salladım. Bu çok saçmaydı. *Hamile olamazdım*. Olabilir miydim?

Her zamanki gibi, bu açmazdan çıkmamı sağlayacak bir tek kişi biliyordum. Grace’in numarasını çevirdim ve onu görmek istediğimi söyledim.

“Oraya gelmemi ister misin?” diye sordu.

“Eğer gelebilirsen. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm ama gerçekten önemli.”

“Twila Faye burada. Bir süre dükkâna göz kulak olabilir. Yirmi dakika sonra oradayım.”

Hangi kadın çok iyi bir arkadaşı olmaksızın hayatla başa çıkabilirdi?

“Pekâlâ, öncelikle şunu doğru anlayalım,” dedi Grace, çayını dudaklarına doğru götürürken. “Gerçekten hamile olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Biliyorum, bu çok saçma. Hap kullanıyorum. Nasıl olabilir? Fakat... altı gün geciktim ve bu sabah dehşet bir bulantıyla uyandım. Önce mikrop kaptığımı düşündüm ama... bilmiyorum.”

“Şey, bunu söylemek istemezdim sevgili arkadaşım ama dışarılarda bir yerlerde doğum kontrol hapi işe yaramadığı için doğan sürüyle bebek var.”

“Öyle ama kadın hap almayı unutursa ya da ona benzer şeyler. Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Hayallerini yıkmak istemem ama kadınların hap almayı unutmadığını iddia ettiği vakalar duydum. Tek bir gün bile atlamamış ve dokuz ay sonra gürbüz bir bebek.”

“Of Tanrım! Öyle mi dersin? Sence bu mümkün mü?”

“Her şey mümkün.”

Grace’in hazırladığı çaydan bir yudum aldım, sıvının keskin tadı bir an dikkatimi dağıttı. “Bu nedir? Güzelmiş.”

“Lavanta. Rahatlamak için bitkisel bir çay. Dükkândan getirdim. Telefonda sesin çok gergin geliyordu.”

“Tanrı aşkına, beni suçlayabilir misin? Tam yapmam ge-

reken şeyler için adım atıyorum ve küt diye, birdenbire hamile mi kalıyorum?”

Grace derin bir iç çekti. “Monica, bu gerçekten o kadar korkunç bir şey mi?”

Sinirlendiğimi hissettim. “Nereden bileceksin ki? Sen hiç hamile kalmadın.”

Grace bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle cevap verdi. “Aslına bakarsan, kaldım.”

Başımı kaldırıp gözlerimi ona diktim ve yüzündeki ifadenin ciddi olduğunu anladım. “Ne?” diye fısıldadım. “Bana hiç söylemedin.”

Başıyla onayladı. “Biliyorum. Bu konuda nadiren konuşurum. On yıl önceydi. Bir... ilişkim vardı.” Fincanına bakarak devam etti. “Neredeyse dört aylık olmuştu... ve sonra bebeği düşürdüm.”

“Of, Gracie.” Uzanıp elini kavradım. “Çok üzüldüm.”

“Şey, bilirsin,” dedi, “bu tür şeyler olduğunda mutlaka bir sebebi vardır diye düşünürüm. Bir doğum uzmanıyla yeni görüşmüştüm ve kendime çok iyi bakıyordum. Kesinlikle tasarlanmış bir gebelik değildi, birkaç gün ilaç almayı unutan kadınlardan biriydim.” Duraksadı ve elini kumral buklelerine götürdü. “Kız mıydı erkek miydi, onu bile bilmiyorum, bilmek istemedim. Olay bitmişti ve yapabileceğim bir şey yoktu.”

Kabadayılık taslamasına karşın, ses tonundaki pişmanlığı sezmiştim. “Fakat Gracie, sağlıklı bir kadınsın ve daha otuz altı yaşındasın, hâlâ çocuk sahibi olabilirsin.”

Grace havayı yumuşatmak için bir kahkaha attı. “Bak tatlım, bu denklemde ikinci bir etken olduğunu unutuyorsun. Bir erkek. Ve şimdilik, ufukta onlardan yok.”

Başımla onaylayarak onun kahkahasına eşlik ettim.

“Ama sen,” dedi. “Sen Monica, üstünde yürüdüğü toprağa bile tapan bir kocaya sahipsin. Adam sana hayran. Hamileysen çok mu kötü olur yani? Adam bu konuda ne hisseder?”

Konuyu tartışmaya bile gerek duymadan Adam’ın havalara uçacağını biliyordum, ama benim çocuk istemediğimi biliyordu ve her zaman bu kararımı desteklemişti.

Omuz silktim. “Muhtemelen sevinir.”

“Sanırım haklısın. Clarissa ’ya ne kadar mükemmel bir baba olduğuna baksana.”

“Hımm...” dedim sadece.

“Bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım ama sen de giderek iyi bir anne olmaya başladın.”

“Of, bundan emin değilim...”

“Ben eminim. Nisanda buraya geldiğinden beri ikinizin ne kadar yol kat ettiğine bir baksana. Giderek yakınlaşıyorsunuz ve burada seninle ve Adam’la birlikte olmaktan hoşlandığını biliyorsun. Billie’nin kayboluşunu hatırlıyor musun? Onun acısını nasıl hissettiğine inanmadığını söylemiştin, hiç tanımadığın ama onu bu kadar perişan gördüğün için yüreğini parçalayan bir duyguydu.”

Öyleydi ve o duygu beni gerçekten şaşırtmıştı. Başka biri için daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bana ilk kez sarılıp kollarımda Billie’nin kaybına ağlarken, her şey ne kadar doğal gelmişti.

Kendimi iyi hissetmemi sağlamak Grace’in işiydi. Evden henüz ayrılmıştı ki Adam ve Clarissa okuldan döndüler. Bulantı tamamen kaybolmuştu ve kendimi daha iyi hissediyordum.

Adam'a olanlardan söz etmemeye karar vermiştim. Olanları önce kendi adıma hazmedebilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Sonraki üç sabah yine aynı bulantıyla uyandım ve öğle üzeri bulantı yine yok oldu. Bir sonra atacağım adımı tasarlar- larken, Adam'ın hâlâ mikrop kap- tığımı düşünmesine izin ve- riyordum. Augusta'ya varana kadar bir değişiklik olmazsa, bir gebelik testi alacak ve şüphelerimi Adam'la paylaşacaktım. Haberi birlikte karşılayabilirdik.

Fakat böyle bir şey olmayacaktı; dördüncü günün sabahı tanıdık mide bulantısı yerine karnımın alt bölümünde çok farklı bir krampla uyandığımda, gebelik testine gerek kalmadığını çok iyi biliyordum.

Yatakta kalarak kramplara boyun eğerken hissettiğim güçlü hayal kırıklığını düşündüm. Hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetme duygusuydu, aslında hamile kalmamıştım. Herhangi bir sebeple periyodum gecikmişti. Fakat hayatımda ilk kez, dünyaya yeni bir canlı getirme ihtimalini ciddi olarak düşünmüştüm.

Yanımda mışıl mışıl uyuyan Adam'a baktım. Yakışıklı yüzünde huzur vardı, parmağımı uzatıp yanağını okşayınca irkildi. Bir canlı dünyaya getirmenin Adam'la benim paylaştığımız aşkın bir parçası olduğunu düşünmek bütün vücudumda hissettiğim bir sevgi seline yol açtı.

Augusta'ya gittiğimizde belki gebelik testi yapmayacaktık ama kesinlikle kocamla konuşmak istediğim ciddi bir konu olacaktı.

Otuz Dört

Yatak odasında kendi kendime bir şarkı mırıldanarak yolculuk için kıyafet seçiyordum. Dört gün sonra Adam'la birlikte Augusta'ya gidiyorduk ve gerçekten heyecanlıydım.

Adam'la baş başa kalmak her zaman içtenlikle istediğim bir şeydi ve bunun Clarissa'yla bir ilgisi yoktu. Onun yanımda olmasından ve arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordum ama bütün çiftlerin kendilerine biraz zaman ayırmaları gerektiğini de anlamaya başlamıştım. Dört gün ve gece boyunca aklımdaki her şeyi konuşabilecek ve yeni bir bölgede yılbaşı alışverişinin tadını çıkarabilecektik.

Lacivert ya da açık mavi kazak arasında kararsız kaldığım sırada kapı zili çaldı ve Billie *koruma* havasında koşarak havlamaya başladı.

Gülerek ön kapıya yürüdüm. “Kapa çeneni Billie. Saldırıya uğramadık.”

Kapıyı açtığımda sundurmanın altındaki kadını görünce öyle afalladım ki bir süre konuşamadım.

“Şey, selam Monica. Benim, Carrie Sue. Eminim beni hatırlıyorsundur?”

Kapı çerçevesini sımsıkı kavrayıp başımla onayladım. “Evet, evet. Seni hatırlıyorum.” Gerçi onu son gördüğümünden beri yaşlandığını söyleyebilirdim. Hâlâ çok çekiciydi ama göz kenarlarında çizgiler oluşmaya başlamıştı. Sarı saçları moda-ya uygundu, çene hizasında kesilmişti ve alnındaki kırıışıkları kapatamayan perçemleri vardı. Makyajı kusursuzdu, Lancôme’un en iyi danışmanlarından biri tarafından uygulanmış gibiydi. Kesinlikle hâlâ çok çekiciydi ama ucuz bir biçimde.

“Şey, beni içeri davet edecek misin, yoksa sahipsiz bir köpek yavrusu gibi kapının önünde bekletecek misin?”

Birden sesim ortaya çıktı ve “Bilmiyorum Carrie Sue. Ne istiyorsun? Adam ve Clarissa burada değil,” diye yanıtladım.

Başını geri atarak güldü ve boynundaki kocaman malakit pendentif kolyeyi düzeltti. “Ne mi istiyorum? Eh, tabii ki kızımı istiyorum. Clarissa Jo nerede?”

Kendine anne diyen birinin, pazartesi günü saat birde kızının okulda olacağını bilmiyor olması hayret vericiydi.

Kendisine aynen bunu söyledim. “Ayrıca,” diye ekledim, “birdenbire ortaya çıkıp onu göreceğini sanma. Bu konuyu Adam’la konuşman gerek.”

“Konuşacak fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Kendime bir avukat tuttum, yargıca gittim ve kanıtlayacak bütün evrak burada.” Omuzundan sarkan siyah Gucci çantaya pat pat vurdu. “İki haftada bir ziyaret hakkım var.”

En büyük korkum gerçekleşiyordu. Ciddi miydi, yoksa bize oyun mu oynuyordu?

“Dinle, okuldan Adam’ı arayacağım ve burada olduğunu haber vereceğim ama o gelene kadar seni içeri alamam. O yüzden bir saat sonra tekrar gel. Kusura bakma,” diyerek kapıyı yüzüne kapadım.

Kapının arkasına yaslandığımda bacaklarım titriyordu. Derin bir soluk alarak telefona koştum.

Arandıktan yirmi dakika sonra Adam mutfaktan içeri giriyordu, yanında Clarissa da vardı.

Gelip bana sarıldı. “Sen iyi misin?”

“Emin değilim. Bir saat sonra geleceğini söyledi.”

“Annem gerçekten burada mı?” diye soran Clarissa’nın yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Onunla gitmek zorunda mıyım?”

Adam eliyle saçlarını karıştırarak Clarissa’nın önünde diz çöktü, ellerini kızının omuzlarına yaslayarak gözlerinin içine baktı. “Neler olup bittiğinden emin değilim ama onun hiçbir ziyaretinde Cedar Key’i terk etmeyeceksin. Duruşmada yargıç bunu açıkça belirtti. Evet, adada yanına gitmek zorunda kalabilirsin ama sadece hafta sonları ve iki haftada bir. Bir çaresini bulacağız,” diyerek ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı.

“Biraz sıcak çikolataya ne dersin Clarissa?” Çocuğun rahatlamak için sevdiği içecekten fazlasına ihtiyacı vardı ama o anda işe yarayacağını umuyordum.

“Tamam,” diyen Clarissa, Billie’yi kucaklamak için eğildi. “Hadi kızım. Seni dışarı çıkarayım.”

Billie’nin tasmağını taktı ve birlikte arka bahçeye çıktılar.

Çaydanlığa su doldururken Adam’ın belime sarıldığını hissettim.

“Bunu atlatacağız. Yapacağız,” diyerek burnunu boynuma sürttü.

“Biliyorum ama Clarissa’ya haksızlık. Burada bize çok iyi uyum sağlamıştı.”

“Carrie Sue’nun gerçekten Cedar Key’e geldiğine inanmıyorum. Avukata çağrı gönderdim, böylece yasal olarak ziyaret hakkı olup olmadığını öğrenebiliriz.”

Clarissa mutfağa döndü, Billie’nin tasmağını çözdü ve kuyşını kapının yanındaki askıya astı. Kendini sandalyeye bırakırken, yaklaşık sekiz ay önce bizimle yaşamaya gelen çocuğı hatırlattığını düşünmeden edemedim; üzgün ve mutsuz.

Sıcak çikolata fincanına kaynar suyu dökerken kapı çaldı. Arkamı döndüğümde Clarissa’nın şüpheyile bana baktığını gördüm. Uzanıp Billie’yi kucakladı ve onun antreye doğru koşmasına engel oldu.

“Ben bakarım,” diyen Adam ön kapıya doğru yürüdü.

“Vay, selam tatlım.” Bir Güneyli aksanı mutfağa kadar uzandı. “Bugünlerde çok iyi görüldüğünü söylemeliyim,” diyordu Carrie Sue, Adam’a.

“Mutfığa gel,” diyen Adam’ın sesinde samimiyetten eser yoktu. “Bu işi kökünden çözmeliyiz.”

Adam’ı izlerken yüksek ökçeli pabuçlarının karo zeminde tıkladığını duyuyordum ve mutfağa girdiklerinde tezgâhtan onlara doğru döndüm. Clarissa tam önünde oturduğu halde Carrie Sue’nun bakışları önce mutfığı taradı, antika meşe masaya takıldı, revaçta olan mutfak aletlerini ve tasarım işi dekorasyonu inceledi. Sonunda Clarissa’yı görebildi.

Kızına doğru yürürken yine sözcükleri sündürerek konuşmaya başladı: “Evet şekerim, annen seni görmeyeli çok uzun

zaman oldu. Ne kadar büyümüşsün.” Clarissa’nın yanağına ruhsuz bir öpücük kondururken haykırdı: “*Bu* da neyin nesi?” Parmağıyla Clarissa’nın kollarındaki Billie’yi işaret ediyordu.

“Onun köpeği,” diye eski karısını bilgilendirdi Adam.

“Of, bu tür şeylere alerjim olduğunu biliyorsun,” diyerek, hapşıracakmış gibi elini burnuna kapadı.

“Köpeklere benden daha alerjik değilsin,” diyen Adam bir sandalye çekip oturdu. “Sen sadece köpekleri *sevmiyorsun*. O yüzden aş bunu. Kız nerede kalıyorsa köpek yanında olacak. Bu durumu tartışmak istiyorsan, otur.”

Carrie Sue’nun gözleri büyüdü, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama sonra kapatıp Clarissa’nın yanındaki sandalyeye oturdu.

Ben de aynısını yaparak Adam’ın yanındaki yerimi aldım. Kocam bana hiç tanımadığım bir yönünü gösteriyordu. Normalde sakın ve tatlı dilli olduğu halde, şu anda saldırganlık eğiliminde bir kararlılık gösteriyordu.

“Pekâlâ, bütün bunlar tam olarak nedir Carrie Sue?”

“Olan şu ki,” diyen Carrie Sue çantasına uzandı, “şey... bir sigara yaksam sakıncası var mı?”

“Evet!” dedik Adam’la aynı anda.

“Evet, sakıncası var,” dedi Adam. “Monica ve ben sigara içmiyoruz ve evde içilmesine izin vermiyoruz.”

Carrie Sue elini kaldırarak omuz silkti. “Tamam, tamam. Sadece sorayım dedim.” Çantasındaki evrakı çıkararak Adam’a uzattı. “Tam olarak olan şu ki gerçek bir anne kızını görme hakkı talep ediyor.” Adam elindeki kâğıtları incelerken Carrie Sue’nun bana hoş olmayan bir bakış attığını gördüm.

Masanın karşısındaki Clarissa tek söz etmeden kucağında Billie'yi tutmaya devam ediyordu.

Kısa süre sonra Adam evrakı Carrie Sue'ya geri verdi. "Yasal görünüyorlar ama avukatımla görüşmeden hiçbir şeye izin verecek değilim. Bu arada, planın nedir? Sen Georgia'da yaşıyorsun. Clarissa'yla vakit geçirmek için iki hafta da bir buralara mı geleceksin?"

Carrie Sue'nun yüzündeki sırıtişın, Alice'deki Cheshire kedisinin tıpatıp aynısı olduğuna yemin edebilirdim. "Saçmalama Adam. *Tabii ki* hayır. Bu aptalca olurdu." Devam etmeden önce bir saniye durdu. "Artık Cedar Key'de yaşıyorum. Eğer kızım buradaysa, o halde burası benim de yeni evim."

Mideme yumruk yemiş gibiydim, o sırada Clarissa'nın sesini duydum: "Buraya mı taşındın? Neden?"

"Evet, Carrie Sue, *neden?*" diye sordu Adam, buz gibi bir sesle.

Alnındaki perçemleri iten Carrie Sue sakın bir sesle cevap verdi. "Size söyledim, kızım la olmak için. Fennimore Mills'te kendime bir daire aldım. İki odalı ve Clarissa'nın yanımda kalması için fazlasıyla yer var."

Evet, en korkunç kâbusum birden gerçekleşiyordu. Adam'm eski karısıyla aynı yerde mi yaşamak zorunda kalacaktım? Gittiğim her yerde onunla mı karşılaşacaktım? Zavallı ben duygusu azalmaya başladığında Clarissa'ya baktım ve birden çok utandım. Zavallı çocuk üstünden kamyon geçmiş gibiydi. Yüzü sararmıştı, kocaman açılan gözleri boş bakıyor, parmakları Billie'nin kürkünü yoğurmaya devan ediyordu ama sessizliğini sürdürüyordu.

“Peki, burada ne yapmayı düşünüyorsun Carrie Sue? Clarissa’yı sadece iki haftada bir hafta sonları görebileceksin. Kalan zamanını nasıl geçireceksin?” Adam’ın sesi dikkat çekecek biçimde yükselmeye başlamıştı.

“Nasıl mı?” diye sordu kadın. “Henüz bilmiyorum. Bir kumsalınız olduğunu gördüm, güneşlenmeyi her zaman sevmişimdir.”

Hadi canım, diye düşündüm. Muhtemelen hiçbir şey giymiyorsundur.

“Ve... şey... yeni arkadaşlar edinmeyi düşünüyorum,” diye devam ederken sesindeki rahatsızlık artıyordu. “Aslında bu seni hiç ilgilendirmez, Adam. Georgia’da yapacak pek çok şey buluyordum ve burada da bulacağıma kuşku yok.” Ayağa kalkarak kısa, siyah fitilli kadifeden ceketini düzeltti.

İşte o zaman kıyafetinin geri kalanını görebildim. Önümüzdeki soruna öyle odaklanmışım ki ne giydiğine fazla önem vermemiştim. Oysa şu anda üstündeki ceketin ve beyaz ipek bluzun kesinlikle Ralph Lauren olduğunu görebiliyordum. Koyu gri pantolonu muhtemelen Armani’ydi ve bakışlarım yüksek ökçelerine kaydığında Prada olduklarına iddiaya girebilirdim. Yıllarca Boston’da yaşayıp çalışmak moda konusunda beni geliştirmişti. *Elbette*, diye düşündüm, *Cedar Key’e kesinlikle çok iyi uyum sağlayacak*; normal kıyafet eğilimimiz, havaya bağlı olarak kot pantolon ya da şorttu. Eskilerin dediği gibi, *sudan çıkmış balık* deyimi, Carrie Sue Brooks’la yepyeni bir anlam kazanacaktı.

“Ayrıca,” dedi, “Yargıç Clarissa’yı önümüzdeki hafta sonu görmeme izin verdi. Cuma günü okuldan onu ben alacağım. Anlaşıldı mı?”

Adam da ayağa kalktı. “Anladığım şu; avukatım benimle görüşene kadar hiçbir şey olmayacak. Bana numaranı bırak, görüşmeden sonra seni ararım.”

Carrie Sue çantasına uzandı, üstünde telefon numarası olan bir kart çıkararak masanın üstüne attı ve hışımla evden çıkıp gitti.

Ön kapı çarpılarak kapanırken üçümüz birbirimize baktık. Olan bitenler beni şaşkına çevirmişti ama asıl kahreden Carrie Sue'nun Clarissa'ya gösterdiği ilgisizlik ve şefkatsiz halleri olmuştu. Bir hoşça kal bile dememişti.

"Şimdi ne olacak?" dediğini duydum Clarissa'nın, Adam ve bana bakarak.

Adam başını iki yana salladı. "Benim kafam da seninki kadar karışık, Clarissa." Masanın etrafından dolaşıp onu kollarına aldı. "Fakat şu kadarını söyleyebilirim, yargıcın kararının kesin olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun ve ben buradayken, onun nerede yaşadığını öğreneceğim."

"Demek istediğin, gerçekten gidip onunla yaşamak zorunda olduğum mu?"

Sesindeki kederi hissedebiliyordum. Bu çok büyük haksızlıktı. Neden bir çocuk istemediği bir yere gitmek zorunda kalıyordu?

"Başka şansımız olmayabilir," dedi Adam. "Yine de bek-

leyelim ve Trent arayınca neler söyleyeceğini dinleyelim. Bu arada, üçümüzün dışarda yemeği hak ettiğimizi düşünüyorum. Island Room'a ne dersiniz?"

Bu sözler Clarissa'nın yüzünü gülümsetti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Neden şimdi gidip ödevlerini yapmıyorsun? Saat altıda çıkarız."

Clarissa peşinde Billie'yle birlikte mutfaktan çıktı.

Adam'ın yanına gidip kollarımı boynuna doladım. "Bunların olduğuna inanmakta zorluk çekiyorum. Gitmek istemiyor Adam. Bu doğru değil. Ve Carrie Sue... Tanrım, Clarissa'yla konuşmadı bile. Hiç ilgi göstermedi. Neden bunu yapıyor?"

"Çünkü o öyle biri. Hep öyleydi. Sadece *kendisi* önemlidir, kesinlikle kızı değil. Yine de, onun buraya geleceği hakkında ciddi şüphelerim vardı."

"Ve haklıydın. Tanrı aşkına, burada nasıl vakit geçirecek?"

"Eh, çalışmadığına göre bunu devreden çıkarabiliriz. Mali sıkıntısı yok ve Cedar Key'de yeterince meyhane var."

Kollarından uzaklaşıp yüzüne baktım. "Ciddi misin? Sence vaktini içerek mi geçirecek?"

Adam içini çekti. "En iyi yaptığı şey bu, Monica."

Telefon çaldı, avukatı olduğunu umarak Adam'ın açmasına izin verdim.

"Selam Trent," dediğini duydum.

Gidip Clarissa'ya bakmaya ve ödevlerinde yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaya karar verdim. Odasının kapısı kapalıydı ama onun alçak bir sesle konuştuğunu duydum. İçerde arkadaşı yoktu. Kimle konuşuyordu? Parmaklarımın ucuna basarak yürüdüm ve kulağımı kapıya dayadım.

“Her şeyin yoluna gireceğini nereden biliyorsun?” dediğini duydum. Sonra ses kesildi. “Evet, güçlü olabilirim ama yine de onunla kalmak istemiyorum.” Telefonda mı konuşuyordu? Hayır, bu mümkün değildi, telefonu Adam kullanıyordu. “Biliyorum ama... onun gitmesini istiyorum. Burada ona ihtiyacımız yok,” dedi Clarissa. Kendi kendine mi konuşuyordu? “Öyle mi? Ne zaman oraya gitmek zorunda kalsam benimle gelecek misin? Söz mü?”

“Monica?” diye seslenen Adam zıplayarak kapıdan uzaklaşmama sebep oldu.

“Evet,” dedim, tekrar mutfağa dönerek.

“Korkarım her şey yasal. Carrie Sue *gerçekten* bir avukat tutmuş, yargıca gitmişler ve adam iki haftada bir ziyaret belgesini imzalamış... ve bu cuma başlıyor.”

“Hay lanet! Of, olamaz!” dediğimde, cuma öğleden sonra Augusta’ya yola çıkacağımızı nihayet idrak etmiştim.

“Biliyorum. Augusta. Şey... halen gidebiliriz.” Tereddüdü çok açıktı.

Düşünmeden tepki gösterdim. “Çıldırдың mı? Elbette gidemeyiz! Bir şey olsa hafta sonu burada *olamayız*. Asla. Gitmiyoruz.” Başımı hırsıyla iki yana sallıyordum.

Adam yanıma gelip beni kollarına çekti. “Çok ama *çok* üzgünüm. Bunu nasıl beklediğini biliyorum, ben de öyle.” Başımın üstünü öptü. “Belki Clarissa’nın durumunu hallettikten sonra, cumartesi sabahı yola çıkabiliriz.”

Ondan uzaklaşıp yüzüne baktım. “Kesinlikle olmaz. Dedğim gibi, burada olmak zorundayız. Ya bir şey olursa? Carrie Sue ancak dört yaşındaki biri kadar sorumluluk sahibi.”

Adam güldü. “Bu konuda haklısın. Of Monica, bu konuda hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Hissetme,” dedim. “Sorun değil. Gerçekten. Program yapar ve martta, bahar tatilinde gideriz. Ne dersin? Annem Augusta’nın özellikle mart ayında, kızılıkların ve açelyaların çiçek açtığı dönemde güzel olduğunu söylemişti.”

Beni tekrar kollarına aldı. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Sen inanılmaz bir kadınsın ve benim her şeyimsin.”

“Biliyorum Adam çünkü ben de seni aynı şekilde seviyorum.”

Çarşamba günü öğleden sonra Grace’in yerinde oturmuş kahvemi yudumluyor, onun birkaç müşteriyle işinin bitmesini bekliyordum. Sonuncusu da kapıdan çıktıktan sonra Grace bana katıldı.

“Evet, konuşmak ister misin?” dedi, karşıma bir sandalye çekerek.

“Söyleyecek fazla bir şey yok. Sana her şeyi anlattım. Carrie Sue kapımıza dayandı, Trent ziyaret hakkını aldığını söyledi ve kadın artık Fennimore Mills’te yaşıyor.”

Grace başını iki yana salladı. “Tam bir pislik, ha? Augusta gezisini de kesinlikle iptal ettiniz sanırım? Kendini berbat hissettiğine şüphe yok.”

“O çocuk hafta sonu boyunca Carrie Sue’ya mahkûmken ve başına bir şey gelse arabayla yedi saatlik mesafede olduğumu bilirken, gitsek daha kötü hissederdim.”

Grace masanın üstünden uzanıp elimi sıktı. “Eh, yine de tatilini iptal etmek büyük incelik ve sana katılıyorum. Kadın

eziğin teki, neler olacağını Tanrı bilir. Acaba beyin denen şey onda yok mu?”

Gülümsedim. “Dünkü davranışlarını gördükten sonra kafasızın teki olduğunu söyleyebilirim.”

“Clarissa durumu nasıl karşıladı?”

“Şöyle böyle. Hafta sonlarını Carrie Sue ile geçirmek istemiyor ve o yaşta bunları yaşamak zorunda kalması doğru değil. Lanet olsun, üstelik şimdi de hayali bir arkadaş edildi.”

“Ne demek bu?”

Grace’e Clarissa’nın kulak misafiri olduğum konuşmasından söz ettim.

“Bunu kendisine sordun mu?”

“Hayır, çünkü neler olup bittiğinden emin değilim. Buraya ilk geldiğinde tekneyle Atsena Otie’ye gitmek istediğini söylemişti, hatırlıyor musun? Sonra birdenbire köpeğinin adını Billie koyuverdi. Bütün bunlar çok tuhaf.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun? Büyükannenin ruhu olduğunu mu düşünmeye başladın?”

Kahvemden bir yudum aldım. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Gracie. Senin bu tür şeylere inandığını biliyorum, ben asla inanmadım. Yine de garip, Clarissa odasından çıktığında üzgün görünmüyordu. Bu hafta sonu Carrie Sue’ya gitmek zorunda olduğunu öğrenmek kesinlikle hoşuna gitmedi ama sanki teslim olmuş gibiydi. Konuştuğu kişi her kimse, onunla birlikte gideceğini söyledi ve Clarissa ondan söz aldı.”

“Belki *gerçekten* Sybile’dir, Monica. Belki yaşlı Sybile hâlâ yapılacak işleri olduğu için ve yolculuğuna devam etmeden önce senin güvende olduğunu bilmek için ortalıkta

dolaşıyordur. Unutma, çocukların şaşırtıcı psişik yetenekleri vardır. Ne yazık ki büyüdükçe bu yeteneğimizi kaybediyoruz ama çocuklar bu tür tecrübelerle çok açtılar.”

İlk kez Grace’le tartışmadım ve saçmaladığını söylemedim. Ona inandığım için değil, neler olup bittiğini gerçekten anlayamadığım için. Ve ilk kez, en iyi arkadaşımın diğer bazı şeyler gibi benimle paylaşmadığı psişik bir yeteneği olup olmadığını merak ettim.

“Aman ya,” dedi Grace. “O halde bu hafta sonu Adam’la şu özel konuşmayı yapacak mahremiyetiniz olmayacak.”

“Aslında mahremiyetimiz olacak çünkü Clarissa pazar gününe kadar yok ama konuyu açmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum.”

“Fikrini mi değiştirdin?” diye gaz vermeye çalıştı Grace.

“Hayır, sanmıyorum. Sadece doğru zaman olmadığını düşünüyorum. O zaman geldiğinde bunu hissedeceğim.”

“Eh, biraz da iyi tarafından bakalım; Augusta’ya gidemeyebilirsin ama bütün hafta sonu boyunca ev size ait. Jakuzide şampanya içebilir, evde çıplak gezebilir, bu tür keyifli şeyler yapabilirsiniz.”

Kahkahayla başımı arkaya attım. “Gracie pes doğrusu. Hayatında gerçekten bir erkeğe ihtiyacın var.”

“Hımm, söz etmişken, dün akşam Bay Kendini Beğenmiş beni aradı.”

“Yo! Hayır, lütfen onunla tekrar çıkmaya başlayacağını söyleme.”

“Bir erkek konusunda gerçekten o kadar umutsuz olduğumu mu sanıyorsun? Lütfen! Gerçi denemedi değil. Bir sürü

zırva, özür dilemeler, mülkümde göz olmadığını söylemeler, falan filan.”

“Ona inanıyor musun?”

“Ne münasebet. Tam kapamak üzereyken bana ödemeye hazır olduğu miktardaki parayı reddettiğim için çok budala bir kadın olduğumu söyledi. ‘Cehenneme kadar yolun var ve sakın bir daha beni arama,’ diyerek telefonu yüzüne kapadım.”

Grace’le beşlik çakmak için elimi kaldırdım. “Aferin sana.”

“Bazı erkekler kadınların sadece budala olduğunu sanıyor. Bunu asla anlayamayacağım.”

“Adam kiminle dans ettiğinin farkında değildi. Kumral buklelerini görünce seni kolay lokma sandı.” Pencereden Dock Street’e baktım. “Of Tanrım! İşte orada!”

Grace dışarı göz atmak için döndü. “Ay evet, tipik eski eş; belki Bayan Kibirli demek daha doğru olur.”

Carrie Sue’nun pencereye doğru bakma ihtimaline karşı kendimi Grace’in arkasına saklandım. “Tanrım, sence kahve içmeye buraya gelir mi?”

Grace güldü. “New Yorklu gösteriş budalası gibi giyinmiş haliyle mi? Cidden şüphem var. Coffee, Tea and Thee’nin kadının sosyal gündeminde olduğunu sanmam. Vay be, tuhaf biri, değil mi?”

Yana doğru eğilip Carrie Sue’nun yolun karşısında Büyük Marina’nın korkuluklarına dayanmış denizi seyrettiğini gördüm. Baldırlarına uzanan ten rengi triko bir elbise giymiş, omuzlarına bej bir şal dolamıştı ve ten rengi topuklularıyla tamamen uygunsuz bir görüntüsü vardı. “O kıyafetin içinde biraz şapşal görünüyor.”

Grace başını iki yana salladı. “Öyle mi?” dedi, ergen kızlar gibi kıkırdayarak.

Ben de onunla birlikte kıkırdamaya başladım ve bir an sonra Carrie Sue kafeye doğru baktı. Yola devam etmeden önce burnunu kıvırdığına bahse girebilirdim.

Cuma günü öğleden sonra verandada oturmuş Grace'in atkısıyla uğraşüyor ve Adam'la Clarissa'nın okuldan dönmesini bekliyordum. Adada, sıcaklığın yirmi dereceye ulaştığı harika bir kış günü yaşıyorduk. Clarissa'yı bugün Carrie Sue'ya götüreceğimiz gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Bana son derece yanlış geliyordu ama gitmek istemediği halde Clarissa'nın ılımlı tavrı övgüye değerdi. Bakışlarımı kaldırdığımda kocamın ve üvey kızımın bahçeye girdiğini gördüm.

"Selam," diye seslendim, örgümü elimden bırakarak.

Adam'ın merdivenden çıkmasını izlerken ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Carrie Sue'yla yaşanan bu olaylar onu tüketmişti.

"Okulda günün iyi geçti mi?" diye sordum Clarissa'ya. O sırada Adam eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Clarissa başıyla onayladı. "Tekrar yılbaşı piyesinin provasını yaptık. Mary'nin bütün repliklerini ezbere okudum."

Gülümsedim. "Elbette yapmışsındır." Adam ve ben, pi-

yeste bu kadar önemli bir role seçildiği için onunla gurur duyuyorduk.

“Salı akşamı olduğunu unutmazsınız, değil mi?” diye sordu.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye çıkıştı Adam. “Muhtemelen evdeki bütün takvimlere işaretlemiştir.”

“Büyükannem de kesin geliyor mu?”

“Kesinlikle,” dedim. “Ayrıca Dora teyze, Saren ve Gracie de orada olacak. Bunu ne pahasına olursa olsun kaçırmazlar.”

Tam odasının yolunu tutmuşken durup geri döndü. “Annemi davet etmek zorunda mıyız?” diye sordu Adam’a.

“Clarissa, onu dışlamak pek yakışık almaz.”

“Zaten büyük ihtimal gelmeyecektir,” diye dişlerinin arasından mırıldandı uzaklaşmadan önce.

Ben kanepede örgümü örerken Adam sınav kâğıtlarını okuyordu. Şömine rafındaki saate bakınca neredeyse dört olduğunu gördüm.

“Of Tanrım, Clarissa’nın Carrie Sue’ya gitmeye hazır olup olmadığına bakayım,” diyerek ayağa fırladım ve odasına gittim.

Yatağında oturmuş kitap okuyordu, Billie yanına kıvrılmıştı. Odada etrafıma baktım. “Sırt çantan nerede?” diye sordum.

“Of,” dedi coşkusuz bir tonda. “Toplanmam gerekiyor.”

“Clarissa, hâlâ toplanmadın mı? Bütün ihtiyaçlarını komodinin üstüne koydum. İşte orada,” diyerek dikkatle katlanmış giysilerin yanına yürüdüm. “Ben bunları çantana koyarken sen diş fırçasını ve diğer banyo malzemelerini al.”

Clarissa gayet yavaş bir halde yatağından aşağı kaydı, birkaç dakika sonra diş fırçası, tarağı ve diğer malzemeleriyle geri döndü.

“Pekâlâ, onları buraya koy. Biraz hızlanalım. Carrie Sue dört buçukta seni bekliyor olacak.”

“Ben yokken Billie’ye bakabileceğinden emin misin? Beni özleyecek.”

Haklıydı. “Elbette bakacağım Clarissa. Bu akşam yemeğe büyükannene gidiyoruz ve Billie de bizimle geliyor. Onunla birlikte yürüyeceğiz, böylece biraz egzersiz yapmış olur.”

Bunu duyunca Clarissa gülümsedi. “Teşekkürler. Billie’yi eve kabul ettiği için büyükanneme teşekkür edin.”

Çantasının fermuarını kapadım. “Tamam, hazırız,” diyerek odadan çıktım.

“Bir saniye,” diye seslendi, örgü çantasını yukarı kaldırarak. “Bunu alabilir miyim?”

“Elbette alabilirsin.”

“Ama ya bir sorun çıkarsa? Annem örgü örmeyi bilmiyor.”

Hımm, iyi soruydu. “Artık o kadar iyi örüyorsun ki bir yanlışlık yapacağımı sanmıyorum.”

Adam, Clarissa’yı Carrie Sue’nun evine götürürken onlara eşlik etmem gerektiğinden emin değildim, ama Adam ısrarcıydı. “Orada olmaya her anlamda hakkın var.”

Aramızda Clarissa’yla apartman dairesinin merdivenini çıktık, doğru numarayı bulunca Adam kapıyı çaldı. Bir ya da iki dakika beklediğimiz halde kimse açmadı. Adam bu kez daha sert vurdu.

“Of, Tanrı aşkına, şu kıza duştan çıkması için biraz zaman verin,” diye Carrie Sue’nun içerden seslendiğini duyduk, kısa süre sonra kapı açıldı.

Kadın gözlerini doğrudan bana dikti. “Of, hep birlikte geleceğinizi bilmiyordum.”

Tereddütsüz cevap verdim, “Üvey kızım hafta sonunu burada geçireceğine göre, evin uygun olup olmadığını görmek zorundayım.”

Başını çeviren Carrie Sue içeri girmemiz için kenara çekildi. “Bak bakalım evim kriterlerine uygun mu?”

Key West mobilyalar ve aksesuarlarla döşenmiş küçük oturma odasına girdik. Hasır kanepeler ve koltuk minderleri leylak ve nane yeşili tonlarındaydı, duvarlara ise pelikan ve balıkçıl resimleri asılmıştı. Sehpanın üstü gazeteler ve bulaşık makinesine ulaşamayan, halen kirli fincan ve tabaklarla doluydu. Bir sandalyenin sırtına ceket ve kazak atılmıştı, içerde kesif bir sigara dumanı kokusu vardı. Gözüm sehpanın ucundaki, içinden izmaritler taşan kül tablasına kaydı. Kriterlerime uymak mı? Hayır, hiç uygun değildi ama sesimi çıkarmadım.

“Carrie Sue, Clarissa’nın sigara dumanına maruz kalmasını istemediğimizi konuşmuştuk sanırım,” dedi Adam.

“Of, Tanrı aşkına. Burada bir kutu dolusu lizol var,” diyen Carrie Sue mutfığa gitti ve lizolle geri dönerek odayı spreylemeye başladı. “Tamam, o buradayken sadece balkonda sigara içeceğim.” Eliyle, oturma odasından kayar kapıyla geçilen ve içinde küçük bir masayla sandalyeler bulunan kapalı bölmeyi işaret etti.

“Pekâlâ, hadi şekerim, annen sana odanı göstereyim,” dedi Clarissa’ya ve hep birlikte koridorda onu izlemeye başladık.

Bizim evdeki kadar olmasa da yeterince güzel bir odaydı. İkiz yatak, komodin, küçük bir masa ve yine turistik Key West dekoru.

“Güzel değil mi?” diye sordu Carrie Sue.

Oturma odasından daha derli toplu olduğu su götürmezdi.

“Evet,” demekle yetindi Clarissa.

“Tamam,” diyen Adam ön kapıya yöneldi. “Pazar günü saat üç gibi Clarissa’yı alırız. Pazartesi günü okul var. Yarın için planın nedir?”

“Plan mı?” diye sordu Carrie Sue, daha önce bu sözcüğü hiç duymamış gibi. “Of... şey... Hımm... arabayla Chief-land’e gideriz diye düşünmüştüm. Super Walmart’a gidip yıl-başı alışverişi yapabiliriz.”

Neiman Marcus’un muhtemelen en iyi müşterisi olan kadın Walmart’a mı gidecekti? Üstelik arabasıyla? Onun trafikte ne kadar sorumluluk sahibi olduğunu düşünmeden edemedim.

“Pekâlâ,” diyen Adam, Clarissa’ya sımsıkı sarıldı ve onu öptü. “Uslu bir kız ol, pazar günü görüşürüz.”

Başıyla onaylayan Clarissa hemen bana döndü. Şaşkınlıkla kollarımı açarak onu kucakladım ve annesine sarılmak için herhangi bir girişimde bulunmadığını fark ettim. Oysa o anda bana olan sevgisini sergiliyordu. Yanağını öptüm ve yüzüne bakmak için geri çekildim. “İyi vakit geçir ve Billie’yi merak etme. Ona çok iyi bakarız.”

Clarissa başıyla onayladı ve evden çıktık. En alt basamağa ulaştığımızda gözlerimin yaşardığını hissettim. Tanrım, kendimi yavru köpeğini göle düşürmüş ve başına ne geleceğini bilmeyen biri gibi hissediyordum.

“Kanunlar ve yargıçlar umurumda bile değil,” diyen Opal, konuşurken çatalını havada sallıyordu. “Bütün bildiğim Carrie Sue’nun bugüne kadar gördüğüm en berbat anne olduğudur.”

İlk kez kayınvalideme tamamen katılıyordum.

“Bu doğru değil. O zavallı çocuğun kadının isteklerine katlanmak zorunda kalması kesinlikle doğru değil ve bütün söyleyeceğim, o aşağılığın yanında torunumun iyi olmayacağı.”

Adam başını iki yana salladı. “Anne, lütfen. Yeter. Hepimiz aynı şeyi hissediyoruz ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sana bir kez daha hatırlatayım, Clarissa’nın yanında sakın böyle şeyler söyleme.”

Opal şarabından bir yudum aldı. “Of Adam, bu konuda biraz olsun hakkımı teslim et. O çocuğun Carrie Sue’nun yanında olduğunu düşünmeye katlanamıyorum. Bütün hafta sonu boyunca ne yapacak?”

Adam tabağındaki kızarmış sosisi çatalıyla itti. “Yarın Super Walmart’a gidebileceklerini söyledi.”

Opal alayla burnunu büktü. “Gecekondu mahallesinde mi dolaşacak?”

Gülümsedim. Benim aklımdan da aynı şey geçmişti.

Zavallı Adam kendini zaten yeterince kötü hissediyordu ve bütün iyi niyetine rağmen, Opal’ın onun kafasını ütüleyerek daha kötü hissetmesine yol açması doğru gelmiyordu.

“Opal,” dedim, “bu ızgara nefis. Her seferinde bu kadar iyi yapmayı nasıl başardığını bilmiyorum.”

“Güney aşçılığı nesilden nesle geçer,” dedi. “Tatlı olarak limonlu pastam var, o yüzden yemene bak.”

Yemeğin geri kalanında konu genellikle Clarissa’nın rol aldığı piyes ve yılbaşı üstüneydi.

Bulaşık makinesini doldurduktan sonra üçümüz kahve-
rimizin ve Opal’ın meşhur tatlısının tadını çıkarmak üzere
oturduk.

“Dinle,” dedi Opal, masanın karşısındaki Adam’a baka-
rak. “Clarissa’nın Carrie Sue’nun yanında kalmasıyla ilgili
tek bir şey daha söyleyeceğim ve bir daha konuyu açmayaca-
ğım.” Adam sesini çıkarmayınca devam etti: “Çocuğun ya-
nında ceptelefonu olsaydı kendimi çok daha iyi hissedirdim.
Carrie Sue’nun evinde telefon yok, değil mi?”

Opal haklıydı. Carrie Sue’nun ceptelefonu vardı, o yüzden
eve telefon bağlatmaya gerek duymamıştı.

Adam annesine baktı. “Vay canına, haklı olabilirsin.
Bunu hiç düşünmemiştim. İhtiyacı olduğunda bizimle bağ-
lantı kurabilmeli. Pazartesi günü bu konuyla ilgileneceğim.
İyi bir fikirdi, teşekkürler anne.”

Opal’ın keyifle sırtıttığını görünce ben de gülümsedim.
Opal baş belası olabilirdi, ama yufka yürekliydi ve iyi, ilgili
bir büyükanne olduğunu kanıtlamıştı. Bundan iyisini kimse
bekleyemezdi.

Adam ve ben, bir şekilde hafta sonunu atlatmayı başardık, ama yalan söylemeyeceğim, Clarissa yokken ev korkunç derecede ıssız görünüyordu. Billie, gösterilen tüm ilgiye karşın sızlanarak ortalıkta dolaşıyordu.

Grace'in önerisine bile uymuş ve cuma akşamını bir şişe şampanya eşliğinde jakuzide geçirmiş, ardından doyasıya sevişmiştik. Evin Clarissa gelmeden önceki gibi bize ait olduğunu bilmek cinsel hayatımızı tetiklemiş gibiydi.

Oysa pazar sabahı uyanıp kahve hazırlamak için mutfığa girdiğimde Clarissa'mın yokluğunu bir kez daha hissettim. Kahve demlenirken sabahlığımı üstüme geçirip gazeteyi almak üzere dışarı çıktım.

"Monica?" Adımı duyunca dönüp baktım ve Bayan Tilly'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Günaydın Bayan Tilly, bugün nasılsınız?"

"Şey, gerçeği söylemek gerekirse biraz üzgünüm. Güzel üvey kızın nerede?"

“Clarissa mı? Şey... yani... annesi Cedar Key’e taşındı ve iki haftada bir kızını yanına alacak. Bu hafta sonu beraberler.”

“Öyle mi? Ben dedikodu taşıyan biri değilim ama... bir çocuk söz konusu olduğunda ve özellikle bu çocuk Clarissa kadar sevimli bir çocuksa, şey, sanırım dilimi tutamayacağım.”

Birden tedirgin oldum ve *çık ar ağızından baklayı* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. “Tam olarak neden söz ediyorsunuz?”

“Dün öğleden sonra Walmart’a gittim.” Doğrudan bana bakmak için gözlüğünü düzeltti. “Orada Fluffy’im için yılbaşı oyuncakları bakarken birden dükkânın önündeki resepsiyondan küçük bir kızın kaybolduğu anonsu yapıldı. Kızın adı Clarissa Brooks’tu ve annesinin gelip onu alması isteniyordu.”

“Ne?” diye bağırdım. Carrie Sue, Walmart’ta Clarissa’yı mı kaybetmişti? “Aman Tanrım. Carrie Sue onu almaya geldi mi?”

Tilly dudaklarını büzerek somurttu. “Eh, evet, ortaya çıktı, yalınayak yalpalayarak resepsiyona gitmeye çalışıyordu.”

“Yalınayak mı?” Bu da ne demekti?

“Evet, anlaşılan pedikür yaptırmıyormuş. Ne tür bir anne ayak tırnaklarını boyatmak için dokuz yaşındaki kızını yalnız bırakır?”

İşte bu asrın sorusuydu. “İyi miydi? Clarissa iyi miydi?”

“Öyle görünüyordu. Yanlarına gidecektim ama reyonda bekleyerek izledim. Beni ilgilendirmezdi, anlarsın ya. O yüzden neler olup bittiğini anlamak için biraz oyalandım. Kadın Clarissa’yı yanında salona götürdü, pabuçlarını giyip ödeme yaptı ve dışarı çıktılar. Her şeyin yolunda gittiğinden emin

olmak için park yerine kadar onları takip ettim ve ikisinin birlikte arabaya binerek uzaklaştıklarını gördüm.”

“Aman Tanrım, Clarissa’nın başına her şey gelebilirdi.”
İçimdeki öfkenin giderek kabardığını hissediyordum.

“Şey, evet. Kesinlikle. O yüzden söylemem gerektiğini düşündüm. Dikkatini çekerim, dedikodu sevmem ama dediğim gibi bir çocuk söz konusu olduğunda...”

Uzanıp Tilly’ye sarıldım. “Hayır, hayır, sen doğru olanı yaptın. Teşekkürler Tilly. Gerçekten minnettarım.”

Eve doğru yürürken bunu Adam’a nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum.

Bir saat sonra öfkem hâlâ yatışmamıştı. “Buna inanabiliyor musun?” dedim Adam’a, Tilly’nin söylediklerini anlattıktan sonra. “Ne tür bir anne bunu yapabilir?”

Adam’ın sesi kontrollü çıkıyordu ama benim kadar üzgün olduğunu biliyordum. “Düşüncesiz bir anne. Tıpkı Carrie Sue gibi. Neyse ki Clarissa danışma masasına gidecek kadar akıllıymış.”

“Zeki bir kız,” diyerek tostunu önüne koydum. “Şimdi ne olacak? Carrie Sue’ya haddini bildirecek misin?” Onun cezalandırılmasını istiyordum. Clarissa’yı almayı hak etmiyordu.

Adam kahvesine koyduğu kremayı karıştırdı. “Elbette yapacağım ama Clarissa’nın önünde değil. Bugün onu almaya giderken neden Billie’yi de yanımızda götürmüyoruz? Eğer senin için sorun olmazsa, Clarissa’yla ikiniz dönersiniz ve ben arkada kalıp Carrie Sue’yla konuşurum. Yeni bir ku-

ral koyacağım, çocuğu hiçbir şekilde adadan çıkarmayacak. Onunla ya burada görüşecek ya da hiç görüşmeyecek.”

Bana pek haddini bildirmek gibi gelmemişti ama Adam’ın adaletine güveniyordum. “Tamam. Bu konuyu Clarissa’yla konuşacak mısın?”

“Olanları onun anlatmasını istiyorum, bakalım neler söyleyecek.”

Billie’nin kayışını tutmuş otoparkta bekliyordum. Zavalı hayvan bütün hafta sonu kederliydi. Birkaç dakika sonra Clarissa koşarak merdivenden aşağı indi ve doğruca Billie’ye yöneldi.

Çığlıklarla Billie’yi kucakladı. “Of Billie, seni çok özledim! Seni bırakmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm.” Yüzünü hayvanın kürküne gömdü.

“O da seni çok özledi ama ona fazladan ilgi gösterdim. Sen nasılsın? Hafta sonun iyi miydi?” diye sordum eve doğru yürürken.

“İdare eder. Billie’ye bu kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim.”

Sessizce eve kadar yürüdük.

Mutfak kapısından girer girmez Clarissa sırt çantasını ve örgü çantasını tezgâha bıraktı, Billie’nin kayışını çözdü ve “E-postalarımı kontrol edebilir miyim? Zoe’yle hiç konuşma şansım olmadı,” dedi.

“Elbette. Ben sırt çantayı boşaltıp kirlileri makineye atarım.”

Sırt çantasını boşalttıktan sonra örgüsüne bir göz attım ve büyük şaşkınlık yaşadım, atkının tamamı bitmiş, sadece son

sıranın kapatılması kalmıştı. Örgü örecek bunca zamanı nereden bulmuştu? Carrie Sue onunla vakit geçirmemiş miydi?

Adam yaklaşık kırk beş dakika sonra eve geldi ve onu görür görmez Carrie Sue'yla yüzleşmesinin tepesini attırmaktan başka işe yaramadığını anladım.

"Nasıl gitti?" diye sordum. "Kahve? Şimdi yaptım."

Bana sarılmak için yanıma geldi. "Evet, harika olur. Aynı tahmin ettiğim gibi gitti. Önce olanları inkâr etti..."

"Neyi inkâr etti?" diye araya girdim. "Nasıl edebilir? Tilly şahit olmuş."

"O iflah olmaz bir yalancı Monica, ama neler olduğunu anlatınca köşeye sıkıştı. Nereden bildiğimi öğrenmek istedi ama elbette söyleyecek değildim. Ona göre, Clarissa'yı oyuncak reyonuna bırakarak etrafa bakmasını söylemiş ve sonra ön taraftaki güzellik salonuna geçmiş."

"Öyle bile olsa dokuz yaşında bir çocuk Walmart'ta tek başına bırakılmaz, hem de günümüzde bu kadar çok sapık varken! Ona inanıyor musun?"

"Ne münasebet, Clarissa'yı tanıdığım kadarıyla oyuncak reyonunda yalnız kalacağına salonda onu beklemeyi tercih eder. Bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Tek kelime etmedi ama atkırı bitirdiğini gördüm. Bunu nasıl başardı? Carrie Sue ona hiç zaman ayırmadı mı?"

"Muhtemelen hayır. Ona Clarissa'yı bir daha adadan asla çıkarmayacağını söyledim. Aslında, bunu pek önemseyeceğini söyleyemeyeceğim. Clarissa nerede?"

"Bilgisayarda Zoe'yle konuşuyor."

"Dışarı çıktığında bu konuyu açalım ve öyküyü bir de ondan dinleyelim."

Clarissa ayağının dibindeki Billie'yle mutfağa girdiğinde kahvelerimizi bitirmek üzereydik.

“Clarissa, gel otur,” dedi Adam. “Sana sormak istediğim bir şey var.”

Yavaşça sandalyeye otururken bakışları benden Adam’a kaydı. “Ne?”

“Dün annenle Walmart’a gittiniz mi?”

“Evet,” dedi sadece, açıklama yapmaya gönüllü görünmüyordu.

Adam ona biraz süre tanıdı, sonra devam etti. “Oyuncak reyonunda yalnız bırakıldığını öğrendik. Bu nasıl oldu?”

Clarissa aniden sert bir bakış attı ve sonra önündeki Amerikan servisle oynamaya başladı.

“Clarissa?”

“Annem mi söyledi?”

“Hayır, başkası söyledi.”

“Ah, bana yardımcı olan hanım mı?”

Tilly’den söz etmediğinden emindim çünkü Tilly bana olaya karışmadığını söylemişti.

“Hangi hanım?” diye sordu Adam.

“Bilirsin, şu hoş hanım. Bana her zaman yardımcı olan.”

Bütün vücudumdaki tüyler diken diken oldu, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sybille’den mi söz ediyordu?”

“Bize neler olduğunu anlat,” diye onu yüreklendirmeye çalıştı Adam.

“Oraya gittiğimizde annem birlikte oyuncak reyonuna bakarak yılbaşı hediyemi seçmek isteyip istemeyeceğimi sordu, olur dedim. Değişik şeylere baktım, sonra kitap reyonuna geç-

tik. Birkaç kitaba baktım ve annemin arkamda beni beklediğini sanıyordum. Oysa döndüğümde gittiğini fark ettim. Orada değildi. Bir sonraki koridora ve sonra reyondaki bütün koridorlara baktım ama onu bulamadım. Biraz korkmaya başlamıştım. Çok büyük bir mağazaydı ve çok kalabalıktı, ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra o hanımefendi geldi, önümde durarak yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ona evet diyerek anemi bulamadığımı söyledim. Bana mağazanın ön tarafındaki büyük masanın olduğu yere gitmemi ve oradaki kızın yardımcı olacağını söyledi. Ben de onun dediğini yaptım.”

“Sen çok zeki ve çok cesur bir kızsın,” dedi Adam. “Sonra senin adını anons ettiler ve annen geldi, değil mi?”

Clarissa başıyla onayladı. “Evet. Ayak tırnaklarını yaptırmış çünkü parmak aralarında çok komik, pembe bir lastikle yalın ayak koşarak geldi. Sonra eve döndük, hiç oyuncak almadık.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Carrie Sue tırnaklarını yaptıırken oyalansın diye kızını bilerek oyuncak reynunda bırakmıştı.

“Oyuncakları kafana takma Clarissa,” dedim. “Ağacımız senin için oyuncaklarla dolup taşacak.” Kalkıp sarılmak için ona doğru eğildim ve yüzünde küçük bir tebessüm belirlediğini gördüm.

Akşamın ilerleyen saatlerinde ben kanepede örgü örerken Adam yanımda sınav kâğıtlarını okuyordu ve Clarissa koltukta kitabına gömülmüştü.

Adam kâğıtları bırakarak ayağa kalktı. “Yatak zamanı prenses,” dedi Clarissa’ya.

Kitap ayracını dikkatle sayfaların arasına yerleştiren Clarissa kitabını kapadı ve masanın üstüne koydu. “İyi geceler Monica.”

Bana doğru yürüdü, kollarını açarak eğildi ve bana sımsıkı sarıldı. Ben de otomatik olarak ona sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. İtiraf ediyorum, adeta erimiştim. Bu çocuğun kendiliğinden iyi geceler dilemek için gelip sarılması benim için çok şey ifade ediyordu, fiziksel bir eylemden çok öte bir anlamı vardı. Clarissa’nın başının üstünden yüzünde kocaman bir tebessümle ayakta duran Adam’a baktım.

“İyi geceler Clarissa, tatlı rüyalar,” dedim.

Onlar odadan çıkarken tekrar Clarissa’ya yardım eden kadını düşündüm. Mümkün müydü? Sybile kendini üvey kızımın koruyucu meleği olmaya adanmış olabilir miydi?

Ertesi sabah kahvaltıda Clarissa bize açıklamaları vardı: “Şey, bu arada, annem yarın yılbaşı piyesime gelemeyecek çünkü biriyle randevusu var.” Sesinde en ufak bir hayal kırıklığı yoktu.

Randevu mu? Adam haklıydı, bu kadın tam bir şehvet düşünüydü. Birine kancayı takmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Adam bakışlarını tabağındaki jambon ve yumurtadan kaldırdı. “Eh, tamam. Zaten orada bir sürü fanın olacak.”

“Fan nedir?” diye sordu Clarissa.

Adam güldü. “Sana bayılan ve sahnede görmek için can atan hayran kitlesi.”

Clarissa gülümseyerek bana baktı, ben de ona göz kırptım.

“Bugün yün mağazasına gidecek misin?” diye sordu Adam.

“Evet, ikiye kadar. Sonra Clarissa’yı okuldan alacağım.”

“Ağacı ne zaman kuracağız?” diye sordu Clarissa.

“Cuma akşamı,” dedim. “Bir tür şölen olacak. Büyükanenle birlikte Dora ve Saren de gelecek. O yüzden yılbaşı kurabiyesi ve yılbaşı kokteyli hazırlayacağım.”

Clarissa ellerini çırttı. “Vay canına, ağaç süsleme partisi olacak, tıpkı kitaplarımdan birinde olduğu gibi. Grace de gelecek mi?”

“Bugün gördüğümde soracağım. Geleceğine eminim.”

Ben evyeye deterjanlı su doldururken Clarissa sırt çantasını almaya gitti.

Mutfığa geri döndüğünde, “Yılbaşında anneme gitmek zorunda mıyım?” diye sordu.

Bunu ben de merak ediyordum ama konuyu Adam’a açmamıştım.

“Hayır, yeni velayet evrakında yılbaşını benimle geçireceğin belirtiliyor ama annen pazar günü seni alacak çünkü birlikte olacağınız hafta sonuna denk geliyor.”

Arka kapıdan çıkarken Clarissa’nın, “Güzel,” diye mırıldandığına yemin edebilirdim.

Rüzgâr çanının sesini duyunca başımı kaldırdım ve Grace’in her zamanki gibi elinde iki latte bardağıyla Neşeli Dügümler’den içeri girdiğini gördüm.

“Can simidi gibisin,” diyerek kollarımı yukarı uzattım ve gerindim.

“E-posta siparişleri çok mu fazla?” diye sorarak kahvelerden birini önüme bıraktı.

“Evet, yılın tam o mevsimi. Yılbaşı yaklaşırken insanlar

çocukları ya da torunları için kişiye özel bir çorabın ne kadar hoş olacağını fark etmeye başlıyor. Dora ve ben zar zor yetiştirmeye çalışıyoruz, ama şikayet etmediğinden eminim.” Kendimi kanepeye bırakıp kahve bardağımın kapağını açtım. “Senden ne haber?”

“Şey, Carrie Sue haberinin ötesine geçebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Güldüm. Sabah dükkâna gelmek için evden çıkmadan önce Grace’i arayarak gelişmeleri aktarmıştım.

“Bu arada, yarın akşamki piyeste onun mevcudiyetine katlanmak zorunda mıyız?”

“Hayır... anlaşılan bir randevusu var.”

“Randevu mu? Vay canına! Geleli daha iki hafta olmadı ve şimdiden birini mi buldu? Tanrım, bunu nasıl beceriyor? Sanırım ben bunu hiç başaramayacağım.”

Omuz silktim. “Kim bilir?”

“Adadan biri mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Gainesville’de ava çıkmış da olabilir. Belki oradan biridir.”

“Vay canına,” diye tekrarladı Grace. “Eh neyse,” diye içini çekti, “belki benim kaderimde kız kurusu olarak kalmak var.”

Güldüm. “Hâlâ öyle mi diyorlar?”

“Belki demiyorlardır. Ezik daha uygun olabilir.”

“Of Gracie, kendine haksızlık ediyorsun. Kendine bir bak; son derece çekici bir kadınsın, zekisin, müthiş bir mizah duygun var. Bay Doğru seni bulacak. Sadece zamana bağlı.”

“Doğru, elimde değnekle huzurevinde dolaşırken zamanı gelecek.”

Sırıtarak, “Bazılarından duyduğum kadarıyla, huzurevinde sosyal yaşam çok hareketliymiş,” diye yanıtladım.

Rüzgâr canı tekrar çingırdadı ve Bayan Polly içeri girdi.

“Nasılsınız kızlar?” diyerek kanepede yanımıza oturdu.

“Harika,” dedim. “Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. İki müşteri arasındaki zamanda benim için sipariş ettiğin yünü almaya geldim.”

“Arka odada,” dedim ve getirmek için kalktım.

“Demek gerçekten sattı,” diyordu Grace, ben odaya doğru yürürken.

“Kim neyi satmış?”

“Dick kitabevini sattı,” diye açıkladı Polly. “Satışa çıkarıldığından beri emekliliğe hazır olduğunu söylüyordu.”

Yünün toplam fiyatını hesaplayıp çantanın içine koydum.

“İşte bu iyi. Hazır olduğunu biliyordum.”

“Kim almış?” diye sordu Grace.

“Georgia’lı biri. Anlaşılan orada da bir kitabevi varmış. Duyduğum kadarıyla, burayı hazırlarken orayı idare etmesi için birini bulmuş.”

“Bu harika,” dedi Grace. “Adanın kitapçısız kalmasını istemezdim.”

“Öyle, bunu söyleyince aklıma geldi; oraya uğrayıp Clarissa için birkaç yılbaşı temalı kitap almam gerek.”

Polly alışveriş çantasına uzandı. “Teşekkürler. Saç boyası için geri dönmeliyim. Sonra görüşürüz kızlar.”

“Hımm,” dedi Grace.

“Ne?”

“Sadece Bay Kitabevi Sahibi yanında karısını getirecek mi diye merak ediyorum.”

Akşam yemeği için fırına tavukgöğsü koymuştum ve Clarissa masada ev ödevini yapıyordu. Eve ilk geldiğinde tavuk sevmediğini hatırlayarak gülümsedim ve şimdi nasıl yediğine bakarak, gerçekten tavuk sevmiyor muydu, yoksa sadece inat mı ediyordu diye merak ettim.

“Piyes için altıda mı çıkacağız?” diye sordu.

Örgü çantamı alıp salona geçerken başımla onayladım. “Evet, o yüzden bu akşam yemeği saat beşte yiyeceğiz.”

Birkaç dakika sonra kanepede yanıma geldi ve beni izlemeye başladı.

Ona bakıp gülümsedim. “Yarın sana örgü kapatmayı öğreteceğim, böylece atkın bitecek ve kullanmaya hazır olacak. Sırada ne var?”

“Yeni bir atkı örebileceğimi düşündüm ama bu kez Zoe için. Ona postayla gönderebilirim.”

“Bu harika bir fikir. Elini alıştırmaya devam etmen iyi olur, Zoe’nin buna bayılacağına eminim. Üstelik yaşadığı yerde onu sıcak tutacaktır. Son zamanlarda keyfi nasıl?”

“İyi,” diyen Clarissa, ben örerken daha iyi görmek için biraz daha eğildi. “Julie’yi gerçekten seviyor. Bebeğin odasını döşemek için alışverişe birlikte çıkmışlar ve Zoe’nin en çok beğendiği beşiği almışlar.”

Akıllı kadın, diye düşündüm. Zoe’yi de bu sürecin içine katmıştı. Çocukların benim düşündüğüm kadar çok şey istemediğinin farkına varmaya başlıyordum. İlgi, şefkat ve hepsinden öte sevgi. Gerisi kendiliğinden geliyordu. Bir yıl

öncesine kadar anneliğe meydan okuyan bir kadın olarak, her gün kavradığım yeni şeyler beni şaşırtıyordu.

“Adını ne koyacaklarına karar vermişler mi?” diye sordum.

“Zoe ya Caleb ya da Zac olacağını söylüyor. Kendisi Zac’i tercih ediyor çünkü o zaman ikisinin de adı “z” ile başlayacak. Ben de Zac’i daha çok beğendim.”

“Ben de. Çok güzel bir isim.”

“Orada yaptığın nedir?” diye sordu Clarissa.

“Bu gördüğüne ilmek azaltma denir. Bak, seyret,” diyerek şişimi iki ilmeğe birden sokarak diğer şişe geçirdim.

“Tek ilmek kaldı.”

“Doğru. Çok kolay. Bir sonraki atkıda bunu denemek isteyebilirsin.”

“İsterim,” dedi, kalan tek ilmeğe dokunarak. “İkisi vardı ama bütün oldular.”

Bu sözlerin Clarissa’yla olan ilişkimin gidişatıyla ilgili bir metafor olabileceği gözümünden kaçmamıştı.

Yılbaşı akşamı kanepede Adam'ın yanında oturmuş, evimizde bir çocuk olmasa her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünüyordum. Şarabımdan bir yudum alarak Clarissa'ya gülümsedim. Yılbaşı armağanı oyuncaklarından biriyle oynamaya dalmıştı.

O sabah, duyduğum çığlıklarla uyanmıştım. "Noel Baba geldi! Gerçekten geldi!"

Adam'la birlikte salona girdiğimizde Clarissa'yı heyecanını bastıramayarak zıp zıp zıplarken bulduk. Ondan aşağı kalmak istemeyen Billie de havlayarak odamn içinde dört dönüyordu.

Daha ilk fincan kahvemi bile içmediğim halde, bana çocukluğumu hatırlatan bu şamataya gülmekten kendimi alamadım. *Her yeni yıl hepimizin içindeki çocuğu uyandırır* deyişi benim için yeni bir anlam kazanmıştı.

"Bakın, bakın," dedi bize dönerek. "Noel Baba bana kendime ait bir televizyon ve DVD oynatıcı getirmiş."

Adam ve ben Clarissa'nın bunu isteyebileceğini düşünmüştük ve anlaşılan tam isabetti. Çocuklara özel yılbaşı kurallarını pek bilmediği için, Adam ona paketlenmemiş armağanların Noel Baba'dan, diğerlerininse bizlerden geldiğini açıklamıştı.

"Üstelik Clementine serisinin bütün kitaplarını getirmiş ve bakın," dedi DVD kutusunu havaya kaldırarak, "yeni DVD çalarımda oynatabileğim filmler."

"Sanırım Noel Baba senin çok iyi bir çocuk olduğunu düşünmüş," dedi Adam. "Fakat kuralları unutma, şimdi Monica ve ben kahvemizi içeceğiz, sonra diğer armağanlarını açabilirsin."

Her şey düşündüğümden daha da eğlenceliydi. Bekârken ve Boston'da çalışırken geçirdiğim sayısız yılbaşı aklıma gelmişti. Ya bir arkadaşımın kayak yapmaya giderdim ya da çalışmaktan yorgun düştüğüm için bütün gün uyurdum. Bugün, hayatım boyunca hatırlayacağım bir gündü, özellikle Clarissa onun için ördüğüm kazağın paketini açtığında. Bana sımsıkı sarılmakla kalmadı, o kadar çok sevdiğini söyledi ki hemen geceliğinin üstüne geçirdi.

Paketler açıldıktan ve kahvaltı bittikten sonra, akşam olduğunda Opal'ın evinde Dora teyze, Saren ve Gracie'yle birlikte harika bir yemek yedik ve karşılıklı hediyelerimizi verdik. Ardından Grace piyanonun başına geçti ve hep birlikte günün anlam ve önemini vurgulayan şarkılar söyledik. Aile ve dostlarla yeni yılı kutluyorduk.

Onun için ördüğüm kazakla halının üstünde oturan Clarissa'ya baktım. Belki yanıliyordum, ama geçirdiği en iyi yılbaşı gecesi olduğuna bahse girebilirdim.

Kapı zili düşüncelerimi dağıttı ve böyle bir akşamda kimin geleceğini merak ederek Adam'a baktım.

"Of, Carrie Sue," dediğini duydum kapının önünde.

Mükemmel bir günün ardından düşünebildiğim tek şey vardı, kahrolası!

"Selam millet," diye şakıyarak içeri daldı. "Nice yıllara."

Yürürken sendelediğini gördüm ama toparlandı ve rengârenk alışveriş çantalarını Clarissa'nın önüne bıraktı.

"Kızımın yeni yılını kutlamayı unuttuğumu düşünmediniz, değil mi?"

Neden olmasın? diye düşündüm. Doğum gününü unut-tun, şu anda saat akşamın sekizi, olay neredeyse bitti.

Adam bu davetsiz misafir karşısında şaşkın durumdaydı. "Ah... evet... çok düşüncelisin Carrie Sue, değil mi Clarissa?"

Clarissa yüzünde afallamış bir ifadeyle çantalara bakarak başıyla onayladı.

Kanepede yanıma çöken Carrie Sue, "Hadi ama, paketleri aç," dedi.

İşte o zaman üstüme doğru gelen kesif alkol kokusunu hissettim. *Tanrım, zil zurna,* diye düşündüm. *Bütün gün iç-tikten sonra yılbaşı akşamı buraya gelmiş.*

Clarissa paketlerden birine uzandı ve içinden şatafatlı, siyah bir kadife elbise çıkardı. Fırfırlı kırmızı bir etek ucu vardı ve gördüğüm kadarıyla derin kesim yakası dokuz yaşında birine uygun değildi. Açıkçası, elbise kesinlikle Clarissa'nın tarzını yansıtmıyordu.

"Ee, annene teşekkür etmeyecek misin?" diye üsteledi Carrie Sue. "Hadi, diğer paketi de aç."

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanan Clarissa diğer pakete uzandı ve içinden bir iPod çıkararak “Bu nedir?” diye sordu.

“Of şekerim... biraz uyanık olsan. Bütün çocuklarda bundan var. Müzik dinlemek için.”

“Ya,” dedi Clarissa.

Diğer bir pakete uzanırken Carrie Sue, Adam’a baktı. “Hey yakışıklı, kibarlık nerede kaldı? Bana biraz yılbaşı eğlencesi ikram etmeyecek misin?”

Zavallı Adam gerçekten patlamak üzereydi. “Muhtemelen günlük eğlence sınırını aşmışsın.”

Carrie Sue başını eğdi ve kalçasının biraz altına inen eteğini düzeltmeye çalıştı. “Of Adam. Her zaman aşırı titiz ve kuralcıydın. Ne içeceğime kendim karar veririm. Tanrı aşkına, yeni yılı kutluyoruz. Rahatla biraz.”

“Eğer istersen biraz kahve var,” dedi Adam. “Hepsi bu.”

“Neyse, boş ver gitsin. Buradan çıkınca kasabada biriyle buluşacağım, senin kadar sıkıcı olmayan biri.”

“Bu kadar yeter Carrie Sue.” Adam, Clarissa’ya baktı. “Kalan hediyeleri aç tatlım.”

Bir sonraki paketin içinden vampir DVD’si çıktı.

“Vampirleri sevmem,” dedi Clarissa, özür dileyen bir ses tonuyla.

“Aman Clarissa Jo. Tanrı aşkına, artık büyümen gerek.”

Büyüme mi? Çocuk daha dokuz yaşına yeni basmıştı! Çenemi tutmakta hayli zorlandım.

Son pakette çeşitli bilgisayar oyunları vardı. Kapaklarına bakılırsa, içerdikleri şiddet açısından daha ileri yaştaki çocuklara daha uygun oldukları söylenebilirdi.

“Teşekkür ederim,” diye bir kez daha mırıldandı Clarissa.

Carrie Sue ayağa kalktı, yüksek ökçeli pabuçları ve Adam’ın sözünü ettiği aşırı eğlence dozu yüzünden yalpalıyordu.

Clarissa’yı öpmeye ya da sarılmaya gerek duymadan kapının yolunu tuttu. “Tamam millet. Ben yeni yılı kutlamaya gidiyorum. Ah, bu arada, Adam, sana söylemek istediğim bir şey vardı, yarın bazı önemli işlerim var. Planlandığı gibi Clarissa’yı almasam olur mu?”

Adam’m omuz silktiğini gördüm. “Bana uyar, ama bir sonraki hafta sonu da alamazsın. Kendi planlarımız var.”

“Tamam,” diyen Carrie Sue’nun sesinde en ufak üzüntü yoktu. “O halde seni ararım. Sanırım onu ocak ortasında alacağım.”

Bunu söyledi ve gitti.

Clarissa’yı yatırdıktan sonra Adam’la kanepede oturup Carrie Sue’yla şahit olduğumuz sahneyi sindirmeye çalıştık.

“Bana her zaman ondan söz ettin ama itiraf etmeliyim ki kendim görene kadar bu kadarını tahmin etmemiştim, vay be, gerçekten ciğeri beş para etmez biriymiş. Neden onunla yaşamaya dayanamadığını çok iyi anlıyorum.”

Adam iç çekti. “Tek üzüntüm, boşanma yüzünden Clarissa’yı onun yanında bırakmak zorunda kalmamdı.”

“Anne olmaya uygun biri değil. Demek istediğim, aldığı iğrenç hediyeleri gördün mü? Clarissa’nın hoşlandığı ya da ona uygun olan şeyler hakkında en ufak bir fikri yok.”

“Hiçbir zaman olmadı. Egosu ve içkisi arasında, kesinlikle çocuk sahibi olmaması gereken bir kadın.”

Oysa ben, o kadının her zaman ben olduğunu düşünmüştüm. Anne olmak için yaratılmamış bir kadın. Carrie Sue'yla yaşananlara şahit olduktan sonra, artık pek emin değildim. Zaman içinde Clarissa'nın sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrenmiştim. Onunla birlikteliğin ne kadar doğal olduğunu, kahkahasını ve ilgisini ne kadar sevdiğimi hissedebiliyordum.

Belki yanıliyordum. Belki anne olmak benim düşündüğümden çok daha farklı şeyler gerektiriyordu. Basit şeyler. Akışına bırakmak ve kendin olmak. Böyle olduğunda, insanların genellikle en iyisini yaptığını bir yerde duymuştum.

Dönüp Clarissa'nın bizimle yaşamaya geldiği nisan ayına baktığımda, ne kadar çok şey öğrendiğimi görebiliyordum. Farkında bile olmadığım şeyler... Sonuç olarak, belki ben de kendimi geliştiriyor ve *daha iyisini* yapıyordum.

“Tanrım,” dedi Grace, kahve tezgâhını silerken. “Bu kadın kuş beyinlinin teki.”

Gölerek başımı iki yana salladım. “Evet, itiraf etmeliyim ki öyle bir şey. Clarissa için aldığı hediyelere inanamıyorum.”

“Üstelik ayakta duramayacak kadar sarhoş gelmesi. Çok hoş. Kızı için iyi bir örnek. Zavallı Clarissa bu konuda ne dedi?”

“Çocuğun Carrie Sue’nun tahmin bile edemeyeceği kadar zeki olduğunu düşünmeye başlıyorum. Annesi gittikten sonra Adam’a baktı ve o elbiseyi giymek zorunda olup olmadığını sordu. Adam kesinlikle olmadığını söyleyince, Clarissa onu Goodwill ya da ona benzer bir yere bağışlamayı önerdi. Bizimle yaşamaya geldiğinde Carrie Sue’yu neden hiç özlemediğini artık anlayabiliyorum.”

“Kesinlikle. Bir çocuk sevginin nerede olduğunu hisseder. Geldiğinden beri Adam ve sen onunla ilgileniyorsunuz. Anlaşıldığı kadarıyla, bu Carrie Sue’nun hiç yapmadığı bir şey.”

Grace masada karşıma oturdu, çenesini ellerine yasladı ve “Hımm, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Şey, bilmiyorum. Bütün bildiğim, Carrie Sue’da sağduyu diye bir şeyin kesinlikle olmadığı. İşin doğrusu, Clarissa’yı ihmal etmekten başka bir şey yaptığı yok ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Clarissa ilk geldiğinde, ben de bilmiyordum ama şimdi... yani, nasıl desem, en sevdiği rengin mor olduğunu, köpeklere bayıldığını, televizyonda favori programının *Hannah Montana* olduğunu, aslında tavuk sevdiğini ve hepsinden çok peynirli makarnayı tercih edeceğini biliyorum.”

Grace’in kıkırdadığını duyunca ona baktım. “Ne?”

“Kendine bir bak. Sonra nisan ayını düşün. Clarissa geldiğinde duyduğun bütün endişeleri. Sana zamana bağlı olduğunu söylemiştim ama hayır, dinleyen kim? Kendini Mommie Dearest* olarak yaftalamaya kararlıydın ve bunu gayet aşağılayıcı bir biçimde söylüyorum. Bir çocuk büyütme hiç bir zaman kolay değildir ama süreç içinde önemli noktaları yakalamaya başladın. Clarissa’ya örgü örmeyi öğretmek gibi. Bundan nasıl hoşlandığını herkes söyleyebilir ama bence sadece örgü değil, ikinizin birlikte yaptığı ve paylaştığı bir şey olduğu için.”

Aynı şey benim de aklımdan geçmişti.

“Kendine karşı çok acımasısın, Monica. Kendi adıma, Clarissa konusunda harika bir iş çıkardığını düşünüyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle,” diyerek ayağa kalktı, yanıma gelerek beni kucakladı. “İyi uyum sağladı ve mutlu... Ebeveynler başka ne ister?”

* 1981 yapımı Amerikan yapımı filmin adı ve kötü bir üvey anne olan ana karakterin lâkabıdır. (y.n.)

“Geçen akşam Adam da aynısını söyledi. Bütün bunların yanı sıra, Clarissa’nın okulda ne kadar başarılı olduğunu ve bunun, bir çocuğun kendini güvende hissetmesine işaret olduğunu ekledi.”

“Gördün mü? Benim de sana anlatmaya çalıştığım neydi?”

Adam ve Grace’dan aldığım tüm övgülere karşın hâlâ beynimi yiyen bir şey vardı. Onlara itiraf edemezdim ama ebeveynlerin çocukları için hissettiği o iç bayılıcı, şiddetli sevgiyi hâlâ hissetmiyordum. Hatta bu sözcüğü karşılıklı telaffuz bile etmemiştik. Belki bu özel duygunun ortaya çıkması için bir çocuğu dokuz ay karnında taşımak gerekiyordu. Sonra, annemin evlatlık bir çocuk olduğu ve büyükanneyle paylaştıkları derin sevgi aklıma geliyor ve bir kez daha sorularım cevapsız kalıyordu.

Kafenin kapısı açıldı ve ikimiz birden içeri giren adama baktık. Ada sakinlerinden değildi. Uzun boylu, zayıf ama geniş omuzluydu. Buğday teni ve şakaklardan ağarmaya başlamış siyah kıvrıkcık saçları vardı. Gündelik bir pantolon ve lacivert kazak giymişti. Adamın okuldaki vekil öğretmenlerden biri olabileceğini düşündüm.

“Selam,” dedi Grace tezgâhın arkasından çıkarak. “Ne arzu edersiniz?”

“Buranın kahveci olduğunu biliyorum,” dedi adam. Akıcı İngilizcesi olsa da Fransız aksanını fark etmemek imkânsızdı, “ama tabelanızda çay da olduğu yazıyor.”

“Öyle,” dedi Grace gülümseyerek ve duvardaki panoyu işaret etti. “Üstelik hatırı sayılır seçeneğim var.”

Listeyi gözden geçirmek için yaklaşan adam kazağının yakasına iliştiirdiği gözlüğünü çıkardı, birkaç saniye sonra kara-

ra vardı. “Evet, harika çeşitleriniz olduğunu görebiliyorum. Sanırım papatya çayı alacağım.”

Grace’in vitrinde sergilediği fırından çıkmış ürünleri görmek için eğildi. “Ah, şu yabanmersinli çöreklerden biri yanında iyi gider.”

Grace çayı hazırlamaya başlarken, “Adayı sadece gezmeye mi geldiniz?” diye sordu.

“Şey, evet. Şimdilik öyle,” dedi adam. Fransız aksanı biraz daha belirgin hale gelmişti. “Kasabadaki kitabevini alma işlemleriyle uğraşıyorum.”

Oturduğum yerde doğruldum. İşte, demek yeni sahibi bu adamdı.

“Ah, evet. Birilerinin orayı satın aldığını duymuştum.” Grace köpük fincanın kapağını kapatarak elini uzattı. “Şey, adaya hoş geldiniz. Ben Grace Stone.”

Adam Grace’in elini kavrarken onu izledim.

“Lucas Trudeau,” dedi adam. “Tanıştığımıza çok sevindim.”

“Ve bu,” dedi beni işaret ederek, “en iyi arkadaşım Monica Brooks. Monica kasabadaki yün mağazası Neşeli Düğümler’in sahibidir.”

Tokalaşma sırası bizdeydi. “Sizinle tanışmak da çok güzel.”

“Teşekkürler. Umarım burayı seversiniz.”

Hımm, yakışıklı adam. Bakımlı ve düzgün. Muhtemelen kırklı yaşlarının başında, dünya vatandaşı görüntüsüne sahip. Kesinlikle kitabevi sahibi olabilecek birine benziyor, modası geçmiş bir özelliği de yok. Sol eline hızla bir bakış attığımda, bekâr olma ihtimalinin de yüksek olduğunu gördüm.

“Evet, seveceğime eminim. Cana yakın bir kasabaya benziyor, Dick bu konuda garanti verdi.”

“Öyledir,” dedi Grace gülerek. “Cedar Key kesinlikle dost canlısıdır, herkes herkesi tanır.” Çayla çöreği tezgâhın diğer tarafına uzattı ve satışı kasaya kaydetti.

“Burada oturmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu adam.

“Yo, hiçbir sakıncası yok,” diyen Grace’in sesindeki coşkuyu sezebiliyordum. “Monica’yla bana katılın. Günün bu saatinde işler yavaş olur, o yüzden mola vermiştim.”

“O halde,” dedim, ikisi birden oturduktan sonra, “kitabevi ne zaman açılıyor?”

“Şey, bitişindeki boş dükkânı da aldım, genişletme ve tadilat çalışmaları olacak. Hedefim sonbaharda açmış olmak.”

“Vay, çok iyi fikir. Dick’e kitabevinin çok küçük olduğunu her zaman söylemişimdir. Daha fazla alana ihtiyacı vardı. Zincir mağazalar gibi değil kuşkusuz. Bağımsız bir kitabevi her zaman çok özeldir. *Mesajınız Var* adlı filmi görmüş müydünüz?”

Lucas kahkahayla başını arkaya attı, gülüşünün ne kadar çekici olduğunu fark etmemek mümkün değildi. “Gördüm,” dedi, “ve kesinlikle çok beğendim.”

“Orada Meg Ryan’ın tarafını tutmadınız mı?” diye sordu Grace. “Harika bir bağımsız kitabevi vardı ve o aşağılık Tom Hanks kadının kepenk indirmesi için uğraşıyordu.”

Lucas başıyla onayladı. “Evet, korkarım son birkaç yıldır devam eden ekonomik kriz yüzünden onun gibi pek çok dükkân kapandı. O yüzden benim diğer işyeri bu kadar iyi çalıştığı için şanslıyım.”

Polly’nin bize söylediklerini hatırlıyordum ve “Diğeri nerede?” diye sordum.

“Brunswick, Georgia; buradan yaklaşık dört saat kuzeyde, hemen sınıra yakın.”

Grace’in yüzündeki şaşkınlığı gördüm. “Brunswick mi?” diye sordu. “Ben orada doğup büyüdüm. Teyzem hâlâ orada yaşıyor.”

Şaşkınlık sırası Lucas’taydı. “Soyadım Stone mu demiştiniz? Maude Stone’la bir akrabalığınız olamaz, değil mi?”

Grace güldü. “O benim teyzem.”

Lucas başını iki yana salladı. “Dünya ne kadar küçük. Maude benim en iyi müşterilerimden biridir. Beş yıl önce o kitabevini açtığımda, inanılmaz kitap kulübümüzü oluşturmamızda çok emeği geçmişti.”

“Tam Maude teyzeme göre,” dedi Grace. “Sürekli bir şeylerle meşgul olur. Aksanınıza ve Trudeau ismine bakarsak, Fransız mısınız?”

“Evet, köklerim güney Fransa’da ve sonra on beş yıl Paris. Orada da bir kitabevim vardı ama Brunswick’e gelmek için sattım.”

Ortamda kesinlikle ciddi bir elektrik vardı ve kendimi fazlalık hissetmeye başlamıştım.

“Fakat Brunswick’teki işyerini satmayacaksınız, değil mi?” diye sordu Grace.

“Hayır, Second Street’te küçük bir kulübe kiralayacağım. Kitabevine yürüme mesafesinde.”

“Eşinizin de burada yaşamayı seveceğini düşünüyorum,” dedi Grace.

Güldüğümü belli etmemek için elimle ağzımı kapadım. Seni kurnaz Gracie.

“Eşim yok... sadece ben ve Duncan. İskoç teriyeri.”

“Of, harikadırlar,” dedim. “Annemin en iyi arkadaşının, kendisi adadaki pansiyonun sahibi, bir İskoçu var. Winston.”

“Duncan’ı Paris’ten taşınmadan önce aldım ve mükemmel bir arkadaş oldu.”

“Dükkânda neler yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Grace. “Eminim harika fikirleriniz vardır.”

“Evet, sanırım var.” Bileğindeki saatine göz atıp çayından son bir yudum aldı, sonra ayağa kalktı. “İkinizle de tanışmak güzeldi. Misafirperverliğiniz için teşekkürler. Tekrar görüşmek üzere.”

“Elbette,” dedi onun çıkmasını seyreden Grace.

Artık rahatça gülümseyebilirdim. “Enteresan.”

“Enteresan mı? Ne demek istiyorsun?”

“Yakışıklı adam, değil mi?”

Grace başıyla onayladı. “Evet, sanırım.”

“Üstelik bekâr.”

“Hımm, doğru. Galiba öyle dedi.”

“Kitabevini yoluna koymak için sık sık buraya uğrayacak.”

“Olabilir.”

Kahkahamı daha fazla tutamadım. “Of Gracie, itiraf et. Ona bayıldın.”

“Tanrım, o kadar belli miydi?”

“Onunkinden daha fazla değil.”

“Git işine!” diye itiraz etti Grace.

“Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Ve evet, onun da ilgilendiğini söyleyebilirim. Kim bilir, belki de ömrünü huzurunda tüketen bir kız kurusu olmayacaksınız.”

Mutfak duvarındaki takvimi şubata getirdiğimde bir ayın daha hızla geçmiş olmasına şaşırdım. Bütün olup bitenlere bakınca, iyi bir aydı. Her şey yoluna girmişti, özellikle Clarissa'nın Carrie Sue'ya gidişi konusunda. Yine de annesinden döndüğünde Clarissa pek konuşmuyor ve bizimle ilk yaşamaya geldiği günlere benzer bir davranış sergiliyordu.

Salonu süpürmeyi bitirmek üzereydim ki telefon çaldı ve açtığımda Opal'ın sesini duydum.

“Selam tatlım. Meşgul müsün?”

“Sadece evi temizliyordum. Neden? Bir sorun mu var?”

“Şey, uğrayabilir miyim diye soracaktım. Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

“Elbette, mola verebilirim. Bana bir saat ver, sonra neden öğle yemeğine gelmiyorsun?”

“İyi fikir. O halde görüşürüz.”

Telefonu kapatıp *of, lanet olsun*, diye düşündüm. Opal'ın Georgia'ya dönüp Adam'la Augusta'ya gideceğimiz hafta

sonu Clarissa'ya bakamayacağını söylemek için geleceği duygusuna kapıldım. Eğer öyleyse, umudum Dora teyzenin onu almasıydı.

Opal gelmeden önce Clarissa'nın odasını süpürüp tozunu almaya karar verdim. Kapıyı açar açmaz soluğum kesildi ve "Lanet olsun!" diye bir çığlık attım.

Aylardır son derece düzenli olan oda savaş alanı gibiydi. Giysiler etrafa saçılmış, banyo havlusu koltuğun üstüne atılmıştı. Kitaplar toplanmamış yatağın üstünde dağınık bir halde duruyordu. Halının üstü folyodan yapılmış minik, kırmızı kalpler ve simle kaplıydı, bunların içinden çıktığı boş tüplerse masanın üstündeydi.

Clarissa okula gitmeden önce odasını neden böyle bırakmıştı? Sebep ne olursa olsun, temizlemeye niyetim yoktu.

Kapıyı arkamdan çarparak çıktım ve sakinleşmek için mutfağın yolunu tuttum. İki tabak yengeç salatası hazırlarken başımı iki yana sallayıp duruyordum. Clarissa'ya ne olmuştu? Oda temizliği konusunda uzlaştığımızı sanıyordum.

Öğle yemeği için masayı hazırlarken, Opal kapıyı çalıp içeri girdi.

"Vay, çok leziz görünüyor," dedi otururken. "Yardım edeceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Buzlu çay ister misin?"

"İyi olur. Bir terslik mi var?" diye sordu.

Karşısındaki sandalyeye otururken içimi çektim. "Evet, oldukça. Clarissa'nın odasını temiz tutma konusunu aştığımızı düşünüyordum. Benimle gel," diyerek odanın yolunu tuttum.

Kapıyı açıp kolumu ileri uzattım. “Güzel, değil mi?”

“Vay canına,” diyen Opal eşikten içeri girip etrafa baktı. “Çocuğun bir şeye üzüldüğü çok açık.”

“Üzgün mü? Yirmi dakikadır üzgün olan benim.”

“Evet, kesinlikle tatlım. Eğer odasını daha önce temiz tutuyor ve şimdi bu hale getiriyorsa,” Opal eliyle çepeçevre odayı işaret etti, “Clarissa Jo’nun canını sıkan bir şey var.”

Opal bunu nereden bilebilirdi? Anneliğe giriş 102 dersinden mi? Henüz ulaşmadığım ileri düzey bir aşama mıydı?

“Bana kalırsa Clarissa seni sınıyor,” diye açıkladı Opal.

“Sınamak mı? Neden?”

“Şey, bunu bilemem ama evet, senin ne tepki vereceğini görmek istiyor. Hani işin doğrusunu bilmesem...” diye başladı, sonra sustu.

“Ne? Ne söyleyecektin?”

“Şey... Adam, Clarissa’nın Carrie Sue’dan döndüğü günler mutsuz olduğunu söyledi. Zavallı çocuğu suçlamıyorum, dikkatini çekerim. Yine de eyleme geçme biçimi bu mu diye düşünmeden edemiyorum, kontrol edemediği bir durumu kontrol altına alabilme çabasıyla.”

“Aslında Carrie Sue’nun yanına gitmek istemediğini mi söylüyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Bu anlamsız. Odasını yine dağıtmaya başlaması annesine gitmesine engel olamaz.”

“Doğru,” dedi Opal. “Ama çocuğun kafası tekrar karıştı ve umutsuzluk hissediyor. Güvende hissetmek için bir yol arıyor olabilir. Odasını temizlemediğinde, senin ve Adam’ın ona kızacağını biliyor.”

“İsteddiği bu mu?”

Opal gülümsedi, kolunu omuzuma doladı ve beni mutfığa götürdü.

Masaya oturarak konuşmasını sürdürdü: “İsteddiği, senin onu biçimlendirmen, Carrie Sue’nun hiç yapmadığı bir şey. Odasını temizlemeyerek dikkati üzerine çekiyor. Böylece sorunun ne olduğunu anlamaya çalışacaksın. Çocukların disiplininden ya da cezalandırılmaktan hoşlandığını söylemiyorum, bununla beraber, onlara ihtiyaç duydukları istikrarı verir. Çocuğu başına buyruk bırakmak ve onun isteklerini yerine getirmek sevgi göstergesi değildir; sadece ebeveynin ilgisizliğini gösterir. Çocuklar içten içe bunu bilirler. Ebeveyn olmak dünyanın en zor işi çünkü çok fazla zamanını alıyor. Çocuğunu disiplin altına almak için zaman ayıran bir ebeveyn, onun sevildiğini ve istendiğini hissetmesini sağlar.”

Bardaklarımıza buzlu çay doldurdum ve Opal’in söylediklerini birkaç dakika düşündüm.

“Öyleyse Adam’ın onu disiplin altına alması gerektiğini söylüyorsun ama babasının onu sevdiğini ve istediğini zaten biliyor.”

Opal güldü. “Of Monica, tatlım, senin kadar zeki bir kadının bile bazen kafası çalışmıyor. Endişelerini gidermeye çalıştığı kişi sensin, Adam değil. Bu sabah odasını görecekt kişinin sen olduğunu biliyordu. Daha önce dediğim gibi, seni sınıyor.”

Söylediklerinden, konuyla benim ilgilenmem gerektiği anlamı çıkıyordu. İlk kez kendi başımaydım ve Clarissa’yı yola getirmek için bir karar vermek zorundaydım.

Salatamdan bir yudum almak için çatalıma uzandım. “Teşekkürler Opal. Kafan nasıl bu kadar iyi çalışabiliyor?”

Opal başını geriye atarak kahkahalarla güldü. “Durum öyle gerektirdiği için tatlım. Deneme yanılmayla anne olunuyor ve bunu her yönden öğreniyorsun. Şimdi... bugün buraya gelme sebebim, bir konuda senin tavsiyene ihtiyaç duymam ve bu konuda bana sen yardım edebilirsin.”

“Of, ben de sandım ki adadan ayrıldığını ve önümüzdeki ay Clarissa’yı alamayacağını söyleyeceksin.”

Opal elini havada salladı. “Yo, yo. Aslında Naomi’nin yanına ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Hayatıma yeni bir erkek girmek üzere olabilir.”

“Bir erkek mi?” dedim şaşkınlıkla. Bunu ilk kez duyuyordum. “Onunla nerede tanıştın?”

Opal peçetesini dudaklarına bastırdı. “Şey, aslında henüz tanışmadım.”

“Ne?”

“Şey, ben... internetteydim ve...”

Gülme sırası bendeydi. “Adamı internette sohbet odalarında mı buldun?”

“Şey, evet. Bunda yanlış bir şey mi var?”

“Emin değilim. Gerçekten olduğunu iddia ettiği kişi mi? Demek istediğim, o sohbet odalarında insanlar her şeyi söyleyebilirler.”

“Evet, bunu ben de düşündüm, ama birkaç aydır yazışıyoruz. Birbirimize fotoğraf bile gönderdik ve şimdi... şey, birkaç aylığına Cedar Key’e geliyor.”

“Öyle mi? Hımm, demek dürüst biri ve seni şahsen tanımak istiyor. Bu adam nereli?”

“Charleston’dan ve ben de Hank’in dürüst olduğunu düşünüyorum.”

“Hank? Bir soyadı da var mı?” diye dalga geçtim.

“Elbette var. Masterson. Hank Masterson. Kulağa hoş geliyor, öyle değil mi?”

Gülümsedim. Kayınvalidem bu adama abayı yakmış gibiydi. “Öyle. Neden buraya birkaç aylığına geliyor?”

“Emekli, yatırım tarzı işlerle uğraşıyor. Eşi on yıl önce ölmüş, çocukları büyümüş ve ülkenin çeşitli yerlerine dağılmış. Daha önce hiç Cedar Key’e gelmemiş ve buraya gelerek birkaç ay geçirmenin iyi olacağını düşündü.”

“Hımm ve seni tanımanın.”

Opal dudaklarını büzdü. “Evet, biraz da öyle. Köpeğini de getiriyor, Charlie adında bir labrador. Far Away’de yazlık bir ev kiraladı.”

“Enteresan. Bu konuda neden benim tavsiyeme ihtiyacın var?”

Opal’ın yanaklarının kızarmaya başladığına yemin edebilirdim.

“Şey bir süredir flört dünyasından uzağım, anlarsın ya? Hank bir akşam beni Gainesville’de yemeğe götüreceğini söyledi... ne giysem uygun olur acaba?”

Bakışlarım üstündeki fuşya renkli pantolon takıma kaydı. Mavimsi parlak kırmızıya Opal’la birlikte alışmıştık, insanları bakmaya zorlayan, frapan ve cart renkli giysilere de. 1960’ın Limonlu Pasta Güzeli benden moda tavsiyesi mi istiyordu? “Hımm, daha... sade bir kıyafet mi düşünmüştün?”

“Sade,” diye sözcüğü dilinde yuvarlarken bir süre düşündü. “Evet, aklımdan geçen bu.”

“Şey, siyah ve gri daima doğru renklerdir. Belki ayak bileği uzunluğunda gri bir etek, fûme balıkçı yaka ve siyah bir ceket.”

“Bu gerçekten sade ve sıkıcı.”

Omuz silktim. “Hey, fikrimi soran sendin.”

“Evet ve belki haklısındır. O tarz bir kıyafet akşam yemeği için uygun olabilir. Tamam, bunu anladım. Gelelim bir sonraki soruna...”

Devam etmeyince bakışlarımı tabağımdan ona çevirdim. “Nedir o?”

“Şey, bu hassas bir konu ama konuşabileceğim başka kimse yok. Tanrı aşkına, bunu Adam’a soramam ama merak ediyorum... bu günlerde bir kadının ilk buluşmada öpüşmesi normal karşılanıyor mu? Eğer öyleyse, bu öpüşmenin ardından... şey, anlarsın işte.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Her fırsatta cinsel cazibesini gözler önüne seren kadın randevu protokolü konusunda endişeleniyordu.

Kendimi tutamayıp sordum: “Ardından seks gelir mi? Söylemek istediğin bu mu?”

Başıyla onaylarken yanaklarındaki kırmızılık biraz da koyulaştı. “Şey, evet... Viagra gibi şeyler hakkında pek çok söylenti var ve neyle karşılaşacağımı bilmiyorum.”

İlk flörtüyle buluşmaya gidecek, gergin bir ergen kıza benziyordu. Masanın üstüne uzanıp elini okşadım. “Opal, o konuda senin zamanından beri değişen fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Senden kimse bir şey *beklemiyor*, o yüzden içgüdülerine güvenirsen eminim her şey yolunda gider.”

Başıyla onayladı. “Tamam, teşekkürler.” Çayından bir

yudum aldı. “Onunla buluşmakla aptallık mı ediyorum? Demek istediğim, yani, benim yaşımda...”

“Opal, saçmalama. Kaç yaşındasın? Ellileri mi bitiriyorsun?”

“Altmış üç.”

“Vay canına, ihtiyarlıkla ilgin yok. Bir beyefendiyle arkadaşlık yapmanın nesi yanlış? Annem ve Noah’ya baksana. Hayatının bu döneminde bir yoldaşın olması güzel şey. Birlikte gezeceğin, eğlenebileceğin... ömre uzunluk katacak.”

“Evet,” diye onayladı. “Muhtemelen haklısın. Ayrıca, eğer talep olmasaydı, Viagra’yı geliştirmezlerdi.

Başımı geri atarak kahkahayı bastım. “Opal, gerçekten alemsin. Uzunluktan söz ederken kastettiğim bu değildi.”

Clarissa'nın okuldan çıkmasını beklerken, yolun karşısında durmuş trafik sorumlusu Barb'la gevezelik ediyordum.

"İşte orada," dedim hareketlenerek. "Sonra görüşürüz."

"Selam," dedi Clarissa ve evin yolunu tutarken bakışlarını yere çevirdi.

Odasının durumunu gördüğümü biliyordu. Pekâlâ, eğer yetki bendeysse oyunu benim kurallarımla oynayacaktık. G Street'in sonuna gelene kadar ikimiz de sessizliğimizi koruduk.

"Unutma," dedi Clarissa. "Bugün öğleden sonra Chelsea'ye gideceğim. Sevgililer Günü projesi üstünde çalışacağız."

"Unutmadım... ama sen gitmiyorsun."

Bana sert bir bakış attı. "Ne? Neden gidemiyorum?"

"Bu sabah odanın ne halde olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, temizleyeceğim."

"Doğru, temizleyeceksin ve günün kalan kısmını odanda geçireceksin."

"Bu haksızlık," diye sızlandı Clarissa.

“Haksızlık mı? Odanı temiz ve toplu tutmanın senin görevin olduğunu baban ve ben açıkça belirtmiştik. Orayı süpürüp tozunu alan benim ama her yer kitaplar, havlular ve simlerle doluyken bunu yapamam. Bu haksızlık.”

Yolun kalan kısmında Clarissa sesini çıkarmadı.

Ön kapıdan girerken Billie koşarak bizi karşıladı.

“Billie’yi dışarı çıkar,” dedim. “Sonra Chelsea’yi ara ve gidemeyeceğini söyle. Ardından odadaki pisliği toplamaya başlayabilirsin. Simleri temizlemek için şarjlı el süpürgesini kullanmanı öneririm.”

Giyileri katlamak üzere çamaşır odasına gittim. İşte... yapmıştım. İlk kez Clarissa’yı cezalandırıyordum. Bunun etkilerinin ne olacağını bilmiyordum ama doğru olanı yaptığımı emindim.

Adam okuldan döndüğünde Clarissa henüz odasından çıkmamıştı.

“Selam,” diyen Adam patates soyduğum tezgâha yaklaştı ve beni kollarına aldı. “Günün iyi geçti mi?”

“İyidir. Seninki?”

“Evet, ama üzgün görünüyorsun.”

Olayı ele alış biçimime Adam’ın göstereceği tepkiyi merak ediyordum.

“Bu sabah olduğu kadar üzgün değilim.” Ona neler olduğunu anlattım.

Kendine bir fincan kahve alan Adam başını iki yana salladı. “Vay canına, oda konusunu hallettiğimizi sanıyordum.”

“Evet, ben de öyle.”

“Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum.”

Opal da aynen böyle demişti, Clarissa gerçekten Carrie Sue'ya gitmek istemiyor olabilirdi. Bunu ikisi anladığı halde neden ben anlamıyordum?

“Bugün Clarissa'nın öğretmeninden bir mesaj aldım,” diye devam etti Adam. “O yüzden kendisiyle görüşmek için okul çıkışı ona uğradım. Son bir aydır Clarissa'da ciddi bir değişiklik gözlemlemiş. Sınıfta daha sessizmiş, katılımcı değilmiş ve cevap vermeye gönüllü olmuyormuş. Clarissa'nın notlarının da düşmeye başladığını söyledi. Kapasitesinin ne kadar yüksek olduğunu biliyoruz, o yüzden bir terslik var. Şimdi nerede?”

“Odasında. Onu cezalandırdım ve odasını temizlemek zorunda olduğu için Chelsea'ye gidemeyeceğini söyledim.”

Adam başıyla onaylayarak gülümsedi. “Çok iyi bir karar,” dedi.

Rahatlayarak soluğumu koyuverdim. Kendimi önemli bir sınavı atlatmış gibi hissediyordum. “Benimle aynı fikirde olduğuna sevindim.”

“Elbette aynı fikirdeyim. Bizimle birlikte yaşamaya geldiğinde ikimizin de aynı safta olmamız gerektiğini söylemiştim. Disiplin işini tamamen bana bırakamazsın, sen onun üvey annesisin.”

“Fakat bir şey onu kesinlikle rahatsız ediyor. Şimdi de derslerini etkilemeye başladı. Ne yapacağız?”

“Şey, bütün bu olanların Carrie Sue'ya gitmek istememesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum ve Carrie Sue'nun bu hakkı olduğu sürece ne yapacağımı bilemiyorum.”

“İyi ama Clarissa'nın bu konuda söz hakkı yok mu? Bir

çocuğu gitmek istemediğı bir yere zorla göndermek *doğru değil*. Ortaya çıkan şu sorunlara bak.”

“Biliyorum,” dedi Adam. “Sanırım oturup Clarissa’yla konuşma vakti geldi. Konuyu aç ve onun fikrini alalım.”

Yemekten sonra tatlı kâselerine puding koyarken Adam’ın Clarissa’yı sorguladığını duydum. “Neler oluyor? Yemekte çok sessizdin.”

“Hiçbir şey.”

Son zamanlarda tek kelimelik cevaplara geri döndüğünü fark etmiştim.

“Pekâlâ, Bayan Carlson bugün okuldan sonra benimle konuşmak istedi.”

Clarissa başını kaldırdı. “Ne hakkında?”

“Notlarının düşmesi hakkında. Çok daha iyisini yapabileceğini biliyoruz. Neler oluyor?”

“Bilmiyorum.”

Tatlıyı masaya koyup oturdum.

Clarissa kaşığı alıp pudingi karıştırmaya başladı.

“Bir terslik var,” dedi Adam. “Bu konuyu konuşalım.”

“Hiçbir terslik yok.”

“Clarissa, benimle konuşmazsan sana yardımcı olamam. Bunun annene gitmenle bir ilgisi olabilir mi?”

Gözlerini pudingden ayırmadan başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Öyleyse ayda iki kere hafta sonları onda kalmanın bir sakıncası yok.”

“Yok.”

“O halde kendine çeki düzen vermeni tavsiye ederim. Bir an önce toparlan Clarissa. Odanı temiz tut ve notlarını düzelt, bir an önce.”

Clarissa’nın sesi çıkmadı.

“Anladın mı?” diye sordu Adam.

Clarissa başıyla onayladı. “Evet.”

“Tamam, şimdi tatlını bitir.”

“İstemiyorum,” diye mırıldandı Clarissa.

“Öyleyse masadan kalk ve odana git. Monica cezalı olduğunu söyledi.”

Clarissa tek kelime etmeden sandalyesini geri itti ve mutfaktan çıktı.

Evet, tamam, doğru olanı yaptığımı biliyordum ama Clarissa’yı bu kadar mutsuz görmek hiç hoşuma gitmiyordu. Adam’a ne söylediği umurumda değildi, bütün bunların Carrie Sue yüzünden olduğuna emindim.

Adam’la birlikte mutfağı topladıktan sonra yorgunluğunu atmak üzere salona geçtik. Ben örgümü alıp kanepeye kıvrıldım. Clarissa için eflatun renkli yeni bir kazağa başlamıştım. Muhtemelen bana o kadar kızgındı ki kazağı asla giymeyecekti.

Adam yanıma oturdu. “Güzelim,” dedi. “Bugün Clarissa’nın kötü davranışı dışında herhangi bir şey oldu mu?”

“Evet, annen uğradı, benden tavsiye almak için.”

“Sahi mi? Ne hakkında?”

“Seks.”

Adam dosdoğru yüzüme baktı. “Ne?”

Güldüm. “Tamam, sadece seks değil. Bunun yanında birkaç konu hakkında fikrimi aldı. Hayatında bir beyefendi olma ihtimali var.”

Opal’la konuştuklarımızın hepsini Adam’a anlattım.

Gülme sırası Adam’daydı ve başını iki yana sallıyordu. “Tam anneme göre. İstiyorsa bir erkek arkadaşı olmalı. Bu adam, Charlie, nereli demiştin?”

Kıkırdamaya başladım. “Yo, yo. Arkadaşının adı Hank. Charlie köpeği. Lütfen dikkatli dinle ve doğru anla.”

“Tamam, not alacağım,” dedi Adam sırtarak.

“Adam Charleston’dan ve birkaç ay burada kalacak. Far Away’de yazlık bir ev kiralamış. İyi bir adam gibi ve haftaya burada olacak. Tabii biz de gidip onunla tanışacağız.”

“Bu harika. Tatsız bir günü neşelendirmek için her zaman anneme güvenebiliriz. Onları akşam yemeğine davet edelim.”

“Aynen, ben de Opal’a bunu söyledim bile.” Birkaç dakika sessizce örgümü ördüm. “Clarissa konusunda ne yapacağız? Önümüzdeki hafta Carrie Sue’ya gitmesi gerekiyor.”

“Bunu biliyorum. Gitmesine izin vereceğim ama Trent’le de irtibata geçeceğim; ona durumu anlatıp yapabileceğimiz bir şey var mı diye soracağım. Ben de senin gibi düşünüyorum. Bir çocuğu istemediği bir yere gitmeye zorlamak doğru değil.”

Ne yazık ki çocuklar söz konusu olduğunda adalet sisteminin nasıl çalıştığını görmeye başlamıştım ve muhtemel sonuç yüreğimi daraltıyordu.

Cuma günü öğleden sonra Neşeli Düğümler’de internet siparişleriyle uğraşırken Dora yeni bir Ewedora Stocking yetiştirmeye çalışıyordu.

“Bugün okuldan sonra Clarissa’yı almaya gidecek misin?” diye sordu.

“Hayır, Adam alacak. Hafta sonu için Carrie Sue’ya gidecek.”

“Hımm, nasıl gidiyor?”

“Pek iyi değil,” dedim ve Dora’ya son zamanlardaki gelişmeleri anlattım.

“Ne ayıp,” dedi, örgüsüne yeni bir yumak ekleyerek. “Doğru gelmiyor ve acı çeken daima çocuk oluyor. Carrie Sue şefkatli ve iyi bir anne olsaydı kafana takmazdın ama hepimiz öyle olmadığını biliyoruz. Daha kötüsü, Clarissa da biliyor. O kadının buraya gelerek, hiç ilgilenmediği halde kızıyla görüşmek istemesi çok anlamsız.”

“Biliyorum. Adam yapabileceğimiz bir şey var mı diye Trent’le görüşecek.”

Rüzgâr çanının sesiyle kapıya döndüm ve Grace'in içeri girdiğini gördüm.

"Selam," dedi, "Dükkâna Twila Faye bakıyor, o yüzden gelip biraz sizi bunaltayım dedim."

Önüme bir fincan kahve bıraktı. "Hediye getirdiğin sürece başımızın üstünde yerin var."

"Üzgünüm," dedi Grace, Dora'ya. "Senin hâlâ burada olduğunu bilmiyordum, o yüzden kahve getirmedim."

Dora elini havaya kaldırdı. "Yo, hayır. Şu sırayı bitirir bitirmez benim için gitme vakti. Saat dörtte kapatacaksın, değil mi Monica?"

Başımla onayladım. "Evet ve yarın saat ondan ikiye kadar burada olacağım. O zamana kadar şu e-posta siparişlerini bitirmem gerekiyor. Bugünlük bu kadar yeter."

Kanepeye yürüyüp elimle yanımdaki yeri işaret ettim. "Gel bana katıl Gracie. Sana son Clarissa-Carrie Sue hadislerini vereyim."

"Her zaman dinlemeye değer. Biri gerçekten bu ada hakkında bir kitap yazıp yaşanan öyküleri anlatmalı."

Güldüm ve Grace'e olanları anlatmaya başladım.

"Benim işim bitti," diyen Dora kapıya yürüdü. "Yarın ikiden dörde kadar buradayım. Herkese iyi akşamlar."

Grace kahvesinden bir yudum alarak başını kanepenin sırtına yasladı. "Şey, sanırım seninkini gölgede bırakacak bir haberim var," dedi gizemli bir ses tonuyla.

"Sahi mi? Nedir?"

"Tony."

"Of Tanrım, Gracie, lütfen yine çıkmaya başladığınızı söyleme."

“Neden her isminden söz ettişimde aynı şeyi söylüyorsun? Lütfen bu konuda bana biraz daha güvenir misin?”

Haklıydı. “Özür dilerim,” dedim ve uzanarak elini okşadım. “Sanırım tek sebep senin için endişeleniyor ve her şeyin en iyisini istiyor olmam.”

“Fakat... onunla şimdi kimin çıktığını biliyorum.”

“Ne? Yine mi adada umulmadık birine kancayı takmış? Kadın dikkat etse iyi olur, adam mülkünü elinden alabilir.”

“Kadının burada, Cedar Key’de mülkü yok.”

“Kim bu kadın?”

Gracie bir yudum daha kahve aldı, beni biraz daha meraklandırmak için oyalanıyordu. “Buna hazır mısın?”

“Kes şunu Gracie, hadi söyle!”

“Carrie Sue.”

Mutlaka onu yanlış anlamıştım. “Carrie Sue mu?” diye tekrarladım. “Carrie Sue *Brooks* olmasa gerek?”

Grace gülümsedi. “Aynen o.”

Oturduğum yerde doğruldum ve dalga geçip geçmediğini anlamak için Grace’e doğru eğildim. Yüzü gayet ciddiye. “Git işine!”

“Hayır, doğru söylüyorum. Onları dün akşam birlikte gördüm. Twila Faye’le birlikte akşam yemeği için Seabreeze’ye gidiyorduk. Orada masa gösterilmesi için beklerken, bir baktık Tony ve Carrie Sue birlikte yemek yiyor. Çifte kumrular gibi. Masanın üstünde el ele tutuşmuşlar, gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. Sonra kadın eğilip ona esaslı bir öpücük verdi. “Aile var,” diye seslenmemek için kendimi zor tuttum. Gördüklerime inanamıyordum ama onlardı. Twila Faye de onlar olduğunu onaylayınca oradan tüydük.”

“Buna inanamıyorum! O ve diğeri birlikte? Aman Tanrım!”

“Hımm, gerçekten Tanrı var, değil mi? İkisinin birbirini hak ettiğini söyleyebilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Bu konuda sana hak vermek zorundayım. Vay canına, ikisi bir arada sanki... nasıl desem, her an gerçekleşmeye hazır bir felaket gibi. İkisi de son derece bencil ve açgözlü.”

Grace gülümsedi. “Dediğim gibi, birbirlerini hak ediyorlar.”

“Ne zamandır birlikteler merak ettim.”

“Hiçbir fikrim yok ama gördüğüm kadarıyla acayip sıkı fıkılar.”

“Vay canına, aslında her işte bir hayır vardır. Acaba Carrie Sue’yu görüşme hakkından vazgeçirecek kadar sıkı fıkı mı?”

“Clarissa’nın ona köstek olduğunu hissederse, bu konuda tereddüt etmeyeceğine eminim. Kızının önceliği olmadığını her fırsatta belli etti.”

Grace’in anlattıklarını sindirmeye çalışarak başımla onayladım. “Belki,” dedim, “belki Carrie Sue kendini Tony’ye o kadar kaptırır ki ayda iki kere hafta sonları ondan vazgeçmek istemez.”

Grace omuz silkti. “Haklı olabilirsiniz. Ayrıca bahse gireyim, zamamın yarısını Tony’nin evinde geçiriyordur ya da Tony onun dairesine geliyordur.”

“Eh, bu akşam Clarissa oradayken gelmezse çok iyi olur.”

Rüzgâr çanı bir kez daha ses verdi ve Grace’le aynı anda başımızı çevirdiğimizde Saren’in içeri girdiğini gördük.

“Selam Saren, nasılsın?”

“İyi, gerçekten iyi. Ya sizler?”

Duyduğum haber yüzünden son derece iyi hissediyordum. “Ben de iyiyim.” Saren’in elinde bir hediye paketi olduğunu gördüm.

Yanıma gelen Saren yanağıma bir öpücük kondurup paketi bana uzattı. “Al bakalım, yarınki Sevgililer Günü için. Tatlı torunum için tatlı getirdim.”

Ona sarılmak için ayağa kalktım. “Saren, ne kadar düşüncelisin. Teşekkür ederim.”

“Çok sevdiğin Fransız çikolatalarından.”

“Kesinlikle tadını çıkaracağım. Biraz kahve alır mısın? Gracie ve ben çene çalıyorduk.”

“Teşekkürler ama olmaz. Sanırım bugünlük kahve kotamı doldurdum. Bu sabah annenden bir e-posta aldım. Sevgililer Günü’nü Paris’te geçireceği için çok heyecanlıydı.”

Başımla onayladım. “Evet, ne kadar romantik olduğunu düşünürsek, büyük keyif alacaktır. Bana F. Scott ve Zelda’nın yemek yedikleri La Rotonde’da akşam yemeği için Noah’nın rezervasyon yaptırdığını söyledi.” Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Orada gerçekten kendini buldu.”

“Sevimli kocanın Sevgililer Günü için planı nedir?”

“Island Room’da rezervasyon yaptırdı. Yedide akşam yemeği.”

Saren başıyla onayladı. “Çok iyi. Kızlarımın şımartıldığını görmek isterim. Sybile burada olsaydı, ona harika bir masa donatır ve çok sevdiği gardenyalardan bir demet verirdim.”

Sybile aramızdan ayrılalı dört yıl olmasına karşın Saren’in ona olan aşkı hiç azalmamıştı.

“Şey,” dedi, kapıya doğru ilerlerken. “Sanırım biraz aylıklık yapacağım.”

“Tekrar teşekkürler Saren.”

Bize bakmak için birden arkasını döndü ve başını kaşdı. “Gördüğüm şeyi söylemeyi neredeyse unutuyordum.”

“Nedir o?” diye sordum.

“Şu yolun aşağısındaki cafcacı kahveci vardı ya, önünde kocaman bir satılık ilanı duruyor.”

Grace’le göz göze geldik.

“Ne?” dedi. “Dükkânı satıyor mu?”

Saren başıyla onayladı. “Kesinlikle öyle görünüyor. Galiba adamızda ciddi değişiklikler yapmaktan caydı. Çok şükür diyorum. Tamam kızlar, kendinize iyi bakın. Sonra görüşürüz.”

“Olur şey değil,” dedi Grace. “O halde artık işyerim güvende demektir ve eğer dükkânı satıyorsa, muhtemelen adadan ayrılacaktır.”

“Öyle gibi görünüyor. Hımm, acaba bu aynı zamanda Carrie Sue’nun da onunla gittiği anlamına geliyor mu?”

“İşte o zaman tadından yenmez. Aynı anda ikisinden birden kurtuluruz. İkisini de kimsenin özlemeyeceğinden eminim.”

“Fransız restoranı fikrinden vazgeçtiği çok açık. Belki bu ada halkının değişikliğe uygun olmadığına farkına varmıştır.”

Grace güldü. “Evet, onu katran ve tüye bulayarak adadan defetme konusunda hep birlikte iyi iş çıkardık. Ona karşı hiç kimsenin dostane duygular beslediğini sanmıyorum.”

“Annemin bu adayla ilgili en sevdiği şeylerden biri buydu; insanların onu kabullenip içlerine alması.”

“Evet, öyle,” dedi Grace. “Annen buraya bir şeyleri de-

ğıştirmek için gelmedi. Cedar Key'i olduğu gibi kabullendi ve kendini halkın içinde buldu."

Başım la onaylayarak gülümsedim. Grace'le beşlik çakmak üzere elimi havaya kaldırdım. "İşte arkadaşım. Çatışmayı kaybetmiş olabilirsin ama savaşı kazandın."

Giydiğim kırmızı elbiseye beğeniyle bakmak için yatak odasındaki boy aynasının önüne geçtim, tenimi saran kumaş zayıf bedenimi mükemmel gösteriyordu. V kesim yakası ve japone kollarıyla hanım hanımcık ama seksi bir elbiseydi. Ada sakinlerinin normal tarzı gündelik giyimdi ve şu anda biraz frapan giyinmek hoşuma gidiyordu. Gardırobumda hâlâ bekâr günlerimden kalma yeterince çeşit vardı.

Arkası açık, yüksek ökçeli siyah pabuçlarımı da giydikten sonra Adam'ın Sevgililer Günü için verdiği Chanel No.5 şişemi aldım ve boynuma biraz sıktım. Modası geçmiş bir parfüm olabilirdi ama bunca yıldır daima en sevdiğim marka olmuştu.

Mücevher kutumu açarak Sybile'e ait olan bileziğe dokundum. Altın bir zincirin üstünden sarkan plakada, iç içe geçmiş iki tane S harfi vardı. Sybile bunu ölmeden kısa süre önce bana vermiş, Saren'in Manhattan'da onu ilk ziyareti sırasında bir mücevherciden aldığını anlatmıştı; annemin doğumuyla sonuçlanan ziyaret.

Bileziği bileğime geçirip kopçasını taktım. Yılın en romantik günü için uygun görünüyordu. Büyükbabam ve büyükbabama ömür boyu değil, onun da ötesine geçen bir aşk paylaşmışlardı.

Salona girdiğimde Adam'ı beni beklerken buldum. Ten rengi spor ceket, kahverengi pantolonu, gömleği ve kravatıyla her zamankinden daha yakışıklıydı. Birden içimin kıpırdadığını hissettim.

Okuduğu gazeteden bakışlarını kaldıran Adam bir ısıklık koyuverdi.

“Muhteşem görünüyorsun,” diyerek bana doğru yürüdü ve yüzünü boynuma gömdü. “Bu parfümü sevdiğine de kuşku yok. Aklımı başımdan aldın.”

“Bu seni baştan çıkarabildiğim anlamına mı geliyor?”

“O yün mağazasında seni ilk gördüğümde beni baştan çıkarmıştın zaten.”

Adam'ın elinin sırtımdan aşağı kaydığını hissedince güldüm. “Hey, böyle devam edersen Island Room'a asla gidemeyiz.”

“Benim de niyetim bu,” dedi, kahkahama eşlik ederek.

“Bütün gece bize ait,” dedim, beyaz örgü şalımı ve çantamı alırken.

“Ve niyetim bundan sonuna kadar yararlanmak,” diyen Adam elimi tuttu ve kapıya yürüdük.

Mükemmel bir yemek ve şarap sonrası, Adam okulda başına gelen bir olayı anlatırken gülümsedim. Flört ettiğim yıllar boyunca hep doğru erkeği bulup bulamayacağımı merak

etmiştim. Artık uzun süreli ilişkiye uygun olmadığımı düşünüyorum, arkadaşlarımdan çoğunun aksine uslanmayı reddediyordum. Bay Mükemmel'i bulacağımı düşünecek kadar saf değildim, aynı zamanda, flört ederken bazı kusurların halledilebilir olduğunu düşünen ama bir kez evlendikten sonra aynı kusurların hiç değişmeyen sıkıntıya ve sonunda mutsuzluğa dönüştüğünü gören arkadaşlarımdan aksine hiçbir kusura katlanmaya gönüllü değildim. Sonra hayatıma Adam girdi. Hiç kimse kusursuz değildir ama Adam buna çok yakındı.

Adam öyküsünü bitirince uzanıp elini tuttum. "Seni seviyorum Adam. Daima seveceğim."

Elimi sıkarken yüz hatları yumuşadı. "Ve sen... sen benim hayatımda aşkınsın ve daima öyle kalacaksın."

"Birbirimizi bulduğumuz için çok şanslıyız. Hayatları boyunca bu kadar yoğun sevmenin ve sevilmenin ne olduğunu bilmeyen ne kadar çok insan olduğunun farkında mısın? Zavallı Grace'e bak."

Adam başıyla onayladı. "Doğru ama senin ailedeki kadınlar bir şekilde o özel aşkı bulmayı başarıyor, Sybille ve Saren, annen ve Noah ve şimdi sen. Belki süreç içinde Grace için de gerçekleşecek. Ailenden olmasa bile aranızdaki iletişim işe yarayacaktır."

Güldüm. "Haklısın. Sürekli benimle takılırsa, ona da bu laşacaktır. Bildiğim bir şey var, Tony yerini sattığı ve muhtemelen adayı terk edeceği için çok mutlu. Dün Carrie Sue sana bu konudan bahsetmedi, değil mi?"

"Tek kelime etmedi ama şaşırmadım. Hiçbir zaman yaptıklarıyla ilgili beni bilgilendirmedi."

“Onun da gidip gitmeyeceğini merak etmeden duramıyorum. Sence bu durum Clarissa’yı nasıl etkiler?”

“Dürüst olmak gerekirse, rahatlayacaktır.”

“Sanırım geçen gün onu cezalandırdığım için Clarissa bana çok kızdı.” Adam elimi okşadı.

“Bunu kişiselleştirme. Çocuklar zekidir, Monica. O cezayı hak ettiğini biliyor. Seni ne kadar sevdiğini biliyor olmalısın.”

“Geçtiğimiz birkaç ay öyle olduğunu düşünüyordum ama şimdi, o kadar emin değilim.”

“Çocuklar her zaman ebeveynlerine kızar. Bunu atlatacaktır. Bekle ve gör. Baksana, Grace kitabevinin yeni sahibinden haber aldı mı?”

“Lucas mı? Sanırım kafeye birkaç kez daha uğradı ama sadece tadilatla ilgili birkaç kısa şey söylemiş. Dedğine göre bu son haftasıymış ve yaza kadar dönmeyecekmiş. Brunswick’te ilgilenmesi gereken işleri varmış.”

“Grace’in teyzesinin orada yaşaması ve birbirlerini tanımaları büyük tesadüf. Acaba Grace teyzesini ziyarete gidecek mi diye merak ediyorum. Oraya pek gittiğini hatırlamıyorum.”

“Evet, biliyorum. Birbirlerine çok yakınlar ama Grace nedense o kasabadan uzak duruyor. Bu konuyu benimle hiç paylaşmadı ve burnumu sokmak istemiyorum.”

“Eh, Grace’in hayatında önemseddiği birinin olmasına sevinirim.”

“Katılıyorum,” dedim ve Adam’ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. “Hayatımda sen olduğun için kesinlikle çok mutluyum.”

Adam ayağa kalkarak elime uzandı. “Hesap ödendi. Neden eve gidip ne kadar mutlu olduğunu öğrenmiyoruz?”

“Mükemmel bir akşam için mükemmel bir final gibi görünüyor.”

Uzaklarda bir zil sesi duyuyordum. Döndüm, yüzümü yastığıma biraz daha gömdüm ve o sırada Billie'nin havladığını duydum. Gözlerimi açtığımda Adam kalkmış eşofmanını giymeye çalışıyordu. Başucumdaki saat iki buçuğu gösteriyordu ve duyduğum ses bizim kapının ziliydi.

Fırlayarak sabahlığıma üstüme geçirdim. “Neler oluyor? Bu saatte kapımızda kim var?” diye Adam'm arkasından seslendim ve peşine düşerek salona geçtim.

İkimiz de aynı anda öndeki pencereye koştuk ve Memur Bob'a ait mavi-beyaz golf arabasının yola park etmiş olduğunu gördük. Bu iyiye işaret değildi.

Adam kapıyı açtı ve Memur Bob'un sundurmanın altında Clarissa'yla birlikte durduğunu görünce ikimizin de soluğu kesildi.

“Sorun nedir?” diye haykıran Adam, içeri girmeleri için kapıyı biraz daha açtı.

Clarissa'nın üstünde pijaması ve spor ayakkabıları vardı, kolundaki Raggedy Ann'e sımsıkı sarılmıştı. Billie'nin heyecanlı öpücüğünü almak için eğildi.

“Pekâlâ,” dedi Memur Bob. “Second Street'te devriye geziyordum ve bu ufaklığı kütüphanenin önünde tek başına yürürken gördüm.”

Adam kızı kollarına aldı. “Tanrım, iyi misin? Gecenin bu saatinde sokaklarda ne işin vardı?”

“Gel, otur,” dedim salona doğru yürüyerek.

Clarissa’nın haline içim gitmişti. Uykusuzluktan gözleri kapanıyordu ve saçları karmakarışık. Öksüz çocuklar gibiydi.

“Şey,” dedi, kucağında Billie’yle birlikte kanepeye yerleşerek. “Uyandığımda annem yoktu.”

“Ne?” diye çığlık attım. “Ne demek yoktu? Neredeydi?”

Clarissa omuz silkti. “Bilmiyorum. Yatak odasına ve diğer odalara baktım, ama orada değildi.”

“Sen yatarken orada mıydı?” diye sordu Adam.

“Evet ama giyinmiş ve süslenmişti.”

“Nasıl yani? Tanrım, seni orada yalnız bırakıp dışarı mı çıktı?”

“Galiba,” diye mırıldandı Clarissa. “Onu bulamayınca korktum, Annie’yi aldım ve eve doğru yürürken Memur Bob bizi buldu.”

Memur Bob başını iki yana salladı. “Bu saatte dışarda tek başına olmasını aklım almıyor. Annesinin nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?”

Adam’ın yüzüne yayılmaya başlayan öfkeyi görebiliyordum. “Monica, neden Clarissa’yı götürüp yatırıyorsun?” dedi. Kızının önünde konuşmak istemediğini biliyordum.

“Hadi,” dedim Clarissa’ya. “Bence Billie’nin de uykusu var.”

Clarissa’nın odasına gittik ve Adam’ın rahat etmesi için kapıyı kapadım. Yatağın örtüsünü açarak yastığı kabarttım. Clarissa yanında Billie’yle birlikte yatağa zıpladı.

“Dur, bekle,” diye seslendi arkamdan, yataktan çıkıp masadaki sırt çantasını açtı ve içinden bir kâğıt parçası çıkararak bana uzattı. “Üzgünüm. Dün bunu sana vermeyi unuttum.”

Kâğıdın üstüne devasa kırmızı bir kalp çizilmişti ve geçen gün halıda gördüğüm simlerle süslenmişti. Mükemmel harflerle üstünü yazmıştı:

Sevgililer Günü'nü Kutlu Olsun

—Sevgiyle, Clarissa Jo.

Yaşlar gözlerime batmaya başlarken kendi eliyle yaptığı karta bakakaldım, sonra Clarissa'yı kollarıma alıp sımsıkı kucakladım. "Teşekkürler, senin de kutlu olsun."

Yüzü bir tebessümle aydınlandı ve yatağına geri dönerken uzanıp kollarını boynuma sardı. "İyi geceler, Monica."

"İyi geceler, Clarissa. İyi uykular."

Kapıyı kapatırken Adam'ın haklı olduğunu düşünüyordum. Çocuklar çok bağışlayıcı olabiliyorlardı.

"Evet," dediğini duydum Adam'ın, salonun yolunu tutarken. "Evet, suç duyurusunda bulunmak istiyorum."

Memur Bob anlayışla onayladı ve elindeki panoya not almaya başladı, formları doldurduktan sonra, "Avukatınıza da bir kopya göndereceğimden emin olabilirsiniz," dedi.

Tam memur çıkmak üzereyken telefon çaldı ve Adam açtı.

"Burada olduğu için çok şanslısın, Carrie Sue. Ne cüretle dışarı çıkarak dokuz yaşındaki kızını bütün gece yalnız bırakırsın! Anne köpekler bile yavrularına daha iyi bakar." Bir sessizlik oldu ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne? Ne diyorsun? Clarissa yalan mı söylüyor! Orada olsaydın gecenin bir vakti dışarı çıkmazdı. Kızımı o kadar tanıyorum."

Telefondan Carrie Sue'nun yükselen sesi geliyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu.

“Neden *sana* inanayım? Avukatımla görüşürsün.”

Bunu söyledikten sonra ahizeyi çarparak yerine koydu. “Eve dönmüş. Bütün gece evde olduğunu ve uyandığında Clarissa’nın gittiğini fark ettiğini söylüyor. Tek kelimesine inanmadım.”

“Tamam,” dedi Memur Bob. “Ben oraya gidip ne söyleyeceğine bakayım. Kendinize dikkat edin çocuklar, sizi arayacağım.”

Adam kapıyı kapadıktan sonra beni kollarına alarak, “Şükürler olsun iyi,” diye fısıldadı.

Başımla onaylarken neler olabileceğini düşünmek bile istemedim. “Clarissa’nın yalan söylediğini iddia ettiğine inanmıyorum.”

“İflah olmaz bir yalancı olduğunu söylemiştim, kızını suçlamak onun için dert değil.”

“Hadi gel,” diyerek ışığı söndürdüm. “Onu yatırdım. Biz de biraz uyumaya çalışalım.”

“Emin misin?” diye sordum Adam’a, ertesi çarşamba akşam yemeği sonrası mutfağı toplarken.

“Evet, bu akşam yün mağazasına gidip oradaki hanımlara katılmanı istiyorum. Sana iyi gelir. Biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacın var.”

Adam haklıydı. Son birkaç gün çok gergin geçmişti. “Tamam, gideceğim,” diyerek son bardağı bulaşık makinesine koydum. “Clarissa’ya iyi geceler dedikten sonra.”

Onu kanepede kıvrılmış yeni bir atkı örerken buldum. Bu kez mavi-beyaz renkleri tercih etmişti ve Zoe’nin iki ay içinde doğacak olan erkek kardeşine hediyeledi.

“Bu harika görünüyor,” dedim. “Önümüzdeki kış Zac’in çok işine yarayacak.”

Clarissa gözlerini şişlerden ayırmadan başıyla onayladı. “Evet, ben de öyle düşündüm. Sanırım Zoe sevecek.”

“Seveceğinden eminim. Birkaç saatliğine yün mağazasına gidiyorum, seninle sabah görüşürüz.”

Adam'ın sözünü dinlediğim için çok memnundum. Güncel ada dedikodularını paylaştığımız hanımlarla bir arada olmak çok eğlenceliydi.

“Opal'ın hayatındaki adamla ilgili duyduklarımız nedir?” diye sordu Polly, ördüğü kazaktan başını kaldırarak.

Şişlerin tıktırtısı kesildi ve dört meraklı yüz bana çevrildi.

Gülerek başımı iki yana salladım. “Çok kötüsünüz. Opal'ın aşk hayatını tartışmak bana düşmez.”

“Of, hadi ama,” dedi, Twila Faye. “Neler olup bittiğinden senin haberin var. Onu gerçekten internette mi bulmuş?”

“Evet, öyle dedi.”

“Şimdi burada, adada, değil mi?” diye sordu Dora.

“Evet,” dedim, dikkatimi elimdeki motife vererek.

“Öyleyse...” dedi Polly, “onunla henüz tanışmadın mı?”

Grace eliyle dirseğimi dürttü. “Kahretsin Monica, bize neler olduğunu anlat.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak örgümü kucağıma koydum. Yeni dedikodular bu hanımların gıdasıydı, hele içinde aşk hikâyesi varsa. “Söyleyecek fazla bir şey yok. İsmi Hank, önceki gün geldi, köpeğiyle birlikte Far Away'de kalıyor... onu ve Opal'ı cuma akşamı yemeğe davet ettik. Hepsi bu. Tatmin oldunuz mu?”

“Hımm,” dedi Polly. “Düşünsenize, teknolojiyle haşır neşir olup bir erkek yakalamak tam Opal'a göre bir iş.”

“Evet,” dedi Dora. “Seneler önce bizi erkeklerle ya ailemiz ve dostlarımız tanıştırdı ya da kilisede tanıştık. Gö-

rücü usulü vardı ama hepsi, birilerinin tavsiyesiyle olurdu. Tamamen *yabancı* değildiler. Buraya geldikten sonra Opal onunla görüştü mü?”

Başımınla onayladım. “Evet, adam dün kahve içmeye onun evine gitti ve Opal’ın söylediğine göre aynen düşündüğü gibi biriymiş. Unutmayın, aylardır bilgisayarda yazıyor ve birbirlerini tanımaya çalışıyorlar. Opal yıllardır tanışıyorlarmış gibi hissetmiş.”

“Bu giderek daha popüler olmaya başladı,” dedi Grace. “İnsanlar bu şekilde tanışıyorlar. Kötü bir fikir olmayabilir. Önce arkadaş oluyorlar ve yazışarak birbirleri hakkında pek çok şey öğreniyorlar.”

Polly başını iki yana salladı. “Eskisi gibi olmadığı konusunda Dora’ya katılıyorum. Televizyonda sürekli reklamı yapılan bir şey var; bilgisayarda bir çöpçatan şirketine üye oluyorsun ve seninle ilgi alanları aynı olan kişiyi eşleştiriyorlar. Bana kalırsa yeni biriyle tanışmanın bütün heyecanını geçiriyor. Sen hiç böyle bir şey yaptın mı Grace?”

“Ben mi?” diye sordu Grace başını iki yana sallayarak. “Yok, sanırım ben eski kafalı bir kıyım. İlk görüşmede oluşacak kimyaya inanırım. Çöpçatan firmalarına bel bağlamak bana fazla uyduruk geliyor.”

“Kimyadan söz etmişken,” dedim, “Lucas’ı tekrar gör-dün mü?”

“Ah, bu Lucas Trudeau olabilir mi? Kitabevinin yeni sahibi? İkinci görüşüyor musunuz?” Polly öne doğru eğilerek Grace’in cevabını beklemeye başladı.

“Evet, Lucas kitabevinin yeni sahibi ve hayır, onunla görüşmüyoruz. Sadece birkaç kez kahve içmeye uğradı.”

“Önceki gün ona postanede rastladım,” dedi Dora. “Hoş bir adama benziyor. Kendini tanıttı ve dükkânın ekim ayında hazır olmasını beklediğini söyledi.”

“Duyduğuma göre aslen Fransızmış ve Brunswick’te bir kitabevi daha varmış,” dedi Twila Faye. “Sen de oralı değilsin, Grace? Buraya taşınmadan önce onu tanıyor muydun?”

“Ben Brunswick’ten taşınalı neredeyse on yıl oldu, oysa adam Paris’ten geleli sadece beş yıl olmuş ama anladığım kadarıyla Maude teyzemi tanıyor. Söylediğine göre teyzem sürekli müşterilerindenmiş.”

“Ve dahası...” dedi Polly, yüzünde kocaman bir tebessümle. “Bir *karısı* var mı?”

“Hayır, yok,” dedi Grace. “Bununla beraber, benimle ilgilendiğini söyleyemem. Sadece kahve için uğruyor ve kısaca hal hatır soruyor. Hepsi bu. Ayrıca, Tony’yle yaşadığım fiyaskodan sonra, herhangi birine bağlanmak listemin üst sıralarında yer almıyor.”

“Carrie Sue’yla birlikte adadan ayrıldığı doğru mu?” diye sordu Twila Faye.

Başımila onayladım. “Evet, aktif ikili dün sabah birlikte gittiler. Zavallı Clarissa’yla yaşanan hafta sonu krizinden sonra, Carrie Sue’nun kızı için yapabileceği en iyi şey muhtemelen buydu. Cumartesi akşamı Clarissa’yı yalnız bırakmadığına sürekli yemin etti ama tabii ki ona inanmadık. Fakat Memur Bob gittiğinde evde olduğu için bir kanıtımız yoktu. Yine de Adam onunla ipleri kopardı ve gönüllü olarak görüşme hakkından feragat etmezse hakkında dava açacağını söyledi.”

“Yaptı mı?” diye sordu Twila Faye.

“Hiç tereddüt etmeden. Buraya neden geldiği hakkında bile bir fikrimiz yok. Asla anne olmayı hak etmeyen biri. Tony’yle tanışır tanışmaz buradan gitmek için bahanesi oldu ve evrakları imzalamaya zorlayarak, aslında Adam ona iyilik yaptı.”

“Kızıyla artık görüşemeyeceği için hiç vicdan azabı duymadı mı?” diye sordu Dora.

“Hem de hiç. Ondan başka herkes suçlu, böylece Adam’m onu evrakları imzalayamaya *zorladığını* anlatabilecek ve mağdur tarafı oynayabilecek.”

“Ne demezsin, herkes onun anne olacak sorumluluğu taşımadığını biliyor,” dedi Grace.

Başımla onayladım. “Kesinlikle. Sonunda rahatlıkla Carrie Sue Brooks’u son kez gördüğümüzü söyleyebilirim.”

“Clarissa nasıl hissediyor?” diye sordu Polly. “İstenmediğini hissediyor mu?”

“Tam tersi,” dedim. “Samimi olmak gerekirse, çocuk rahatladı. Carrie Sue buraya taşındıktan ve Clarissa ayda iki kere hafta sonları ona gitmeye başladıktan sonra, birkaç aydır sorun yaşamaya başlamıştık. Okulda notları düştü ve davranış bozuklukları sergilemeye başladı. Mutlu olmadığı çok açıktı.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedi Dora. “Onun ailesi Adam ve sensin. İkinizin de onu ne kadar sevdiğinizi biliyor, çocuklar sahtekârları hemen anlar. Carrie Sue’yu da gayet iyi tanıdığına eminim.”

Yine *sevgi* sözcüğü geçmişti; Clarissa için hissettiğimi dü-rüstçe itiraf edemediğim sözcük. Sahtekâr olmasam da bu çocuğu gerçekten *sevip* sevmediğimi hâlâ sorguluyordum.

“Doğru söylüyorsun,” dedi Grace. “Ben doğduğumda, ailem ebeveynlik olayını aşmıştı ve bir çocuğun ihlal ettiği kendi dünyalarında yaşıyorlardı.”

Grace kendi ebeveynleri hakkında benimle hiç konuşmamıştı ama doğduğunda kırk yaşlarında olduklarını ve ablası Chloe’nin on iki yaşında olduğunu biliyordum.

“Ebeveynlerim Fransa’nın güneyinde bir trafik kazasında öldüklerinde ben on iki yaşındaydım ve Maude teyzem bana bakmaya karar verdiği için çok şanslıydım. Gerçek ebeveynlerimle onun arasındaki fark buydu; onun beni içtenlikle sevdiğini her zaman hissettim. Hiçbir zaman *zorunlu* olduğu için beni aldığını hissettirmedi. Daima, yanında olmamdan ne kadar keyif aldığını hissetmemi sağladı.”

Sessizce bütün dikkatimi elimdeki örgüye verdim ve Clarissa’nın yanımda olmasından ne kadar keyif aldığımı bilmesi için dua ettim.

Carrie Sue adadan ayrılalı bir ay olmuştu ve Clarissa'da ciddi bir ilerleme görülüyordu. Artık davranış bozukluğu yoktu. Okuldaki notları tekrar A ve B'lere dönmüştü ama en önemlisi mutlu görünüyordu. Daha çok gülüyor, kahkaha atıyor ve daha uyumlu bir çocuk gibi davranıyordu.

Hank'in adaya gelmesi ise Opal için yeni bir neşe kaynağı olmuştu. Adam ve ben de adamdan hoşlanmıştık ve Opal'ın onun arkadaşlığından neden keyif aldığını rahatlıkla görebiliyorduk. Kırpık beyaz saçlarıyla dikkate değer bir görüntüsü vardı, insanların yanında rahat hissetmesini sağlıyor ve benzersiz mizah duygusuyla bizi kahkahadan kırıp geçiriyordu.

Clarissa yatak odasına girdiğinde ikinci valizin fermuarını henüz kapamıştım.

"Augusta'ya gittiğin için heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Öyleyim," dedim. "Oradayken senin için almamı istediğin özel bir şey var mı?"

"Hayır ama geri döndüğünde bana ilmek eksiltmeyi öğretir misin?"

Gülümsedim. “Elbette öğretirim. Bu örgüyü kullanabileceğin bir atkı modeli buluruz. Bak sana ne diyeceğim, bunu da hallettiğin zaman yakında kazak örmeye başlayabilirsin demektir.”

Clarissa’nın gözleri parladı. “Gerçekten mi? Billie’ye bir kazak öğretilir miyim?”

“Örmemen için bir sebep göremiyorum,” dedim odadan çıkarken. “Köpekler için pek çok kazak modeli var. Billie sevinecektir, hem de kışın sıcak tutar.”

Adam çözdüğü bulmacadan bakışlarını kaldırıp gülümsedi. “Her şey hazır mı?”

“Evet, annen Clarissa’yı almak için birazdan burada olur.”

“Gidip çantamı alayım,” dedi Clarissa.

Birkaç dakika sonra Opal mutfak kapısını çalarak içeri girdi. “En sevdiğim kızım büyükannesiyle birkaç gün geçirmeye hazır mı?”

Clarissa koşup Opal’a sarıldı. “Evet, Billie de hazır,” diyerek köpeğin tasmağını taktı.

“Pekâlâ.” İçinde Billie’nin mama ve ödülleri olan kocaman çantaya uzandım. “Billie’nin ihtiyacı olan her şey bunun içinde. Partridge Inn’in telefon numarasını da yazdım, tamam mı?”

Opal elini havada salladı. “Evet, yazdın ve ayrıca ikinizin de ceptelefonu bende kayıtlı ve biz gayet iyi olacağız.” Clarissa’nın saçlarını karıştırdı. “Şimdi yapmanız gereken gidip harika zaman geçirmek. Bu akşam Island Room’da yemekte Hank bize eşlik edecek ve bir hafta boyunca Clarissa için planladığım sayısız aktivite var.”

Clarissa yerinde zıplarken gülümsedim. “Of, tatlı şey. Hank’i sevdim ve belki Billie, Charlie’yle arka bahçede oynar.”

“Sanırım bunu ayarlayabiliriz,” dedi Opal.

Clarissa, Adam’ı ve beni kucaklamaya geldi. “İyi eğlenceler,” diye seslenerek mutfak kapısından çıkan Opal’ı takip etti.

“Size de,” diye seslendim ben de.

Adam tepedeki virajı döner dönmez yukarda bütün heybe-tiyle duran Partridge Inn’i gördüm. Altı katlı, açık sarı renkli, beyaz verandaları ve balkonları olan bir binaydı. Çiçeklerle donanmış kıvılcık ağaçları ön cephesini kısmen kapatıyordu.

“Vay,” diye mırıldandım. “Çok güzel.”

Adam elini bacağıma koydu. “Güneyin en görkemli otel-lerinden biri kabul ediliyor.”

Arabayı bitişikteki küçük garaja çekti.

Bagajdan bavullarımızı aldık ve ortasında küçük bir havuz olan parke taşlı avluda yürümeye başladık. Avlunun kapısı lo-biye uzanıyordu. İçerdeki Viktorya dönemi dekorasyon ve mo-bilyalar insana zamanda yolculuk yapmış duygusu veriyordu.

Adam otel kaydımızı yaptırırken annemin burayı neden çok sevdiğini anladım. Sıcak ve davetkâr bir atmosferi vardı.

“Her şey tamam,” diyen Adam valiz taşıyan otel görevli-sine döndü. “Oda 3-0-2.”

Adam bagajımızı arabaya yerleştirdi. “Tamam efendim. Hemen orada olacağım.”

Üçüncü kata çıkan asansöre bindik ve kalın bir halıyla kaplanmış koridorda yürüdük. Bina katlarının farklı seviye-

lerde olduğunu artık görebiliyordum. Üç basamak aşağı, kısa bir yürüme mesafesi ve yukarı birkaç basamak daha. Odamız en uçtaydı ve Adam anahtarı deliğe soktu.

Geniş ve ferah mekâna girdiğimde devasa yatağa ve şık mobilyalara göz gezdirdim. Boydan boya pencereler gün ışığının içeri dolmasına izin veriyor ve altın rengi bir parlıltı sağlıyordu.

“Vay, ne kadar güzel,” dedim ve Adam’ın elini belime doladığını hissettim.

“Beğendiğine sevindim. Sanırım dört günümüz güzel geçecek.”

Kapı çalınca ikimiz birden döndük.

Adam kapıyı açtı, otel görevlisi arabadan valizlerimizi indirdi, bahşişini alıp kapıyı sessizce arkasından kapamadan önce, “Partridge Inn’de iyi vakit geçirmenizi dilerim,” dedi.

“Biraz şampanyaya ne dersin?” diye sordu Adam.

İşte o zaman kanepenin önündeki sehpa da duran gümüş renkli kovanın içinde soğuyan şişeyi fark ettim.

“İyi fikir,” diyerek oturmaya gittim. “Her şeyi düşünmüşsün.”

“Burada biraz dinleniriz, diye düşündüm. Aşağıda Verandah Grill’de saat sekize akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım.”

Adam şişenin mantarını açarken çıkan patlama sesi beni güldürdü. “Harika bir ses.”

İki flüt kadehi dolduran Adam kanepede yanıma geldi. “İkimize,” dedi, kadehinin ucunu hafifçe benimkine dokundurarak.

“İkimize,” diye tekrarladım, köpüklü leziz sıvıdan bir yudum almadan önce. “Mımm, nefis.”

“Öyle,” dedi, bir yudum alarak. Kadehini sehpa-ya bırakıp iki elimi birden tuttu. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, Monica? Sensiz bir hayat düşünemiyorum bile.”

Uzanıp dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. “Seni tahmin bile edemeyeceğim kadar çok seviyorum,” dedim. “Sen benim her şeyimsin, Adam. Birini bu kadar sevebileceğimden şüphe duyduğum dönemlerim oldu ama sonra seni tanıdım ve hayatım boyunca seni beklediğimi anladım.”

“Evliliğimizin ilk yılının kolay olmadığını biliyorum, özellikle Clarissa’nın bizimle yaşamaya gelmesi ve ardından Carrie Sue’nun ortaya çıkmasıyla en çok sen zorlandın. Pes etmeyip mücadele etmenin benim için ne demek olduğunu sana anlatamam.”

“Pes etmek mi?”

“Geçmişini biliyorum. İşler zora girdiğinde tüymek gibi bir alışkanlığın varmış.”

Dudaklarımı sıkarak elimdeki kadehime baktım ama bir şey söylemedim. Haklı olduğumu biliyordum. Sorunları çözerek düzeltmeye çalışacak kadar hoşgörülü değildim. Çekip gitmek her zaman daha kolaydı. Oysa Adam farklıydı, günlerimi onsuz geçirmek istemiyordum. Her ne pahasına olursa olsun.

Şampanyamdan bir yudum daha alarak içimi çektim. “Belki gerçek aşkın anlamı budur. Ruh ikizini –onsuz yapamayacağın o kişiyi– bulduğunda, birlikte halledemeyeceğin şey yoktur. Sen bunu anlamamı sağladın.”

Adam kadehimi alıp sehpanın üstüne koydu, ayağa kalkarak beni yanına çekti.

Dudaklarını benimkilerde hissettiğim anda boynuna sarıldım ve içimi büyük bir arzu kapladı.

“Hadi,” diyerek beni yatağa sürüklerken sesi boğuk çıkıyordu. “Seni ne kadar sevdiğimi göstereyim.”

Verandah Grill’in güzel salonunda otururken son birkaç aydır noksanmış gibi gelen bir mutluluk duydum.

Tutkulu bir sevişmenin ardından kendimi seksi ve çok arzulanan bir kadın gibi hissediyordum.

Adam masanın karşısından bana bakıp gülümsedi. “Tanrım Monica, bu akşam bir başka güzel görünüyorsun.”

“Sen benim kendimi güzel hissetmemi sağlıyorsun.” Kolsuz siyah elbisemi giydiğim için memnundum. Sade ama şık bir seçimdi.

“Of, benimle bir ilgisi yok. Asansörden çıkar çıkmaz bütün başlar sana döndü.”

Güldüm. “Hımm, yaşadığım hazzın ışıltısı devam ediyor olmalı. En son ne zaman gün içinde sevişmiştik?”

“Bilmiyorum ama çok uzun zaman oldu ve eve döndüğümüzde bu sorunu halletmeliyiz. Okuldan sonra Clarissa’yı süt ve kurabiye için anneme gönderirsin ve ben işten erken çıkarım.”

Tekrar güldüm. “Çok kötüsün ama fena fikir değil.”

Garson başlangıç yemeklerimizi getirip gülümsedi. “Afiyet olsun. Özel bir durum mu?”

“Evet,” dedi Adam tereddütsüz. “Aslında öyle. Birbirimize olan sevgimizi kutluyoruz.”

Garson başını hafifçe yana eğdi. “Kutlanabilecek en güzel şey. Tadını çıkarın.”

“Bu çok hoştu, Adam. Gerçekten çok romantiksin.”

Adam gülümsedi. “Senin için, daima.”

“Bu ördek çok lezzetli görünüyor,” diyerek çatalımı aldım.

Muhteşem yemeğin tadını çıkardık ve ardından kahvele-rimizi söyledik.

Konuşmaya başlamadan önce, düşüncelerimi toparlaya-bilmek için derin bir iç çektim.

Adam bana baktı. “Bir terslik mi var?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sadece se-ninle konuşmak istediğim bir konu var. Aslında, aralık ayın-da gelmeye karar verdiğimizden beri aklımda.”

“Ve konuşmak için üç ay bekledin, öyle mi?”

“Öyle, sanırım zamana ve ikimiz için yeterince mahremi-yete ihtiyacım vardı. Ve belki, konu tarafsız bir ortamda ko-nuşulsa daha iyi olabilirdi.”

Adam’ın yüzünde endişe okunuyordu. “Nedir bu konu?”

“Şey,” diye başladım ve kendimi gergin bir halde kahve fincanımın yanındaki kaşıkla oynarken buldum. “Sadece me-rak ediyordum... acaba senin düşüncen ne olabilir...” Soru cümlemi doğru kurduğumdan emin olmak için duraksadım. “Bir bebek sahibi olma konusunda senin düşüncen nedir? Birlikte. İkimiz.” Tepkisini anlayabilmek için gözlerimi yü-züne diktim ama şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. “Biliyo-rum, biliyorum,” dedim aceleyle. “Evlenmeden önce çocuk sahibi olmamak konusunda anlaşmıştık ama...”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır, Monica. Yanılıyor-sun. Çocuk sahibi olmama konusunda biz anlaşmadık. *Sen* kesinlikle çocuk istemediğini belirttin ve ben senin kararını destekledim.”

“Ya,” diyebilirdim sadece, sonra kocamın yüzüne yayılan tebessümü gördüm.

Masanın üstünden uzanıp sımsıkı elimi tuttu. “Fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun? Hamile kalmak mı istiyorsun?”

“Sanırım. Olabilir.”

“Fikir değiştirmene sebep olan nedir?”

“Emin değilim. Belki Clarissa’dır.”

“Clarissa mı?” dedi Adam şaşkınlıkla.

“Evet, Zoe’nin bir erkek kardeşi olacağını öğrendiğinden beri kendisinin de bir kardeş istediğine dair imada bulunup duruyor.”

“Ben de birkaç kez rastladım ama senin önemseydiğini bilmiyordum.”

“Belki düşündüğümden daha fazla önemsiyorum. İkimizin de kardeşi yok. Dünyadaki en kötü şey değilse bile tek çocuk olmak yalnızlık. Hayat hikâyesi paylaşabileceğin kimse yok, sadece çocukluk arkadaşların, tabii bağlantın kopmamışsa.”

“Çok doğru,” diye bana katıldı Adam.

“Fikir değiştirme sebeplerimden biri de çok kötü bir üvey anne olmadığımı hissetmem. Sanırım çevremdeki herkes haklıydı; çocuklar kullanma kılavuzuyla birlikte gelmiyordu, süreç içinde öğreniyordun. Elbette bir bebeğin dokuz yaşında bir çocuk yetiştirmekten çok farklı olduğunu biliyorum ama... Clarissa’yla durum çok kötü olmadığına ve ona annelik etmeyi öğrenmekten gerçekten hoşlandığıma göre, gerçek bir anne olabileceğime dair *umut* olabilir. Belki asla annelik teşebbüsünde bulunmaması gereken kadınlar arasında değilimdir.”

“Sybille gibi mi?” dedi Adam yumuşak bir sesle.

Başımla onayladım. “Evet... ve Carrie Sue gibi.”

Adam’ın yüzünü bu kez kocaman bir tebessüm kapladı ve elimi biraz daha sıktı. “Seni çok seviyorum Monica. Benden kesinlikle çocuk istememe tercihine saygı duydum. Bu konuda başından beri dürüsttün ve ben de durumu kabullendim, seni aksini düşünemeyecek kadar çok seviyordum. Ancak, eğer ikimizin bebeği olmasını istiyorsan, benim cevabım evet olacaktır, kesinlikle *evet*.”

O anda, Adam’ı bundan çok sevemeyeceğimi düşünüyordum ve onunla, ikimizin de bir parçası olacak yeni bir yaşam meydana getirmeyi ne kadar istediğimi fark ediyordum.

Nemlenen gözlerimi sildim ve gülümsedim. “Tamam o halde. Doğum kontrol hapını artık kesiyorum. Bundan sonra yok.”

Adam elimi dudaklarına götürdü. “Bunu gerçekleştirme-ye çalışırken ne kadar eğleneceğimizi düşünsene,” dedi göz kırparak.

Pazartesi günü öğleden sonra Adam’la birlikte bir kafenin bahçesinde oturuyorduk. Orada kaldığımız sürece mükemmel bir bahar havası vardı. Bütün Augusta’da kızılıcalar ve açelyalar çiçek açmaya başlamış, renk cümbüşü oluştuyordu.

Sırtımda güneşin sıcaklığını hissedince gülümsedim. Hayatımda her şey yolundaydı, Adam’la hamilelik konusunda konuştuktan sonra üstümden yük kalkmıştı. Hamile kalmayı tahminimden daha fazla istediğimi fark etmek beni şaşırtmıştı. Çok uzun bir süre kendimi büyükannem gibi anne olmaya uygun olmadığımı inandırmıştım ama hayatıma giren Clarissa yanıldığımı görmemi sağlamıştı.

“Bugün yapmak istediğin başka alışveriş var mı?” diye soran Adam düşüncelerimi dağıttı.

“Clarissa için bir şeyler almak istiyorum. Belki Broad Street’teki dükkânları dolaşabiliriz.”

“Fena fikir değil gibi,” diyen Adam kahvesinden son bir yudum aldı. “Hazır mısın?”

Ben de kalkıp eline uzandım. “Evet.”

Once In Time adlı dükkân dikkatimi çekti, vitrindeki antika bebekleri işaret ederek, “Burayı deneyelim,” dedim.

İçeri girdiğimizde muhteşem bir lavanta kokusunu içime çektim. Küçük dükkânda üstü ustaca lambalar, dantel örtüler, karışık çiçeklerden oluşan bir buket ve çeşitli antika ürünlerle bezenmiş masalar vardı. Tavandan sarkan salıncaklarda porselen yüzlü bebekler oturuyordu.

“Merhaba,” dedi, bize doğru yürüyen bir kadın. “Özellikle aradığınız bir şey var mı?”

“Sadece bakıyorduk,” dedim. “Çok güzel bir dükkânınız var.”

“Teşekkür ederim. Ürünlerin hepsi garaj satışlarından alınmıştır ve çoğunun bir öyküsü vardır.”

“Ya, bu enteresan,” dediğimde bakışlarım dükkânın arka tarafındaki bir masada duran müzik kutularına takıldı ve o taraf doğru yürüdüm.

Yumurta biçimli porselen bir tasarım hemen beni cezbedi. Beyaz tabanını dört sıra inci ve altın örgü çevreliyordu. Açık bir yumurta formu tabana altın bir filigranla tutturulmuştu ve yumurtanın tepesi yine inci ve altınla süslenmişti. Ancak asıl ilgimi çeken oval yumurtanın içindekiydi. Saçları eflatun bir kurdeleyle arkada toplanmış Viktorya tarzı elbisesi içindeki küçük bir kızın yanında ona hayranlıkla bakan ve tıpkı Billie’yi andıran krem renkli bir köpek duruyordu.

“Of Adam, şuna bak,” diye fısıldayarak uzanıp hafifçe müzik kutusuna dokundum.

“Kesinlikle Clarissa ve Billie’ye benziyor, değil mi?”

“Ben de aynen böyle düşündüm.” Müzik kutusunu aldım, altındaki anahtarı bulup birkaç kez kurdum. “Amazing Grace”in akıldan çıkmayan melodisi dükkânı doldururken tüylerim ürperdi. Bu, Sybille’in cenaze töreninde çalınması için ısrar ettiği, yitmek ve tekrar kendine gelmekle ilgili parçaydı. “Aman Tanrım,” dedim.

Adam’a bunu anlatmış olmalıyım ki başıyla onayladı. “Tasadüf mü?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama kesinlikle esrarengiz.” Dönüp baktığımda dükkân sahibinin bizi izlediğini gördüm. “Bu parçasının tarihçesini biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi. “En sevdiğim parçalardan biridir ama yine de kayıtları bulup size okuyayım.”

Tezgâhın arkasına geçerek deri kaplı devasa bir defter çıkardı ve sayfaları karıştırdıktan sonra başıyla onayladı. “İşte burada. Bu özel parça dört yıl önce dükkânı açtığımdan beri burada ve neden satılmadığını anlayabilmiş değilim. Biraz pahalı ama abartılı değil. Bunu da bir garaj satışından almıştım ve ilk sahibinden geriye kalan aile üyesi olmadığı için hep kendimi kötü hissetmiştim çünkü bu tür şeyler aile yadigârıdır ve miras bırakılmalıdır.”

“Bütün bildiğiniz bu mu?” diye sordum.

“Hayır, bunu sahibinin avukatından aldığımda yanındaki şu evrakı da verdi.” Kadın zarftan bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. “1920 yılının eylül ayında, on yaşındaki sevgili kızım Abigail’e, onu zatürreden kaybetmek üzereyken verilmiştir.”

Elimle yüzümü kapadım. “Bu çok korkunç ve üzücü.”

Kadın gülümsedi. “Aslında hoş bir öykü. Kadının avukatına anlatıldığına göre, kızın durumu kötüymüş ama bu

Ben de kalkıp eline uzandım. “Evet.”

Once In Time adlı dükkân dikkatimi çekti, vitrindeki anti-ka bebekleri işaret ederek, “Burayı deneyelim,” dedim.

İçeri girdiğimizde muhteşem bir lavanta kokusunu içime çektim. Küçük dükkânda üstü ustaca lambalar, dantel örtüler, karışık çiçeklerden oluşan bir buket ve çeşitli antika ürünlerle bezenmiş masalar vardı. Tavandan sarkan salıncaklarda porselen yüzlü bebekler oturuyordu.

“Merhaba,” dedi, bize doğru yürüyen bir kadın. “Özellikle aradığınız bir şey var mı?”

“Sadece bakıyorduk,” dedim. “Çok güzel bir dükkânınız var.”

“Teşekkür ederim. Ürünlerin hepsi garaj satışlarından alınmıştır ve çoğunun bir öyküsü vardır.”

“Ya, bu enteresan,” dediğimde bakışlarım dükkânın arka tarafındaki bir masada duran müzik kutularına takıldı ve o taraf doğru yürüdüm.

Yumurta biçimli porselen bir tasarım hemen beni cezbedi. Beyaz tabanını dört sıra inci ve altın örgü çevreliyordu. Açık bir yumurta formu tabana altın bir filigranla tutturulmuştu ve yumurtanın tepesi yine inci ve altınla süslenmişti. Ancak asıl ilgimi çeken oval yumurtanın içindekiydi. Saçları eflatun bir kurdeleyle arkada toplanmış Viktorya tarzı elbisesi içindeki küçük bir kızın yanında ona hayranlıkla bakan ve tıpkı Billie’yi andıran krem renkli bir köpek duruyordu.

“Of Adam, şuna bak,” diye fısıldayarak uzanıp hafifçe müzik kutusuna dokundum.

“Kesinlikle Clarissa ve Billie’ye benziyor, değil mi?”

“Ben de aynen böyle düşündüm.” Müzik kutusunu aldım, altındaki anahtarı bulup birkaç kez kurdum. “Amazing Grace”in akıldan çıkmayan melodisi dükkânı doldururken tüylerim ürperdi. Bu, Sybile’in cenaze töreninde çalınması için ısrar ettiği, yitmek ve tekrar kendine gelmekle ilgili parçaydı. “Aman Tanrım,” dedim.

Adam’a bunu anlatmış olmalıyım ki başıyla onayladı. “Tasadüf mü?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama kesinlikle esrarengiz.” Dönüp baktığımda dükkân sahibinin bizi izlediğini gördüm. “Bu parçasının tarihçesini biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi. “En sevdiğim parçalardan biridir ama yine de kayıtları bulup size okuyayım.”

Tezgâhın arkasına geçerek deri kaplı devasa bir defter çıkardı ve sayfaları karıştırdıktan sonra başıyla onayladı. “İşte burada. Bu özel parça dört yıl önce dükkânı açtığımdan beri burada ve neden satılmadığını anlayabilmiş değilim. Biraz pahalı ama abartılı değil. Bunu da bir garaj satışından almıştım ve ilk sahibinden geriye kalan aile üyesi olmadığı için hep kendimi kötü hissetmiştim çünkü bu tür şeyler aile yadigârıdır ve miras bırakılmalıdır.”

“Bütün bildiğiniz bu mu?” diye sordum.

“Hayır, bunu sahibinin avukatından aldığımda yanındaki şu evrakı da verdi.” Kadın zarftan bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. “1920 yılının eylül ayında, on yaşındaki sevgili kızım Abigail’e, onu zatürreden kaybetmek üzereyken verilmiştir.”

Elimle yüzümü kapadım. “Bu çok korkunç ve üzücü.”

Kadın gülümsedi. “Aslında hoş bir öykü. Kadının avukatına anlatıldığına göre, kızın durumu kötüymüş ama bu

müzik kutusunu alıp başucuna koyduktan birkaç gün sonra toparlanmaya başlamış ve sonunda tamamen iyileşmiş.”

“Sihirli güçleri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

Kadın omuz silkti. “Sorgulamak bana mı düşer? Ben sadece müzik kutusunun bana aktarılan öyküsünü anlatıyorum.”

Adam’a baktığımda başıyla onayladığını gördüm.

“Şey, artık kendine çok özel bir ev buldu,” dedi. “Kızımız için. Lütfen paket yapabilir misiniz?”

Kadının yüzünden bir tebessüm geçti. “Elbette. Saçmaladığımı düşünebilirsiniz ama bunca zamandır sizi beklediğini hissetmekten kendimi alamıyorum.”

Dükkândan çıktıktan sonra Riverwalk boyunca yürümeye karar verdik. Önceki gün de oraya gitmiş ve sakin güzelliğini çok sevmiştik. Savannah Nehri boyunca uzanan yemyeşil ağaçlarıyla, çiçek açmış çalılarıyla ve manzara seyretmeye uygun banklarıyla iki katlı bir parktı.

Adam’ın elini tutarak nehirde tembelce ilerleyen bir tekneyi seyre daldım. “Şuradaki bankta biraz oturalım mı? Muhteşem bir gün ve burayı gerçekten seviyorum.”

Birkaç dakika sonra, “Augusta’da olmaktan keyif aldığımı görüyorum,” dedi Adam.

Kolunu omuzuma sardığını hissedince ona yaslandım. “Harika zaman geçirdim. Kasabayı çok sevdim ama burayı asıl özel kılan seninle beraber olmak. O yüzden evet, Augusta’da olmaktan büyük keyif aldım.”

Adam başımın üstünü öptü. “Güzel, çünkü yarın tam bir günümüz daha var, son günümüz.”

Paylaştığımız güzelliği sindirerek içimi çektim.

O anda Adam'ın ceptelefonu çaldı ve Adam bekletmeden açtı. "Anne, her şey yolunda mı?"

Saatime baktım, üçü henüz geçmişti. Clarissa, kütüphanenin çocuklar için düzenlediği bahar tatili etkinliklerindeki programı yeni bitirmiş olmalıydı.

"Ne? Bu ne zaman oldu?"

Telefonu biraz daha sıkı kavradığını gördüm ve yüzündeki ifadeden bir terslik olduğunu tahmin ettim.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım.

Telefonu ağzından uzaklaştıran Adam cevap verdi: "Clarissa hasta."

"Tamam anne, devam et. Dinliyorum. Evet, tabii ki doğru olanı yaptın. Of Tanrım, yoğun bakımda mı?"

Adam'm yüzünün çarpıldığını gördüm ve birden midem bir yumru oturdu.

Adam ayağa kalktı ve hattın ucundaki Opal'ı dinlemeye devam ederken gitmemiz gerektiğini işaret etti. "Evet, evet, lütfen onu ver."

Adam'a ayak uydurmaya çalışarak parkın otoparkına doğru yanında yürümeye başladım.

"Evet, alo," dedi, kısa bir duraklamadan önce. "Elbette, siz nasıl uygun görürseniz. Kesinlikle. Şu anda uyanık mı?" Tekrar bir sessizlik. "Anlıyorum. Pekâlâ, şu anda Augusta, Georgia'dayız." Adam saatine baktı. "Bir saat içinde çıkarız, yolculuk yaklaşık altı saat sürer. Tamam, teşekkürler. Anne? Çıkış yapmak için Partridge Inn'e dönüyoruz. Yola çıkar çıkmaz seni arayıp bilgi veririm. Orada yalnız değilsin, değil mi? Tamam, güzel. Ben de seni seviyorum."

Adam'ın neler olduğunu anlatmasını beklerken nefesimi tuttum. Arabaya yaslandı, elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Kollarımı hemen ona doladım.

Adam kendini toplamaya çalıştı. "Clarissa dün kendini iyi hissetmiyormuş. Sadece baş ağrısı ve yorgunluktan şikâyet etmiş. Bu sabah boynunun tutulduğunu söylemiş ve ateşi de varmış, o yüzden annem onu kütüphaneye göndermemiş. Çocuk doktorunu aramış ve doktor hastayı derhal Shands'e götürmesini istemiş." Soluk almak için durdu ve başını iki yana salladı. "Doktor bakteriyel menenjit olduğunu düşünüyor."

Dünya bir anda ayağımın altından çekildi.

Adam uzaktan kumandayla kapıları açtı, hemen arabaya atladık.

"Aman Tanrım, Adam. Ona ne yapıyorlar? Uyanık mı?"

"Annemin Clarissa'yı bu kadar çabuk hastaneye götürmesinin iyi olduğunu söyledi. Hemen damardan antibiyotige başlamışlar çünkü doktor menenjit belirtilerinden şüphelenmiş. Hayır, kendinde değil. Sakin durması için ona ilaç vermişler. Yoğun bakımda ve omurilikten sıvı almak için iznim gerekiyormuş, böylece bakteriyel menenjit olup olmadığı kesinlik kazanacak."

Ardından gelen bir saat bulanıktı. Adam çıkış işlemlerini yaparken ben giysilerimizi valizlere doldurdum. Arabayla bagajımızı taşıyan otel görevlisi eşliğinde lobiye indiğimizde otel müdürü masasından kalktı ve yanımıza gelerek elini uzattı.

"Kızınızın durumuna çok üzüldüm. Onun için dua ettiğimi lütfen bilin."

Adam'la beraber bir teşekkür mırıldanarak arabanın yolunu tuttuk.

Ceptelefonunu bana uzattığında I-16'dan I-95'e doğru ilerliyorduk. "Annemi arar mısın, lütfen?"

Numarayı arayıp telefonu tekrar ona verdim.

"Tamam," dedi. "Yoldayız. Bir değişiklik var mı?" Sesizce hattın ucundaki Opal'ı dinliyordu. "Of, menenjit olduğunu mu düşünüyorlar? Peki ya şimdi?" Tekrar sessizlik. "Pekâlâ, iki saate kadar seni tekrar ararım. Bir değişiklik olursa sen bizi ara."

Elimi bacağına koydum. "Omurilik testi yapmışlar mı?"

Başıyla onayladı. "Evet ve kesin görünüyor. Şimdi ne tür bir bakteri olduğunu bulmak için başka tahliller yapıyorlarmış. Sıvıdan kültür alacaklar, sonuçlar iki gün sonra belli olacak ve tespit edilen bakteriye karşı hangi antibiyotiğin etken olduğu ortaya çıkacak. Belki şimdi başladıkları antibiyotiği değiştirmeleri gerekecek."

Bütün bunları sindirmekte güçlük çekiyordum. Zihnim bulanıktı ve bir saniyeden daha ötesini düşünmeyi reddediyordu.

"Hastanede annenin yanında kim varmış?"

"Hank. Onları hastaneye o götürmüş. Çocuk doktoru Clarissa'yı derhal hastaneye yetiştirmelerini söylediğinde annem Hank'i aramış. Ve Dora, Billie'yi eve getirmiş."

Adam'ın elimi avucuna alıp sıktığım hissettim ve hatırladığım kadarıyla ilk kez her zamanki sıcak, güven veren o duyguyu bu kez alamadım.

Kırk Sekiz

Kırk beş dakika sonra I-95'e çıkmış, Brunswick-Jacksonville yönünde ilerlerken ceptelefonum çaldı. Arayan Dora'ydı.

"Monica? Adam ve sen iyi misiniz? Neredesiniz?"

"Clarissa için ödümüz kopuyor. I-95'e yeni çıktık. Bir yenilik var mı?" Keşke annem Paris'te olmasaydı, diye düşündüm. Tıbbi jargonun ne kadar zor olduğunu biliyordum ve boşlukları doldurmak için sertifikalı bir hemşire çok işe yarardı.

"Hayır, sadece Opal'la konuştum. Clarissa hâlâ uyuyor."

"Tanrım, Dora, her şey çok çabuk oldu. Sence iyileşecek mi?"

"Olup bitenden haberdar etmek için anneni aradım Monica. Menenjitin son derece hızlı seyrettiğini, o yüzden tedaviye hemen başlamanın hayati önem taşıdığını söyledi. Tek sorun, doğru antibiyotik için kan ve kültür sonuçlarını beklemek."

Sorumu tekrarladım. "Sence iyileşecek mi?"

Cevap vermeden önce kısa süre duraksadı. "Monica, buna cevap veremem. Durum ciddi. Çok ciddi. Birkaç saatte ölümle sonuçlanabilme ihtimali olan bir hastalık, o yüzden tahlil sonuçlarını beklemeden antibiyotik tedavisine başladılar."

Telefonu biraz daha sıkı kavradım. Durumun ne kadar ciddi olduğu konusunda haklıydı ve böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. “Yanında ne yapması gerektiğini bilen Opal olduğu için şükrediyorum.” Aynı koşullarda hastalığın ne olduğunu ben de anlar mıydım, yoksa basit bir soğuk algınlığı diye geçiştirir miydim?

“Çok iyi bir doktoru olduğunu ve harika bir hastanede yat-tığını bilmeni isterim. Billie benim yanımda ve çağrıları mini-mumda tutmak için bir telefon hattı oluşturduk. Opal’la ben görüşüyorum ve gelişmeleri Saren’le Grace’e bildiriyorum.”

“Teşekkürler. Her şey için teşekkürler. Billie iyi mi?”

“Elbette kafası karıştı, Clarissa’nın nerede olduğunu merak ediyor ve eminim neden benim yanımda durduğunu anlayamı-yor ama iyi. Bu akşam çok az mama yedi ama şaşırtıcı değil.”

“Doğru. Tamam, tekrar teşekkürler Dora. Arayacağım.”

Telefonu kapatıp konuştuklarımızı Adam’a aktardım ama durumun ne kadar ciddi olduğu kısmını atlayarak. Yakında zaten kendisi öğrenecekti.

I-95’te kısa bir ihtiyaç molası verip makineden kahve al-dıktan sonra, saat tam 10.37’de Shands Hastanesi’nin oto-parkına ulaştık.

Hızla acil servis kapısına koşup yoğun bakımın nerede ol-duğunu sorduk. Asansörden çıktığımızda, Opal ve Hank’in bekleme salonundaki kanepede yan yana oturduğunu gör-dük. Opal bizi görür görmez ayağa fırladı ve yanımıza gele-rek ikimize birden sarıldı.

“Tanrı’ya şükür buradasınız. Bir saat önce konuştuğumuzdan beri değişiklik yok.” Tomar haline gelmiş kâğıt mendille gözlerini kurularken Hank yanına gelerek kolunu omzuna doladı.

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu Adam.

“Evet, tabii. Benimle gelin,” diyen Opal bizi hemşirelerin bölümüne doğru götürdü.

Opal nöbetçi hemşireye bizi tanıttı.

“Ben Regina. Bu vardiyada görevli benim. Size Clarissa’nın hemşiresini çağırayım.”

Boynundan siyah bir stetoskop sarkan, mavi önlüğü içinde çekici bir kumralla geri döndü.

“Selam, ben Tara. Akşam yediden beri Clarissa’nın yanıdayım. Görevi devraldığımdan beri fazla değişiklik olmadı. Ateşi son baktığımda hâlâ otuz dokuz buçuktu, damardan antibiyotik vermeye devam ediyoruz. Önceki saatlerde solunum güçlüğü çekiyordu, o yüzden doktor onu rahatlatmak için oksijen desteği sağladı. Korkarım bu aşamada size söylebileceklerim bu kadar ama onu görmeye girdiğinizde bağlı olduğu tüpleri ve monitörleri görünce paniğe kapılmayın. Doktor Sutter hâlâ hastanede ve geldiğinizde sizinle konuşmak için çağrı bırakmamı istedi. Sorunuz var mı?”

Ben sessizce beklerken Adam başını iki yana sallayıp “Hayır, şu anda yok. Çok teşekkürler. Doktor geldiğinde haber verecek misiniz?” diye sordu.

Tara başıyla onayladı. “Gelip sizi alırım. Şuradaki kapıdan geçin, Clarissa soldaki ilk yatakta.”

Adam, Opal’a döndü. “Anne, bütün gün ve akşam bura-

daydın. Hank'in seni eve bırakmasını istiyorum. Monica ve ben burada kalacağız."

Opal tekrar gözlerini kuruladı. "Emin misin, Adam? Kalabilirim."

"Hayır, eminim. Bitkin görünüyorsun. Onu eve bırakır mısın, Hank?"

"Elbette. Endişelenme. Hadi Opal."

Kayinvalidem Adam'la beni kucakladıktan sonra Hank'in onu asansöre götürmesine izin verdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Adam.

Uzanıp elini tuttum ve başımla onayladım. Kanatlı kapıları iterek geniş, yarım daire şeklinde bir odaya girdik. Ortada hemşirelere ait olduğunu düşündüğüm bölüm vardı. U şeklindeki alanda tekerlekli ofis sandalyeleri, geniş bir banko, çizgi ve rakamların göz kırptığı sayısız ekran bulunuyordu. Beş hemşire bankoda oturmuş evrak işleriyle ilgileniyordu. Tara bizi görünce başıyla onayladı ve tekrar önündeki monitörü izlemeye başladı.

Tekrar içinde bulunduğumuz üniteye göz gezdirdiğimde, içerisinde görmeyi engelleyen beyaz perdelerle kapatılmış sekiz ayrı odacık olduğunu fark ettim. Adam'ın elimi çektiğini hissettim ve ilk odacığa doğru yürüdük. Adam içeri girmek için perdeyi yavaşça kenara çekti. Bacaklarım kontrolüm dışında titremeye başlayınca Adam'ın elini biraz daha sıkı kavradım. Gördüklerimizi sindirebilmek için kısa bir süre öylece kalakaldık.

Bir floresan lambanın soluk ışığı alanda uğursuzca parlıyordu. Monitör ekranları, yeşil rakamlar parladıkça bipleyen makineler, yatağın başucundaki masada duran plastik şişeler

ve metrelerce uzanmış gibi görünen hortumlar; hepsi bir biçimde Clarissa'nın bir yerine ulaşıyordu.

Kendimi zorlayarak ona baktım ve o anda bayılacağımı hissettim. Onun için çok büyük görünen bir yatağın ortasına uzanmış, battaniye ve beyaz örtü boğazına kadar çekilmişti. Yüzü çarşaf kadar solgundu, ağzını ve burnunu soluk aldıkça tıslayarak buhar çıkaran oksijen maskesi örtmüştü. Gözleri kapalıydı ve o anda nefes aldığından bile emin değildim.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadım ve Clarissa'nın yanına giden Adam'ın elini bıraktım. Bacaklarım hipotermi krizine girmiş gibi titremeye başlayınca karyolanın demir başlığına tutunmak zorunda kaldım.

Ben orada dikilmiş hayatımın en korkunç kâbusunu izlerken Adam'm Clarissa'ya bir şeyler mırıldandığını duyuyor, içimden hem tanıdığım hem hiç tanımadığım duygular geçiyordu. Bütün benliğim tükenmişti çünkü bu duyguların ruhumun derinliklerinden geldiğini biliyordum.

Clarissa'nın yatağının diğer yanına yürürken yüzümden aşağı yaşlar boşanmaya başladı ve duygularımın beni esir almasına izin verdim. Yavaşça battaniyenin altına uzandım ve Clarissa'nın minik elini avcuma aldım. Gözyaşları görüşümü bulandırırken, “Seni seviyorum Clarissa, Tanrım seni ne çok *seviyorum*. Lütfen iyileş,” diye fısıldadım.

Yaşlar gözlerimden kontrolsüzce akarken Adam'ın arkama gelip omzuma dokunduğunu hissettim. Clarissa'nın o kıvrılgan, savunmasız ve çok hasta haline bakarken, bir çocuğu derinden sevmenin ve yüreğinin parçalanmasının ne demek olduğunu artık anlıyordum.

Ne Adam ne de ben konuştuk. Birbirimize kenetlenerek öylece kızımızı seyrederken Tara'nın sesini duyduk: "Bay ve Bayan Brooks? Doktor Sutton sizinle görüşmek istiyor."

Gözlerimi silip masadaki kâğıt mendil kutusuna uzandım.

Hemşirelerin bölmesine yaklaştığımızda uzun boylu, zarif görünüşlü, elli yaşlarının başında bir adam elini uzattı. Beyaz laboratuvar gömleğinin cebine maviyle *Dr. Sutton* işlenmişti.

"Ben Clarissa'nın doktoruyum," dedi, yüzünde en ufak bir tebessüm izi olmadan. "Neden konuşmak için diğer odaya geçmiyoruz? Kahve ya da başka bir içecek alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkürler," dedik Adam'la aynı anda ve içinde bir masayla üç sandalyenin olduğu odaya giden doktoru takip ettik.

Doktor masanın arkasına geçerek önüne dosya ve evrakları koydu.

"Yalan söylemeyeceğim," dedi. "Durum ciddi ama hemen antibiyotiğe başladık ve tahlil sonuçlarını alır almaz doğru ilaç verip vermediğimizi anlayacağız. Değilse, ne vermemiz gerektiğini bileceğiz. Anneniz vakit kaybetmeden onu buraya getirdiği için şanslısınız, Clarissa için büyük lütuf. Korkarım şu anda size fazla bilgi veremeyeceğim. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Bilinci kapalı mı?" diye sordu Adam. "Onunla konuştüğümüzü duyabilir mi? Burada olduğumuzu anlayabilir mi?"

"Onu sakın ve sessiz tutmamız çok önemli, o yüzden uyutuyoruz. Emin olamam ama evet, konuştuğunuzu duyma ve dokunduğunuzu hissetme ihtimali var. Uyuyup uyanıyor, daha önce uyandığında solunum güçlüğü yaşadığı için oksiji-

jen ünitesine bağlanmasını istedim. Bakteriyel menenjit hakkında bilginiz var mı?”

Adam başım iki yana salladı. “Pek sayılmaz. Komplikasyonlar nedir? Ne olabilir?”

“Panik yapmanızı istemem ama izlememiz gereken bazı komplikasyonlar var. O yüzden damar içi tedavi görüyor. Nöbet geçirebilir, şoka ve hatta komaya girebilir. Tabii bunların hiçbiri olmayabilir de ama hazırlıklı olmalısınız ve eğer komaya girerse onu soluk alabilmesi için makineye bağlamamız gerekir.”

Sandalyenin sırtını kavrayıp Adam’a baktım. Yüzü hiç görmediğim kadar beyazdı ve duygularını kontrol etmeye çalıştığını biliyordum.

Doktor Sutton söylediklerini sindirebilmemiz için bize biraz süre tanıdı. “Başka soru?”

“Evet,” dedim, kendime bile yabancı bir ses tonuyla. “Bakteriyel menenjit tam olarak nedir? Clarissa buna nasıl yakalandı?”

“Beyin ve omuriliği kaplayan koruyucu zarların bulunduğu subaraknoid boşluktaki akut enflamasyondur. Bu organizmaya maruz kalan kişiler hastalığı kapar ve en çok bebeklerde, çocuklarda, ergenlerde ve elli beş yaş üstünde görülür.”

Adam neler olup bittiğini anlamaya çalışır gibi başını iki yana salladı. “Yani şimdi, beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

“Korkarım öyle,” dedi Dr. Sutton. “Gece eve gidip biraz dinlenmenizi öneririm. Değişiklik olursa ararız.”

“Hayır,” dedi Adam tereddütsüz. “Gece burada olacağız.”

Bekleme salonunda oluruz ve izin verildiğinde Clarissa'yı görürüz."

Rahatladım ve aynı fikirde olduğumu belirtmek için Adam'ın elini sıktım. Clarissa'yı burada tek başına bırakmaya kesinlikle niyetim yoktu.

Dr. Sutton başıyla onaylayarak ayağa kalktı. "Sorun değil. İyi olur. Birazdan ben çıkacağım ama sabah dönene kadar Dr. Wilson burada olacak. Eğer bir sorunuz ya da endişeniz olursa, Clarissa'nın hemşiresine onu aramasını söyleyebilirsiniz."

Adam'la birlikte doktora teşekkür ettikten sonra hayatımın en uzun gecesini geçirmek üzere bekleme salonundaki kanepeye döndük.

Kırk Dokuz

Adam'ın yanımda kıpırdadığını hissedince gözlerimi açtım ve bir an nerede olduğumu anlayamadım. Gözlerim bekleme odasının loş ışığına alışınca nerede olduğumun farkına vararak dehşete kapıldım.

“İyi misin?” diye sordu Adam, omuzumdaki kolunu biraz daha sıkarak.

Başımla onayladım ve duvardaki kocaman yuvarlak saatin altı yirmi beşi gösterdiğini gördüm.

“Hiç uyudun mu?” diye sordum, yaklaşık son bir saat boyunca kendimden geçtiğim için suçluluk duyarak.

“Biraz. Değişiklik yok. Clarissa hâlâ uyuyor. Kahve getirmemi ister misin?”

Doğrularak gerindim. “Harika olur.”

“Yanında çörek filan ister misin?”

“Hiçbir şey yiyecek durumda değilim. Sadece kahve.”

Asansöre doğru yürüyen Adam'ı seyrettim. Loş ışıktaki ve ıssızlıkta, bir önceki gün olanlar gerçekdışı gibi geliyordu.

Clarissa'yı kaybetme ihtimalini düşünmek bile istemiyordum ve aklım onun eve ilk geldiği güne gidiyordu. Ne kadar somurtkan ve içine kapanıktı. Şu anda ciddi olarak hasta olan kızla ilgisi yoktu. Clarissa bizimle yaşadığı süreçte gelişmiş, mutlu, uyumlu ve kendine güvenen bir kız olmuştu.

Peki ya ben, diye düşündüm. Son on bir ay içinde ben de ciddi bir dönüşüm geçirmiştım. Annelikle ilgili bütün şüphelerim yavaş yavaş kaybolmuştu ve birden kendimi, Clarissa'nın annesi olmak çok doğal bir şeymiş gibi hissederken bulmuştum. O kadar ki artık kendi bebeğimi doğurmayı bile düşünebiliyordum.

Fakat Clarissa'yla yaşadığımız bu ani ve ürkütücü durum kararımı yeniden gözden geçirmeme sebep oluyordu. Çocuğunu kaybetmek bir ebeveynin yaşayabileceği en korkunç ve en acı olay olmalıydı. Buna dayanabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

“Monica?”

Başımı kaldırdığımda önümde Grace'in durduğunu gördüm. Ayağa fırlayarak ona sarıldım ve gözyaşlarına boğuldum. “Tanrım, geldiğin için teşekkür ederim.”

Onun bana sımsıkı sarıldığını hissettim, sonra beni kendinden uzaklaştırdı ve yüzüme yapışan saçlarımı geri itti.

“Değişiklik var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hiç. Hâlâ uyuyor ve tahlil sonuçlarını bekliyoruz. Tanrım, iyi ki buradasın.”

Grace bana bir çanta uzattı. “Böyle bir zamanda en iyi arkadaşın nerede olacaktı? Kahve evinden biraz çörek getirdim. En sevdiklerinden, yaban mersinli.”

Gözyaşları içinde gülümsemeye çalıştım. “Gracie, sen olmasan ne yapardım? Harikası.”

“Selam Grace,” diyen Adam’ın sesini duydum ve dönüp baktığımda elinde içinde yarım düzine kahve bardağı olan karton bir kutu tuttuğunu gördüm. “Çoktan burada olduğunu tahmin ettim.” Her birimize kahve verdi, sonra çantanın üstündeki logoya bir göz attı. “Hey, yaban mersinli çörek mi?”

Grace başıyla onayladı. “Clarissa için çok üzgünüm Adam ama bütün Cedar Key onun için dua ediyor ve emin ellerde.”

“Teşekkürler,” diyen Adam kahvesinden bir yudum aldı.

“Sence ne zaman bir şeyler öğrenebiliriz?” diye sordu Grace.

Adam omuz silkti. “Sonuçları bekliyoruz. Dr. Sutton saat yedide işbaşı yapacak, belki o zaman bir şeyler öğrenebiliriz.”

“Şuradaki lavaboya gidiyorum. Hemşirelerden biri içinde diş fırçası ve benzer şeyler olan refakatçi çantası verdi. Hemen dönerim.”

Bekleme salonuna geri döndüğümde kendimi fiziksel olarak biraz daha iyi hissediyordum. Adam da yüzünü yıkayıp kendine çeki düzen verdikten sonra tekrar Clarissa’yı görmeye gittik. Kıpırdamaya başlamıştı ama hâlâ uykudaydı. Onu görünce içim cız etti, kendini daha iyi hissetmesi için bir şey yapamayacak kadar aciz ve güçsüzdüm.

Adam’la birlikte bekleme salonuna döndüğümüzde Grace’in çörek, simit ve meyve suyundan oluşan bir masa hazırlandığını gördük.

“Kafeteryaya gittim,” dedi. “Bir şeyler yemek zorundasınız. Saat sekiz oldu ve en son ne zaman yediğinizi hatırlamadığınızı bahse girerim.”

Haklıydı. “Teşekkürler,” diyerek oturdum ve çörekten bir ısırık aldım. Hiç iştahım yoktu ama Grace’in nezaketi karşısında en azından bu kadarını yapmak zorundaydım. Adam’ın da benim gibi düşündüğünü gördüm.

Yaklaşık on dakika sonra Dr. Sutton içeri girdiğinde ikimiz birden ayağa fırladık.

“Günaydın,” dedi doktor. Sesi bir gece öncesinden daha cana yakın çıkıyordu. “Şey, sanırım iyi haberlerim var. Sizi henüz boşuna umutlandırmak istemem ama patojeni izole ettik ve Clarissa’ya doğru antibiyotiği vermeye başladık.”

Bu sözleri duymanın verdiği rahatlamayı tarif etmek imkânsızdı. Adam beni kollarına aldı, gözyaşları benimkilere karışıyordu.

Dr. Sutton elini kaldırdı. “Bakın, henüz en zor kısmını atlatmadık ama yine de iyi bir başlangıç.”

İyi bir başlangıç benim için yeterliydi. İyi bir başlangıç umut demekti ve Clarissa’nın belki, sadece belki, iyileşeceğini hissetmemi sağlıyordu.

“Teşekkürler doktor,” dedi Adam. “Peki ya şimdi? Uyanacak mı?”

“Şey, hâlâ beklememiz gereken bir süre var. Yeni antibiyotiğin etkilerini ancak yirmi dört saat sonra görebiliriz. Sanırım bu akşamdan itibaren sedatifi azaltacağım ve biraz daha kendinde olacak. Umudum, kırk sekiz saat içinde iyileşme sürecine girmesi doğrultusunda. Bütün gece burada olduğunuzu biliyorum ve ısrarla eve gidip dinlenmenizi ve akşam tekrar gelmenizi öneriyorum. O zaman, Clarissa kısa sürelerle uyanabilir.”

Adam başıyla onayladı. “Tekrar teşekkürler doktor. Eve gidersek, değişiklik durumunda bizi aramanız için telefon numaramız var mı?”

“Evet, kayıtlarda var ve sizi bizzat ararım, ancak şu aşamada bir değişiklik beklemiyorum.”

Onun yoğun bakım ünitesine geri dönmesinin ardından Grace’le kucaklaştık.

“Kulağa iyi geliyor,” dedi. “Şimdi sadece olumlu düşünecek ve dualarımızı eksik etmeyeceğiz.”

Başım la onayladım. “Ne düşünüyorsun?” diye sordum Adam’a. “Bir süre gidecek miyiz?”

“Ben kalırım,” dedi Grace. “Aile üyesi olmadığımı ve Clarissa’yı göremeyeceğimi biliyorum ama burada kalıp işler nasıl gidiyor diye göz kulak olurum.” Kocaman bir çantayı havaya kaldırdı. “Bak, örgümü bile getirdim. Anlayacağın hazırlıklıyım.”

Bana cevap vermeye fırsat bulamadan Adam’ın cepte telefonu çaldı. “Selam anne,” demesinden, son gelişmeleri almak üzere Opal’ın aradığını anladım.

Birkaç dakika sonra telefonu kapadı. “Evet, sanırım eve gidip biraz uyumaya çalışsak iyi olur, yoksa önümüzdeki günlerde bir işe yaramayız. Grace, bir süre kalabilirsen gerçekten harika olur. Dediğine göre annem ve Hank saat birde burada olacaklar, böylece seni rahatlatırlar. Eğer Clarissa’yı görmek istersen, onlara teyzesi olduğunu söyleyebilirim.”

Arkadaşımın yüzünden bir panik ifadesi geçti. “Çok naziksin Adam ama sakıncası yoksa Clarissa’yı öyle görmemeyi tercih ederim. Anlarsın ya, o kadar hastayken. Fakat bir değişiklik olur ve birine ihtiyaç duyarsa, buradayım.”

Grace'in tereddüdünü anlıyordum, onu kucaklamak için kendime çektim. "Bu harika olur. Minnettarız Gracie, bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için seni çok seviyorum."

"Ben de seni," dedi.

"Tamam o halde, eve gidiyoruz ve akşama dönüyoruz. Hazır mısın?" diye sordu Adam.

"Bir ihtiyacın olursa ara," dedim Grace'e, Adam'ın peşinden asansöre giderken.

Adam tam düğmeye basarken çılgılık attım, "Yo, hayır! Müzik kutusu. Onun için aldığım müzik kutusunu vermeden gidemem. *Almak* zorunda."

Adam yüzümün panik içinde karıştığını görmüş olmalı ki kolumu okşadı. "Tamam, burada bekle. Hangi çantada olduğunu biliyorum. Arabaya gidip getireyim."

Adam asansöre binip giderken Grace'in soru dolu bakışlarını fark ettim ve Augusta'da Clarissa'ya bulduğum müzik kutusunun öyküsünü anlattım.

"Ne kadar inanılmaz bir öykü. Demek istediğim, sence gerçekten tesadüf mü? Köpek Billie'ye benziyor, kutu Sybille'in cenaze töreninde çalınmasını istediği 'Amazing Grace'i' alıyor ve ilk sahibi zatürreden ölmek üzere olan küçük bir kız. Anlaşılan müzik kutusunun sihirli güçleri var."

"Onu bulduğumda ben de aynen böyle düşündüm ve Clarissa'ya almak zorunda olduğumu hissettim."

Adam'ın elinde hediye paketiyle asansörden çıkıp bize doğru geldiğini gördük.

"Onu Clarissa'mın açmasını istiyordum," diyerek dikkatle ambalaj kâğıdını ve saten kurdelesini çıkardım, "ama gitmeden önce yatağının başucuna koymak istiyorum."

Grace'in bakması için havaya kaldırdım. "Muhteşem, değil mi?"

Grace parmak uçlarıyla hafifçe kutuya dokundu. "Öyle," dedi yumuşak bir sesle. "Çok özel bir şey. Bunu söyleyebilirim çünkü bu *duyguyu* veriyor."

Adam'la birlikte Clarissa'nın yatağının yanına gittik, müzik kutusunu kurdum ve *Amazing Grace*'in büyüleyici melodisi küçük odayı doldurdu.

Uzanıp Clarissa'nın alnını öptüm ve "İyileş," diye fısıldadım. "İyileş ve bize, ait olduğun eve dön. Seni çok seviyorum, Clarissa."

Cedar Key'e uzanan dört numaralı köprüye yaklaşırken arabanın camından dışarı baktığımda güneşin deniz üstünde mücevher gibi parladığını gördüm. İlerde göz alabildiğine irili ufaklı adalar vardı. Aniden dalışa geçip suya giren pelikanların soytarılıkları beni gülümsetti.

Teşekkürler, diye fısıldadım içimden. Yuvam dediğim cennetten bu parça için teşekkürler ve Clarissa hayatıma girdiği için teşekkürler. Lütfen iyileşmesine ve bizimle eve gelmesine izin ver.

Adam arabayı evin önüne çektiğinde derin bir nefes aldım. Evim daha önce hiç bu kadar iyi görünmemiştii. İçeri girerken dört günden çok daha uzun bir süre ayrı kaldığım duygusuna kapıldım çünkü bu kısa sürede çok fazla şey olmuştu.

Bagajımızı mutfağa bıraktığımızda, sabah Dora teyzenin yazmış olduğu bir not buldum.

Sevgili Monica ve Adam,

Billie benim yanımda gayet iyi, o yüzden eve döndüğünüzde

iyice dinlenin ve fırsat bulunca beni arayın. Sizin için buzluğa bir tencere balık güveci koydum. Yapacağınız tek şey mikrodalgada ısıtmak. Tezgâhın üstünde ise yeni pişirdiğim kurabiyeler var.

İkinizi de seviyorum.

Dora teyzen

Gülümseyerek döndüm ve el beziyle örtülmüş sepeti gördüm.

Omuzumun üstünden notu okuyan Adam kollarıyla beni sıktı. “Ne kadar düşünceli. Ben duşa atlıyorum, sonra belki bir şeyler atıştırırız.”

“İyi fikir. İşin bitince ben de duş alacağım. Sonra da Dr. Sutton’ın sözünü dinleyip biraz uyumaya çalışalım.”

Uyuyamayacağımdan emin olduğum halde, Adam’la yatağa girip onun kollarının arasına kıvrılır kıvrılmaz kendimden geçmiş olmalıydım.

Uyandığımda yatağın başucundaki saat beş otuzu gösteriyordu ve altı saat deliksiz uyuduğumu fark edince şaşırdım. Adam’ın hâlâ uyuduğunu görünce, onu uyandırmamak için sessizce yataktan kalktım.

Sabahlığımı giyip banyodaki işimi bitirdikten sonra kapıyı yavaşça arkamdan kapatarak odadan çıktım.

Kahve makinesini hazırlayıp ardından Dora’nın numarasını tuşladım.

“Of Monica, sesini duymak ne güzel. Adam ve sen biraz uyuyabildiniz mi?”

“Evet, tam altı saat uyumuşum, Adam hâlâ uyuyor. Yemek ve kurabiye için teşekkürler. Nefistiler. Clarissa’dan haber yok, değil mi? Bizi kimse aramadı.”

“Opal bu sabah doğru antibiyotiğe başladıklarını haber vermek için aramıştı, sonra saat dörtte tekrar aradı ve Clarissa’nın kısa süre uyandığını söyledi.”

“Öyle mi? Nasılmış?”

“Opal’ın dediğine göre bitkinmiş ama onun dışında fena görünmüyormuş. Opal ona Adam ve senin bütün gece yanında kaldığınızı ve bir süre için eve gittiğinizi, akşam yine döneceğinizi söylemiş. Clarissa gülümseyerek müziği tekrar dinleyip dinleyemeyeceğini sormuş ve ardından uykuya dalmış. Clarissa’ya bir müzik kutusu mu bıraktınız?”

“Evet, onun için Augusta’dan aldım ve hemen vermek istedim.”

“Güzel, anlaşılan çok beğenmiş. Bu şekilde devam ederse iyileşecek demektir, Monica.”

“Tanrım, umarım.”

“Bu arada, eve bir şey bıraktım. Sybile ölmeden önce bana vermişti.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Ne olabilir ki?”

“Bir mektup, Sybile’den sana.”

“Mektup mu? Ne yazıyor?”

“Of, nereden bileyim. Mektup senin adına ve kapalı zarfta. Sybile bir koşulla sana vermemi özellikle belirtti, anne olduğunda. Tam olarak böyle söyledi, hamile kaldığında ya da ilk doğumunu yaptığında değil, anne olduğunda vermemi ve bunun ne zaman olduğunu anlayacağımı belirtti. Sanırım o

zaman geldi, Monica. Bir yıldır Clarissa ve seni izliyorum ve artık hiç şüphem yok, sen gerçekten anne oldun ve Sybile'in mektubunu açabilirsin.”

O sabah hastanedeki şüphelerim aklıma geldi ve yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. “Of, bilmiyorum,” dedim. “Tam o gücü bulduğumu hissetmeye başlamıştım ki Clarissa’nın başına bunlar geldi, o yüzden dehşet içindeyim, bilmiyorum...”

“Eh, ben biliyorum. Çocuğun için korkman senin anneliğini azaltmaz, aksine bu beceriyi artırır. Çocuğunu kaybetmekten korkman kadar doğal bir şey olamaz ama bu korkunun seni anneliğe yüz çevirecek kadar tüketmesine izin veremezsin. Ve bu korku Monica, asla yok olmaz. Zaman içinde ancak birazcık rahatlarsın, özellikle çocukların küçüken. Böylece çocukların büyüyebilir ve yetişkin ve kendinden emin bireyler olabilir. Ancak o endişe... yalan söylemeyeceğim. Bir anne çocuğu için endişelenmekten asla vazgeçmez. İşin gereği bu. O yüzden alışmaya başlasan iyi edersin.”

Gülümsedim. Her şeyi yoluna koymak tam Dora teyzenin işiydi. “Ne söylediğini anlıyorum. Mektup nerede?”

“Çalışma odandaki masanın üstünde. Sybile her ne yazdıysa umarım seni rahatlatmayı başarır.”

“Teşekkürler Dora, mektubu şimdi verdiğin için ayrıca teşekkürler. Seni seviyorum. Şimdi gidip mektubu okuyacağım.”

Fincanıma kahve doldurup çalışma odamın yolunu tuttum. Masama oturduğumda, üstünde Sybile'in karakteristik el yazısını tanıdığım krem renkli zarfı gördüm.

Torunum Monica'ya yazmıştı zarfın üstüne.

Çok sevgili Monica,

Eğer şu anda bu mektubu okuyorsan, artık annesin ve benim de torunumun çocuğu oldu demektir.

Dora'ya bu mektubu ne zaman vermesi gerektiğini çok açık belirttim.

Diğer büyükannenin net biçimde ispatladığı gibi, anne olmak için çocuk doğurmak gerekmez. O yüzden, her ne şekilde olursa olsun, bu mektubu okurken bir çocuk sahibi olmalısın.

Annenin evlatlık verilmesiyle ilgili gerçeği öğrendiğinde, bu tercihim yüzünden beni asla suçlamadın.

Bunun için sana teşekkür ederim.

Bununla beraber, içimden bir ses senin de benim gibianneliğe uygun olmadığını hissettiğini söylüyordu.

Haklı olabilirdin, çünkü her kadının anne olmak için yaratılmadığına kesinlikle inanıyorum, ama bu mektubu okuyorsan bir şey senin fikrini değiştirmiş olmalı ve bunun için minnettarım.

Hayır, anneni evlatlık verdiğim için hâlâ pişman değilim.

Kendi adıma doğru olanı yaptım, bununla beraber, şu anda sayılı kalan günlerimde tek pişmanlığım, seninle ve annenle yeterince vakit geçirememiş olmam.

Her zaman ne kadar bağımsız olduğunu biliyorum, bu bizim ortak özelliği ve bu yüzden bana hayran olduğumu da biliyorum.

Belki o yüzden anneni evlatlık vermeme bu kadar kolay kabullendin.

Yine de gerçeği bilmeni istiyorum. Her ne kadar özgür ruhlu olsam ve kendi burnumun doğrusuna gitsem de bu konuda asla cesur değildim.

Belki Mahatma Gandhi'nin bir deyiş i ne söylediğ imi daha iyi anlamamı sağlar.

"Bir korkak sevgisini göstermekten acizdir, bu cesurların ayrıcalığıdır."

Saren'in derin ve içten sevgisini harcadım çünkü bir korkaktım.

Mankenlik kariyerim suya dü ştükten sonra bile şansımı denemedim.

Yalnız olursam, kimse beni incitemezdi.

Sevgimi göstererek ardından gelebilecek acıları göğüsleyecek yürek bende yoktu. Aksine, kızım dan ve hayatımın aşkı n dan uzak yapayalnız yıllar geçirmeyi tercih ettim.

Ama sen sevgili torunum, sadece özgür ruhlu değ ilsin, aynı zamanda muhteş em cesaret duygusuna da sahipsin.

Ve bu mektubu okuyarak, bunu kanıtlamış oldun. Anne olarak acı çekmeyi ve sevgini göstermeyi göze aldın. Seninle gurur duyuyorum.

O yüzden, sahip olduğ un bu güce sımsıkı sarıl, hataların dan ders al, daha önce hiç sevmediğ in gibi sev ve arada bir beni hatırla.

Çünkü ben daima yanında olacağ ım Monica ve seni daima seveceğ im.

Billie (büyükannen)

Gözlerime dolan yaşları silerek derin bir soluk aldım. Büyükannem çok akıllı bir kadındı ve ölümünde bile bu akıllı benimle paylaşmış tı. Haklıydı. Kendini sevgiye açmazsan asla incinmiyordun. Sayısız iliş kiden kaçma sebebim bu muydu?

O yüzden mi Adam’la tanıştıktan sonra daha fazla kaçamamıştım, çünkü kaçarsam hayatımın aşkından olacaktım? Çocuksuz kalırsam muhtemel kalp sancılarına, acıya maruz kalmayacağım için anneliğe uygun olmadığımı iddia etmek benim için daha mı kolaydı?

Sonra hayatıma Clarissa girmiş ve doğru bildiğim her şeyi değiştirmişti. Tıpkı babası gibi.

Mektubu tekrar zarfa koydum ve masanın üstüne bırakırken mutfaktan Adam’m seslendiğini duydum.

“Selam,” dedim, kendimi onun kollarına bırakarak. “Yeterince uyuyabildin mi?”

“Evet. Kendimi yeni biri gibi hissediyorum. Clarissa’dan haber yok mu?”

“Hayır ama bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyorum. Saat altı otuz. Hadi giyinip hastaneye gidelim.”

Adam başıyla onayladı. “Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin?”

“Pek aç değilim ama sana kahve hazırlayayım. Hastane kafeteryasında atıştırabiliriz.”

“İyi fikir.”

Yoğun bakım ünitesine girdiğimizde Dr. Sutton’ın hemşirelerin bölümünde Clarissa’nın hemşiresiyle konuştuğunu gördük. Dönüp bize doğru parmağını kaldırdı, sonra hemşireyle bir çizelge üstünde konuşmaya devam etti.

Bize doğru yürümeye başladığında aslında yüzünde bir tebessüm vardı. “Siz ikiniz biraz dinlenmiş görünüyorsunuz ve eminim Clarissa’daki değişiklik sizi mutlu edecek. Şu antibiyotik işe yaramış görünüyor. Artık onu uyutmuyoruz ve

birkaç saattir kendinde.” Adam’a baktı. “Anneniz yanındaydı, birkaç dakika önce arkadaşıyla birlikte kafeteryada bir şeyler yemeye gitti.”

Adam’ın elimi tutarak sıkıtiğini hissettim. Doktorun sözlerini duymak benim de içimi rahatlatmıştı.

“Tanrım, harika bir haber. Bu, Clarissa’nın iyileşeceği anlamına mı geliyor?” diye sordu Adam.

“Evet diyebilirim. Zor kısmı artık atlattık. Hâlâ çok bitkin ama bu zamana bağlı bir durum. Antibiyotik sayesinde düzelmeye devam edecek ve sanırım cuma günü onu normal odaya alabileceğiz.”

Adam elini uzattı. “Teşekkürler. Yaptığınız her şey için teşekkürler.”

“Evet,” dedim. “Tanrım, size ne kadar teşekkür etsek azdır.”

“Eh, o küçük kız çok fazla seviliyor ve bunu atlatmasında sevginin büyük rolü olduğunu söyleyebilirim.”

“Bu hastalığa yakalanmasına engel olabilir miydik?” diye sordu Adam.

“Aşı gibi mi demek istiyorsunuz? Aslında, Manactra adında çok yeni bir ürün var ama korkarım Clarissa’ya bir yararı olmazdı çünkü on bir ve on sekiz yaş arası çocuklarda kullanılması öneriliyor. Clarissa henüz dokuzunda, olduğu için uygun bir aday değil.”

Adam başıyla onayladı. “Eve döndüğü zaman, özellikle izlememiz gereken bir şey var mı? Herhangi bir semptom ya da soruna sebep olacak herhangi bir şey?”

Dr. Sutton’ın yüzünde kısa süreli bir endişe ifadesi gördüm. “Clarissa taburcu olmadan önce sizinle bunu ayrıntılı olarak

konusmak istiyorum ama bir süre düzenli olarak işitme testleri yapmanızı isteyeceğim. Ne yazık ki menenjit sağırlığa yol açabiliyor ama şu anda bunun için endişelenmenizi istemiyorum. İyi olma ihtimali yüksek. Sadece düzenli olarak kontrol etmekte fayda var.”

“Onu görebilir miyiz?” diye sordu Adam.

“Kesinlikle. Başka sorunuz olursa beni arayın, önümüzdeki birkaç gün boyunca gelişmelerle ilgili bilgi vermek için burada olacağım.”

Adam’la el ele yoğun bakım ünitesine girdik ve Clarissa’nın olduğu odacığın önünde durduk.

Doktor haklıydı, Clarissa şimdiden daha iyi görünmeye başlamıştı. Oksijen maskesini artık takmıyordu, karyolası yarı yatar pozisyona getirilmişti ve hatta yüzüne renk gelmiş gibiydi. Gözleri kapalıydı ve öylece durup kendi düşüncelerimize dalarak onu seyrettik.

Sanki orada olduğumuzu hissetmiş gibi göz kapakları titreyerek açıldı ve bizi gördü. Yatağının yanına giderken yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı, sırayla eğilip ona birer öpücük verdik.

“Pekâlâ,” dedi Adam. “Zor anlar yaşadın. Şimdi nasıl hissediyorsun aşkım?”

“Yorgun. Ne kadar zamandır buradayım?”

Alnındaki perçemleri geri ittim. “Dün sabahtan beri. Şimdi salı akşamı.”

“Yo, hayır. Benim yüzümden Augusta’dan erken mi döndünüz?”

Uzanıp elini sıktım. “Seni şapşal. Başka yerde olacak değildik.”

“Monica haklı. Dün büyükannen arar aramaz yola çıktık. Herhangi yerinde ağrı var mı?”

Clarissa başını yavaşça iki yana salladı. “Artık yok. Önceki gün başım çok kötü ağrıyordu, sonra ensem sertleşti ve kendimi çok yorgun hissetmeye başladım. Ateşim çıkınca büyükannem grip olabileceğimi düşünerek doktoru aradı ve doktor hemen hastaneye gitmemizi söyledi.” Clarissa devam etmeden önce bir an duraksadı. “Çok korktum.”

Bir kez daha içim sızladı ve gözlerimin tekrar dolmaya başladığım hissettim. Onu öpmek için uzandım. “Elbette korkacaktın, aslında son derece cesur bir kız olduğun için o kadar korktun.”

Hafifçe gülümser gibi oldu. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum ve şimdi giderek iyileşiyorsun.”

“Billie nasıl? Onu özledim.”

“Özlediğini biliyorum. Gayet iyi ve o da seni çok özledi. Dora teyze ona evinde bakıyor, ama Billie sen eve döndüğünde çok mutlu olacak.”

“İşte görmek istediğim manzara,” diyen Opal’ın sesini duydum ve döndüğümde yüzünde kocaman bir tebessümle içeri girdiğini gördüm. “Küçük kızımızda büyük değişiklik var, değil mi?”

“Hem de çok büyük bir değişiklik,” dedi Adam. “Şükürler olsun.”

Opal, Clarissa’ya bir hediye paketi uzattı. “Seveceğini düşündüğüm küçük bir şey.”

Clarissa paketin içinden Billie’ye çok benzeyen krem renkli tüylü bir oyuncak köpek çıkardı, onu göğsüne bastırarak haykırdı. “Büyükanne teşekkürler. Çok sevdim.” Sonra doğ-

ruca bana baktı. “Ve müzik kutumu çok seviyorum, Monica. Büyükanнем onu Augusta’dan benim için aldığını söyledi.”

“Doğru. Küçük kız ve köpeğin tam sana göre olduğunu düşündüm.”

“Hemşire buraya her geldiğinde melodiyi dinleyebilmem için kutuyu kurdu.”

Sanki sözleşmiş gibi Tara başını perdeden içeri uzattı ve “Burada keyfinizin yerinde olduğunun farkındayım ama kor-karım sadece beş dakikanız var. Sonra Clarissa’nın dinlen-mesi gerek,” dedi.

“İyi fikir,” dedi Adam. Zaten Clarissa’nın göz kapakları-nın düşmeye başladığının farkındaydım.

“Yarın yine gelecek misiniz?” diye sordu Clarissa.

“Bu akşam bir yere gitmiyoruz,” dedi Adam. “Büyükan-neni ve Hank’i eve gönderiyoruz. Kalma sırası bizde. Yalnız kalmaman için değişerek yanında bekliyoruz.”

“Gerçekten mi?” Clarissa’nın yüzündeki ifadeden ne ka-dar mutlu olduğu açıktı.

“Gerçekten,” dedim. “Şimdi babanla birlikte bir şeyler yemek için kafeteryaya gideceğiz ama bütün gece burada olacağız.”

“Bunu çoktan ayarladık,” dedi Opal. “Hank ve ben yarın sabah dokuzda burada olacağız, böylece eve gidip dinlenebi-lirsiniz. Ayrıca Dora, Saren ve Grace de sırayla gelecekler.”

Başımı iki yana salladım. *Bu işi onlara bırak, diye düşün-düm. Aile ve iyi arkadaşın anlamı işte buydu; herkes birbirini kolluyordu, çünkü sevgi onları birbirine bağlıyordu.*

Telefon çaldığında Clarissa'nın odasını süpürmeyi ve tozunu almayı henüz bitirmiştim.

"Yarın büyük gün, öyle mi?" dedi Grace'in sesi.

"Evet, hastanede on günden sonra Clarissa nihayet eve dönüyor. Tanrım, bu ev o yokken bomboştu."

"Şu an meşgul müsün? Kahve için gelecektim."

"Pek sayılmaz. Clarissa'mın odasını temizliyordum ve geriye sadece yatağına temiz çarşaf sermek kaldı. Hadi gel."

"Beş dakika sonra oradayım," diyen Grace telefonu kapadı.

"Tanrım, sanki asırlardır oturup gevezelik etmiyormuşuz gibi geliyor," dedim Grace'e.

"Biliyorum. Seni özledim ve yarın Clarissa eve döndüğüne göre yalan yok, onun için ölesiye korkmuştum."

"Yalnız değilsin. Onu kaybetme ihtimaline ne kadar yak-

laştığımızı düşünüyorum da neyse, atlattığımız için çok seviyorum. Adam'ın Carrie Sue'nun cebine tam üç kez mesaj gönderdiğini biliyor musun? Üç kez. Aramadı bile."

"O kendi küçük dünyasında. Bütün bunları yaşadktan sonra, annelik becerinden şüphen kalmamıştır umarım."

"Haklısın, kalmadı. Hayatımda ilk kez, bulunduğum yerde çok huzurluyum. Clarissa'nın annesi olmaktan söz ediyorum. Ne yazık ki Clarissa'yı ne kadar sevdiğimi anlayabilmem için bu kadar ciddi bir şey yaşamak zorunda kaldık. Sözde değil, bütün içtenliğimle. Yoğun bakımdan içeri girip onu yatakta gördüğüm anı asla unutamayacağım. Ona beslediğim bütün sevgi bir anda taşıtı ve neredeyse altında ezildim. Belki bu sevgi her zaman vardı ama kabullenmek istemiyordum."

Grace başıyla onayladı. "Evet, bazen hayattaki en basit şeyler farkına varması en zor olanlardır."

"Ve," dedim, kahve fincanımı havaya kaldırarak, "Gracie Teyze olman fazla uzun sürmeyebilir."

"Ne?" diye soluğunu tuttu Grace. "Hamile misin?"

"Henüz değil ama Adam'la Augusta'da bu konuyu konuştuk. Hapı bıraktım, yani deniyoruz. Neler olacağını göreceğiz."

Grace fincanını benimkiyle tokuşturdu. "Başarına içelim. Monica, senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler. Hey, sende ne var ne yok? Bana son haberleri ver. Lucas'tan haber aldın mı?"

"Geçen hafta adadan ayrılmadan önce kahve evine uğradı. İşleri toparlamak için Brunswick'e döndü ve ağustosta geri geleceğini söyledi."

“Hadi ya, o kadar uzun mu? Sana çıkma teklif etmedi mi?”

“Aslında gerçekten garip. Bunu yapmak istediğini hissettim, eğer bir anlamı varsa. Fakat hayır, yapmadı. Sanki bir sebepten dolayı fikrini değiştirdi. Bilmiyorum... erkekler konusundaki bu kör talihimin sebebini araştırırsam iyi olacak. Ama... Brunswick’i ziyaret etmeyi düşünebilirim.”

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Grace o kasabaya gitmekten neden kaçındığını bana hâlâ anlatmamıştı. Teyzesiyle çok yakın olduklarına göre, bir erkek yüzünden olabilirdi.

“Evet, geçen gün Maude teyzemle konuştum. Gidip onu görmem için yine yalvardı. Artık yetmiş iki yaşında, giderek gençleşmiyor ve şimdi sarı nokta hastalığı yüzünden araba kullanamıyor. Birkaç günlüğüne gidip onu buraya gezmeye getirmeyi düşünüyorum.”

Başımla onayladım. “Kötü bir fikir olmayabilir, Grace.” Kahvemden bir yudum aldım. “Bak, üstüme vazife olmadığını söyleyebilirsin ama sen benim en yakın arkadaşımın. Senin de benim için öyle düşündüğünü sanıyorum. Bana söylemek istemezsen anlayabilirim ama neden Brunswick’e gitmek istemiyorsun? Teyzenle aranız çok iyi, o yüzden sebep o olamaz.”

Grace birkaç saniye sessiz kalarak kahve fincanının sapıyla oynamaya başladı. “Of, tabii ki Maude teyzemle hiçbir ilgisi yok ve bunu kendisi de biliyor. Sanırım beni anlayış gösterecek kadar da çok seviyor.” Grace derin bir nefes aldı. “Bir adam yüzünden, Monica. Deli gibi sevdiğim bir adam yüzünden. Brunswick’in çok yakınında, St. Simons Adası’nda yaşıyor ve onu görme riskini göze alamıyorum.”

Düşük yaptığını bana anlattığı an aklıma geldi ve babanın bu adam olabileceğini düşündüm. Grace'ın biraz daha açıklama yapmasını bekledim ama sustu.

Elini buklelerinin arasından geçirip devam etti: "Bilmiyorum, belki geri dönüp şeytanlarımla yüzleşmenin zamanı gelmiştir."

"Zaman, genellikle pek çok şeyin ilacıdır ve bunu yapmamız için bize izin verir," diyerek, daha fazla anlatmak zorunda hissetmemesi için konuyu kapadım.

"Evet, belki," dedi sadece.

Hastaneden almaya giderken Clarissa'ya sürpriz yapmaya karar vermiş ve Billie'yi arka koltuğa oturtmuştuk. Bir araya gelmelerini izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Clarissa sevinçten çılgına dönerken, Billie inleyerek ağlıyordu ve eve dönene kadar hiç durmadan Clarissa'nın yüzünü yaladı. Çıkardığı tuhaf, komik seslerle adeta konuşuyor ve bize sevgili Clarissa'sı geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Dinlenmesi için Clarissa'yı kanepeye yerleştirdik, Billie hemen yanına kıvrıldı. Adam, elinde içi rengârenk hediye paketleriyle dolu bir karton kutuyla salona geri döndü.

Clarissa'nın yüzündeki şaşkınlığa gülerek, "Bunlar senin için," dedim. "Annem ve Noah'nın Paris'ten gönderdiği, Dora teyzenin, Saren'in ve Gracie'nin aldığı hediyeler. Ayrıca bazı okul arkadaşların da sana bir şeyler bırakmak için uğradı."

“Vay canına, bunların hepsi benim mi?”

“Senin,” dedi Adam. “Sen çok özel bir kızsın. Hadi, açmaya başla.”

Hep birlikte oturup pijama, toz pudra, kitap, oyun ve sağlığım kazanma sürecinde onu meşgul edecek diğer ufak tefek şeyleri açmasını izledik.

“Herkes bana karşı çok nazik davrandı,” dedi Clarissa.

“Çünkü bunu hak ediyorsun,” dedim, kanepeye saçılan paket kâğıtlarını toplarken. “Hâlâ bir hediyen daha var. Paketli değil ama sanırım seveceksin.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim ve başımla Adam’a işaret ettim.

Adam yatak odasına gitti ve büyük, ahşap bir tabelayla geri döndü. Üstündeki yazıyı saklıyordu.

Clarissa’nın merakla baktığını görünce gülümsedim. “Pekâlâ, yün mağazasının yeni sahibi olarak, geçtiğimiz günlerde önemli bir karar verdim.” Gidip Adam’ın yanında durdum. “Neşeli Düğümler annemin kendi dükkânı için uygun gördüğü isimdi, artık yeni sahibi ben olduğum için yeni bir isim gerektiğini düşündüm. Ve sen inanılmaz becerikli, küçük bir örgücü olduğun için, dükkânda asistanım olmanı istiyorum.”

Clarissa’nın yüzü heyecanla aydınlandı. “Gerçekten mi? Dora teyze gibi mi?”

Başımla onayladım. “Evet, tıpkı Dora teyze gibi. Çocuklar için örgü kursları açtığımızda bana yardımcı olabilirsin. Ve işte,” diyerek Adam’a tabelayı döndürmesini işaret ettim. “Dükkânın yeni isminin senin ve benim bir ikili olduğumuzu göstermesini istedim.”

Adam tabelayı çevirdi ve üstüne yakılarak kazınmış Bİ-ZİMLE YÜN sözleri ortaya çıktı.

Clarissa eliyle yüzünü kapatıp soluğunu tuttu. “Aman Tanrım! Benim dediğim gibi yün sanki yüklem gibi.”

Güldüm. “Doğru. Bunun çok şirin olduğunu düşündüm, üstelik sana ve bana çok uygundu. O yüzden dükkân için mükemmel bir isim olabilirdi. Sen ne düşünüyorsun?”

Clarissa kanepeden kalkarak bana sımsıkı sarıldı. “Bayıldım! Kesinlikle bayıldım,” dedi heyecanla. “Neden sürekli örmek yerine yünmek dediğimi bilmiyorum ama öyle yaptığım için artık memnunum.”

Adam gülümsedi. “Sanırım Monica da öyle.”

Clarissa’nın kanepeden görebilmesi için tabelayı duvara dayadı.

“Kendini daha iyi hissettiğinde birlikte dükkâna gider dışarı asarız. Küçük bir tören de yaparız, tıpkı yeni bir tekneyi suya indirir gibi,” dedim. “Böylece herkes gelir.”

“Bu harika olacak!”

“Of, az kalsın unuttuyordum, seni almak için çıkmadan az önce Zoe aradı. Seni sormak için her gün arıyordu ve hediyeni yakında alacağını söyledi. Erkek kardeşi dün gece, iki hafta erken doğmuş, ama sağlığı iyiymiş.”

“Öyle mi? Zac doğmuş mu? Bu harika! Daha sonra Zoe’yi arayabilir miyim?”

“Elbette arayabilirsin,” dedi Adam. “Şimdi biraz öğle yemeği yiyip dinlenmeye ne dersin?”

“Tamam. Vay canına, Zoe abla oldu. Ne kadar şanslı.”

Adam ve ben göz göze geldik.

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Adam. “Artık tek çocuk değil. Evde her şeyi paylaşmak zorunda olduğu bir erkek kardeşi olacak.”

“Zoe’nin bunu önemseyeceğini sanmıyorum.”

“Hımm, belki önemsemez,” dedim. “Ama artık sorumluluk sahibi olacak. Anlarsın ya, evde işlere yardımcı olması gerekecek. Belki bebek uyurken sessiz kalması gerekecek, yüksek sesle müzik dinleyemeyecek, bu tür şeyler.”

“Şey, doğru. Abla olmak böyle bir şey. Harika bir iş olması.”

“Sen abla olmak ister miydin?” diye sordu Adam.

Clarissa heyecan dolu bakışlarını ona dikti. “Of, istemez olur muyum? Abla olmayı çok isterdim. Tek çocuk olmak yalnızlık, biliyorsunuz. Bebeğimiz mi olacak?” Bakışları Adam’dan bana kaydı.

İkimiz birden güldük. “Şey, şu anda değil,” dedim. “Ama yakın gelecekte mümkün olabilir.”

“Vay canına!” diye bağırırken etrafa mutluluk saçıyordu. “Zoe’ye söyleyene kadar bekleyin. O zaman ikimiz de abla olacağız. Çok teşekkür ederim,” dedi. “Her zaman bir kardeşim olsun isterdim.”

Doğum kontrol hapını bıraktığımdan beri Adam’la Clarissa’nın kıskançlık sorunu yaşayıp yaşamayacağını konuşuyorduk. Bize endişelerimizin yersiz olduğunu ispatlamıştı.

Akşam yemeğini bitirdiğimizde ışık yağmuru sona ermiş, güneş batı ufkunda batmaya başlamıştı.

Adam ve ben verandada şaraplarımızı yudumlarken Clarissa içerde Zoe'yle telefonda konuşuyordu.

Adam uzanıp elimi tuttu. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Hayatımda olduğun için inanılmaz şanslı bir adamım."

Gülümsedim. "Şanslı olan benim. Ve ben seni daha çok seviyorum."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Şükredeceğimiz çok şey var, değil mi?"

"Öyle. Ve önümüzde iple çekeceğimiz çok şey var."

Verandada bize katılan Clarissa'ya döndüm.

"Zoe ve kardeşi iyi mi?" diye sordu Adam.

"Evet, bebek yarın eve çıkıyor. Zoe bugün hastanede onu kucağına almış. Bana söylediğinde biraz kıskandım ama sonra yakında bizim de bebeğimiz olabileceğini söylediğinizi hatırladım. Bundan Zoe'ye de söz ettim ve benim adıma çok heyecanlandı."

Adam'la birlikte gülümsedik.

"Biliyor musunuz," dedi Clarissa, "o hanımefendi haklıydı. Bana burada kalmam gerektiğini çünkü çok güzel şeyler yaşayacağımı söylemişti."

Havanın ılık olmasına karşın birden tüylerim diken diken oldu. "Hangi hanımefendi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Buraya geldiğimden beri yanımda olan hanım. Gerçi şimdi yok. Hastanede çok kötü durumda yatarken hep yatağımın başucundaydı. Onu görmediniz mi?"

Adam'ın başını iki yana salladığını gördüm, ikimiz de dinlemeyi sürdürdük.

"Şey, oradaydı. Sonra bana gitme zamanı geldiğini ve onu bir daha görmeyeceğimi ama bunun sorun olmayacağını çün-

kü artık her şeyin yoluna girdiğini ve başıma çok güzel şeylerin geleceğini söyledi.”

Ürperdiğimi hissettim. Tanrım, Clarissa, Sybile’den mi söz ediyordu? Sybile’in ruhu, ben çocuğu ne kadar sevdiğimi anlayana kadar Clarissa’yı koruyup kolluyor muydu? Keli-menin tam anlamıyla benim anne olmamı mı bekliyordu?

“Yani şimdi o hanım gitti mi?” diye sordu Adam, sanki duyduklarımız dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

“Evet, sanırım. Çünkü birkaç gündür onu görmüyorum ama sorun değil. Sen, Monica ve Billie var. Belki yeni bir kardeş de gelecek.”

Clarissa onu saran sevginin ortasında kendini güvende hissediyordu. Şu hanımefendi sadece onun bir hayal ürünü müydü? Yalnız bir çocuğun ihtiyaç duyduğu, onu rahatlatacak bir hayal?

“Hey, bakın,” diyen Clarissa verandanın kenarına yürüdü.

Adam ve ben kalkarak onu izledik. Denizin üstünde bugüne kadar gördüğüm en parlak gökkuşağı oluşmuştu. Pembe, yeşil ve mavinin en koyu tonları birbirine karışarak Cedar Key’in üstünde bir yay çiziyordu.

“Biliyor musun?” dedim, kollarımı önümde duran Clarissa’ya sararak, “her gökkuşağının dibinde bir küp dolusu altın vardır derler. Bir hazine.”

Clarissa şaşkınlıkla bana baktı. “Öyle mi?”

“Eh, öyle derler ama ben inandığımdan emin değilim.” Uzanıp onun alnını öptüm. “Çünkü benim hazinem sensin, Clarissa. Seni *çok* seviyorum, bütün kalbimle. Umarım bunu biliyorsundur.”

Adam'a ve bana bakmak için döndü, ikimizi de kollarına aldı. "Evet, biliyorum," dedi. "Çünkü ben de sizi o kadar seviyorum ve her zaman seveceğim."

Gökkuşığı cennetimin üstünde biraz daha belirginleşirken çenemi Clarissa'mın başına yaslayıp gülümsedim.

TEŞEKKÜR

Yazar olmak yalnızlık demek ama çevremi saran ailem, dostlarım ve hayranlarım, yeni karakterler ve senaryolar yaratmakla meşgul olmadığım anlarda “gerçek” dünyayla bağlantı kurmamı sağlıyor.

Her birinizin verdiği destek ve cesaret, mizah anlayışınız ve sadakatiniz benim için çok değerli.

Neşeli Düğümler’e ülke çapında büyük destek veren Barnes&Nobles’daki tüm müşteri temsilcilerine ne kadar teşekkür etsem azdır. Özellikle Atlanta bölgesinde benim için bir hayran karargâhı kurulması büyük yarar sağladı. Norcross, Georgia’dan Carla Wilson için teşekkürler Barnes&Noble. Sizden iyisi yok!

İlk kitabımı satın alan ve yazarlık kariyerimi sürdürmeme destek veren her örgücü okur, umarım ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur. Şişleri tıkırdatmaya ve sayfaları çevirmeye devam edin.

Büyük teşekkür borçlu olduğum bir diğer grup ise ülke-

deki muhteşem kütüphaneciler. Kitabımı okumanızın benim için ne kadar özel ve güzel olduğunu ve işimi kütüphanenize taşımamın benim için en büyük iltifat olduğunu biliyorsunuz. Cedar Key kütüphanecimiz Molly Jubitz'e ise ayrıca teşekkür ediyorum.

Mektup arkadaşlığıyla başlayan dostluğumuz otuz yılı aşan Nova Scotia'daki Rose White, o zamandan beni yüreklendirdiğin ve kitaplarımın basılacağı konusunda ısrar ettiğin için teşekkürler. İyi ki seni dinlemişim ve iyi ki arkadaşısın.

Diğer bir teşekkür ise ikinci sınıfta tanıştığımızdan beri, elli yılı aşkın süredir arkadaşım olan Mary Ann Packer'a. İkimiz de tutku ve hayallerimizin peşinden gittik... sen ressam oldun ve ben yazar. Mucizelerin gerçekleşebileceğinin kanıtları değil miyiz?

Ve daha sonra tanıştığım diğer arkadaşlarım, sizler olmasaydınız ne yapardım?

Taşınmadan önce Cedar Key'e yaptığımız ziyaretleri daha özel kılan Faraway Inn'in sahipleri Doreen ve Oliver Bauer, orada Holly'yle birlikte kalmak bu cennet parçasına olan aşkımı körükleyen anılar yarattı.

Kona Joe's Island Cafe'nin sahibi Edie Zaprir... Dostluğun için ve yazmadığım zamanlarda muhteşem kahvenle körfeze bakan verandada rahatlamama izin verdiği için teşekkürler.

Joyce Aycock (komşum) ve Marge Webber (Cedar Key'le ilgili güncem sayesinde beni keşfetti) desteğiniz için minnettarım ve sırf adaya olan aşkımız yüzünden yollarımız kesiştiği için çok mutluyum.

Savannah Howard, on yaşındaki kapı komşum. Clarissa Jo'nun kafasının içine girmemi sağladığın için çok teşekkürler. Seninle çalışmak büyük zevk! Martin Biro ve Kensington ekibinin diğer üyeleri, eserimin kitap raflarına çıkmasını sağladığınız için sonsuz teşekkürler.

Çok sevgili arkadaşlarım Alice Jordan ve Bill Bonner. İşime olan desteğiniz ve coşkunuz sınır tanımıyor. Buna ne kadar değer verdiğimi umarım biliyorsunuzdur! Taslakları okuyup fikir belirttiğiniz için çok teşekkürler.

Kızım Susan Hanlon ve iki oğlum Shawn ve Brian Du-Long... sizlerin desteği benim için her şeyden daha değerli.

Bu zorlu kariyeri kolaylaştırmaya çalışan sevgili eşim Ray, teslim tarihine kadar özel aşçım, kedi ve köpek bakıcım olduğun, tutkularımı giderecek öyküleri ve karakterleri yaratırken bu hayal ürünü dünyaya odaklanmama izin vererek beni desteklediğin için teşekkürler.

Ve siz, okurlarım... e-postalarla görüş belirttiğiniz için, ama en çok kitaplığınızda bana bir yer lütfettiğiniz için şükranlarımı sunuyorum.

TERRI DULONG

YUVAM SENİN YANIN

Bir çocuğun kahkahasında yaşamın özü gizlidir.

Dört duvar bir evi yuva yapan yaşamışlıklardır. İki insanı aile yapan ise bir imza olamayacak kadar karmaşık bir kimyadır. Adam Brooks ilk evliliğinde bunun farkında olamayacak kadar toydur ama onca şeye rağmen geriye dünyanın en güzel armağanı olan kızı Clarissa Jo kalmıştır.

Monica Brooks dört yıl önce Cedar Key adasına taşındığından beri yuvam dediği bir evi, kötü deneyimleri sayesinde kıymetini iyi bilen bir kocası ve çok sevdiği bir işi olmuştur. Ancak henüz evlendiği Adam'ın aldığı bir telefonla Monica'nın balayından anneliğe terfi etmesi gerekir.

Duygularını içinde yaşayan bir kadın olan Monica daha çocuk istediğinden bile emin değilken, aile olmayı öğrenecek, ev ile yuva arasında farkı yeniden keşfedecektir.

*Sekiz yaşındaki bir çocuğun düşleri bütün dünyayı değiştirmeye yeter!
Nasıl? ... Nihayetle gerçekleştiren kızıyla beraber...*

